અભિમન્યુ આખ્યાન

અથવા

ચક્રવ્યુહના યુદ્ધનું વર્ણન.

કડવાં ૬૧નું તે

મહાન કવિ પ્રેમાનંદનું રચેલું તેનો સારોદ્ધાર કરી

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

બુકસેલર શ્રી લોચન રણછોડ ડાકોરના.

તથા

બુકસેલર ઠાકર રણછોડલાલ મોતીરામ [illegible]ના

અમદાવાદમધ્યે

છગનલાલ મગનલાલે પોતાના [illegible]

પ્રેસમાં છાપ્યું.

ઠે. [illegible]ની

દુકાનમાં. સંવત ૧૯૩૯ સને ૧૮૮૩

કિંમત રૂ [illegible]

सूचना.

सरवे सद्गृहस्थोने सूचना करवामां आवछे के

नो चक्रावो" ए नामनुं पुस्तक मुंबाईमां छपाएला छे.
ओलुं छे पण ते पुस्तकमां अभिमन्युनी उत्पत्ति, कोठा युद्ध
णीपरी आवतो तेमां बिलकुल छन्द नहिं तेथी वांचनारने, ?
ल रस पडतो नथी. माटे घणा सोखीना सज्जनो तरफथी तेम
कहेनार ब्राह्मणो तरफथी मने घणी भलामण थएली के
संस्कृत अभिमन्यु आख्यान कडवा रुपेछे ते छपावी
तो ठीक. ते लोकोनी भलामण उपरथी में घणो श्रम
पांच लखेलां पुस्तको एकठां करी ते उपरथी में एक न
करी शुद्ध करावी छपावी प्रसिद्ध करीछे ते आ अभिमन्युज
न घणुं रसाणंकार लखेलुंछे माटे ते तमाम पुस्तक वांचवा
लाईक आवशे माटे सोखीला सज्जनो तेमज कथा कहेना
ब्राह्मणो आश्रय आपवा चुकशे नहीं. आ पुस्तकमां को
ठेकाणे कानमात्रा रह्यो होय तो ते वांचनारे दरगुजर करवी.

प्रसिद्धकर्त्ता.

बुकसेलर रणछोडलाल मोतीराम

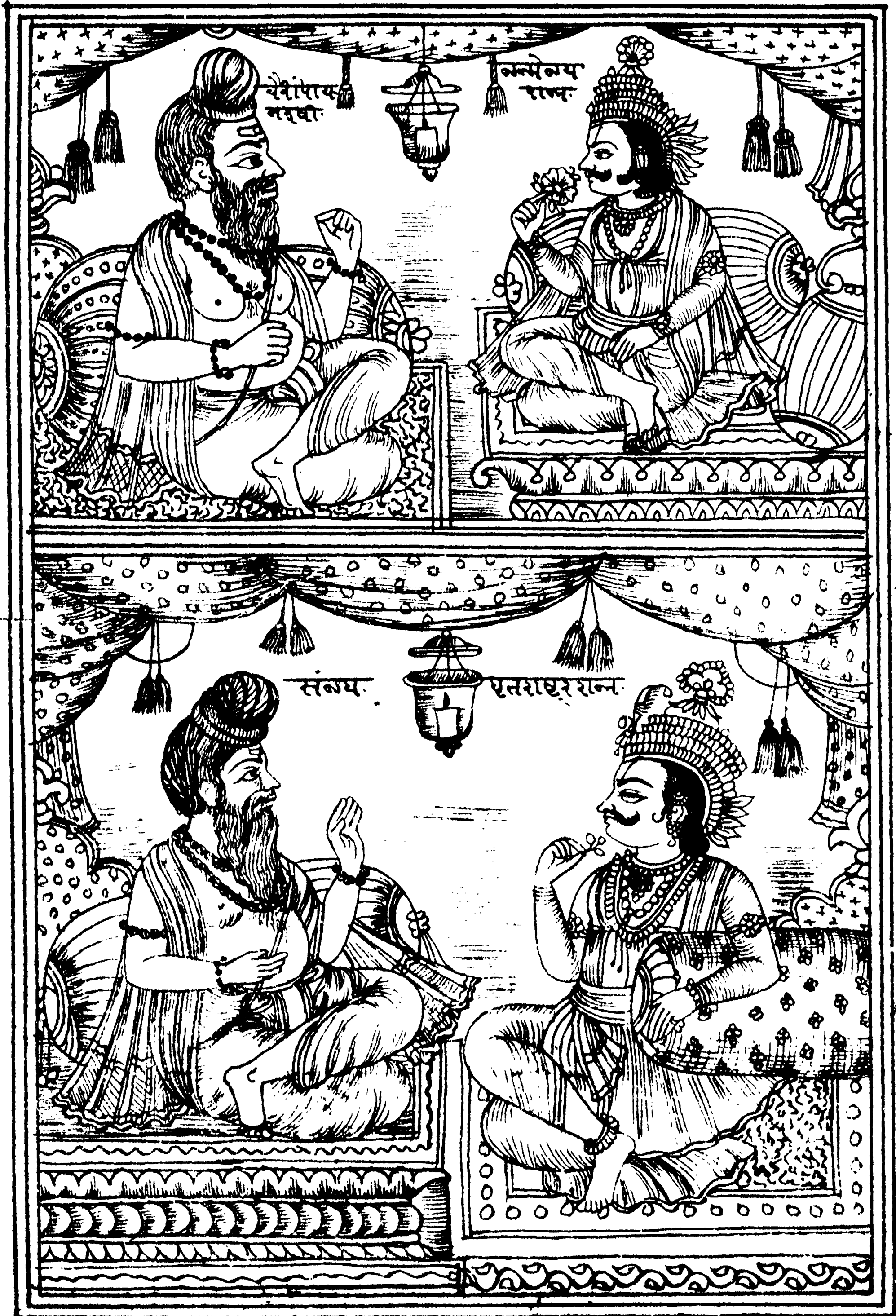
सही.

आश्रयपत्रिका. १५०८

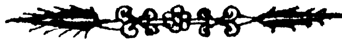
आ पुस्तक प्रथमथी राखी आश्रय आपनार सद्गृहस्थनां नाम.

नाम.	लीधेली प्रत.	नाम.	लीधेली प्रत.
शु. भगवनदास संपतराम. अमदावाद	२५०	दवे. लल्लुभाई मूळशंकर.	१
शु. हरीराम नेमजेभाई. लश्कर.	१००	परी. नानाभाई संपत.	१
शु. मोतीलाल मगनलाल. अमदावाद	१००	व्यास. मगनलाल हरीशंकर	१
शु. मोतीलाल केशवलाल. धोळका.	५०	शा. नथमादास जमनाभाई.	१
शु. दलपत राघोजी. वडोदराना	५०	व्यास. मगनलाल बापुजी.	१
दवे. अमृतलाल नाणाभाई डभोई.	१०	व्यास. लल्लुभाई बापुजी.	१
जत्री. गणपत मलुक.	१	परोत. प्राणशंकर प्रभाशंकर.	१
शा. मगनलाल लल्लुभाई.	१	व्यास त्रीलोचन हरीभाई	५
पंड्या प्रभाशंकर नेमजेशंकर.	१	मास्तर भोगीलाल हरीकीशनदास	१
डा. अंबालाल तुळजाराम.	१	शा. डीमतलाल गोकळदास.	५
व्यास संपतराम रामचंद.	१	ठकर. हरजीवन अबेरदास.	१
मेहेताजी अंबालाल गंगाराम.	१	पंड्या माणेकलाल लल्लुभाई अमदावाद.	१

चित्र. नंबर १ पेहेलो.

અભિમન્યુઆખ્યાન.

શ્રી ગણેશાયનમઃ ।। ।।શ્રીસારદાયનમઃ
શ્રીકૃષ્ણાયનમઃ ।। ।।અથ અભિમન્યુનું આખ્યા
ન લખ્યું છે ।। ।।કડવું ૧લું ।। ।।રાગ કેદારો ।।
।। ।।શ્રીશંભુસુતને કરે ધરી ।। વર માગું તે કેડે
કરી ।। શ્રી હરિ ગાયાની ગત્ય આવડે રે ।।૧।। કમળા-
સનની કુંવરી ।। વાણી દાતા તું ખરી ।। વાગેશ્વરી વિ-
દ્યા તુજ વડે જડે રે ।।૨।। ।।ઢાળ।। ।।જડે
વિદ્યા નિર્મળી, જો સરસ્વતિ હોય તુષ્ટમાન ।। પદ
બંધ કરવા ઇચ્છુ છું, અભિમન્યુનું આખ્યાન ।।૩।।
વૈશંપાયન વાણી વદે છે, સુણ જન્મેજય રાય ।। દ્રોણ
પર્વની પાવન કથા છે, તેનો કહું મહિમાય ।।૪।। કુરુ-
ક્ષેત્રમાં કૌરવ પાંડવ, રાજને અર્થે લડિયા ।। દશમે
દિવસે બાણ સજ્જાયે, ભિષ્મપિતા મહ પડિયા ।।૫
।। પાંડવનાં પરાક્રમ દેખીને, કૌરવ માત્ર મન બીધા
।। પછી શકુનીશું દુર્યોધને વિચારી, દ્રોણ સેના પતિ
કીધા ।।૬।। મહંત મહાયુદ્ધ હવું રણમાં, વહિ ગયા બે
દિન ।। અરજુન અભિમાનથી હાર્યા, દ્રોણાચાર્યજ
મુન્યા ।।૭।। સુભટ સઘળા મળ્યા એકઠા, દુર્યોધનને
દ્વારે ।। કોઈને બોલવાની શક્તિ નહિં તે, અભિમન્યુ
ને મારે ।।૮।। કૌરવપતિયે બેઉ કર જોડીને, વિનવિયા

गुरु द्रोणा स्वामि सुभद्रे नृपि समुद्रथी, तम विना तारे कोण ॥ ना आव अर्जुनने हाथी साथे, केलामां हण्यो भगदत्त ॥ मुनी तमोने मुरछा पमाड्या, अभिमन्यु महा उन्मत्त ॥१॥ जेथुं करीने मुगट उतारी, ऋषीने चरणे धरियो ॥ गुरु बंधावो तो हुं बांधुं, अहंकारी ओम ओचरियो ॥२॥ ऋषी रीस करीने बोल्या, कर उदक अंजली लीधी ॥ अभिमन्युने मार वानी, द्रोणे प्रतिज्ञा कीधी ॥३॥ किरटी कुंवरने काले मारयो, ऋषीनां वचन श्रवणे पडियां ॥ हरख्यो हस्तिनापुरनो राजा, कुंदली सर्व गडगडियां ॥४॥ अर्जुनने तेडी श्री कृष्ण गया, शंकरायप्रतनी पास ॥ भगवानने भाणेज पोतानो, कौरव पासे करावचो नाश ॥५॥ वैशंपायनां वचन सुणीने, राय जन्मेजय जेम पुछे ॥ अभिमन्यु मराव्यो मामे, ते कहोने कारण शुं छे ॥६॥ ॥ ॥वलण॥ ॥शुं छे कारण कृष्णजीने कीधो मोटो केर रे ॥ धृत्राष्टर पुछे संजयने, मामा भाणजनुं वेर रे ॥७॥ ॥कडवुं ॥२ जुं॥ ॥ राग केदारो ॥ ॥संजयनां वायक सुणी, बोल्यो हस्तिनापुरनो धणी ॥ अति घणी संशयनी आ वारता रे ॥१॥ हरिनुं हेत अति घणुं, ने शुल छे पांडव तणुं, ते नगण्युं भाणेजने प्रभु जे मारता रे ॥२॥ ॥ढाळ॥ ॥मारवो भाणेज

न केम गम्यो, विठ्ठलने शुं वेर॥ ते प्रद्युमननी पेरे डोछेरयो, राजी पोताने घेर॥३॥ प्रश्न सुणी धृतराष्टरनां, संजय कहे कथाय॥ वैरभाव ते पूर्व तणो ते, सुणो धृतराष्टर राय॥४॥ जेह जयदानव दानवनो राजा, तेणे महा तप कीधुं॥ थोडे दहाडे श्री महादेवे, आवी दरशन दीधुं॥५॥ शाद करीने शंभु बोल्या, माग्य दानव वरदान॥ ताहरुं तप अति निरमल देखी हुं हवो तुष्टमान॥६॥ जयदानव बोल्यो करजोडी, शीवने लागी चर्ण॥ स्वामि तमकने मागुं एटले, को काणे न पामुं मर्ण॥७॥ देव दानव यक्ष कीन्नर, ते कुंथी सरवे हारे॥ ब्राह्मण क्षत्रि वैश्यने शुद्र, पणी कोईन मुजने मारे॥८॥ अष्टोत्तर शत व्याधीन व्यापे, शरीरे पंच वरदान॥ स्वर्गे गयानी गति होजे, वणि जवुं ब्रह्मसदन॥९॥ सर्प डसे तो विष चडे नहिं, परि पक्षी ते मारो आहार॥ लोह काष्ट मारे अंगे न वागे, वस वरते सकु संसार॥१०॥ शीव कहे तुं सरवेने जीतेश, त्रण लोकनी मांय॥ वैकुंठ वासी आदि विष्णुं, तेहने नहिं जीताय॥११॥ अंतरध्यान थया एणी वेळा, वहिने एवुं वचन॥ ए दानव आव्यो नीज गामे, मांड्युं राज्या सन॥१२॥ दसदि शा जीती वश कीधी, चलाव्यो अति अधर्म॥ मुनि मात्र मारीने कहाड्या, मुकाव्यां षट कर्म॥१३॥

रिपु कायाकमने मस्तके, मुक्यो पुरनो भार ॥ अमरापु-
री मुकावी इंद्रनो, लीधो पोते अधिकार ॥ २३ ॥ देवमा-
न अप्रेरक मणीने, आव्या द्वारिकां गाम ॥ अंतरिक्ष
रहिने स्तुति कीधी ॥ वीनव्या केशवराम ॥ २४ ॥ ॥
वलण ॥ ॥ वीनव्या केशवराम देवे, शंखचक
णतुं आपरे ॥ देवना प्रेरया दिनानाथ ते, वेरीनो घ
घ केई पेरे करे रे ॥ १ ॥ ३ ॥ ॥ कडवुं ३ जुं ॥
राग आशावरी ॥ ॥ संजयवाणी जोयरे
धृतराष्ट्र श्रवणे धरे, शुं करे श्रीहरि ते वेगे कहुरे ॥
१ ॥ ॥ ढाल ॥ ॥ ते कहुं वेगे सांभ-
ळो, देव आव्या तेत्रिस कोडा ॥ करी स्तवनीमां कृष्ण
णने, वीनविया कर जोडी ॥ २ ॥ देवकी नंदन विश्ववं-
दन, निकंदन असुर ॥ दुःख पाम्यो देवनुं, दुष्टने डी-
ले पुरा ॥ ३ ॥ जे दानवे अवनी विषे, वधार्यो अति
अधर्म ॥ ते तमारे हाथे मरे, महादेवे कह्यो छे मर्म
॥ ४ ॥ तमे असुर संहारवाने, लीधो छे अवतार ॥
जे जे दानवने उथापीने, उतारो भूभार ॥ ५ ॥
पछी उग्रा कराव राज लेईने, राज कीधो श्रीदामा ग-
द सारंग पाण झाल्यां, ने पलाण्यो गरुड ॥ ६ ॥ शंकर
रीण साथे थयाने, जादव कोटी छपंन ॥ जोणी ताकी
लणी सरवे चाल्या, देवनां हरख्यां मन ॥ ७ ॥ जे दा-
नव सेने आव्यो सामो ॥ रोपीयो रणस्थंभ ॥ रथी

जे रथ आविआ ॥ थयो प्रथम दिवसे आरंभा ॥ ८ ॥
अड्रु खेडां तुमरने करीरी, झलकती तरवारा ॥ प्रभु प्रे
र्या देवताते, करे मारो मार ॥ ९ ॥ जे दानवने अविनाशी
भुज्ये आवीने भणिया ॥ केकेथी कहे नहि ॥ समान
शोले अणिया ॥ १० ॥ दानवे दीनानाथजीने, दंडीया सर
वण ॥ गरुड ऊपरथी आण प्रहारे, पाडिया श्री गोपा
ळ ॥ ११ ॥ जुवर खीने टोप टाटर, कृष्णनां नाख्यां कापी
॥ अणलद्र नाम रण विषेथी, गारव्या लाग्यो पापी ॥
१२ ॥ सेना निरखी नासती तव, लाग्या श्री जगनाथ ॥
कोप करिने कृष्णजीये, चक्र लीधुं हाथ ॥ १३ ॥ सुदर्श
न देखीने सामुं, जद्रष्ट हवो त्र्यमण ॥ माया कीधि त्र्य
त्रिशिर लईने, वरसावतो पाषाण ॥ १४ ॥ ऊडे कोरण
कांकरा ने, थयुं अंधारुं घोर ॥ नव लय लहव जवता,
मारो मारो मां खण योर ॥ १५ ॥ युद्ध दारुण त्यां हवुं,
वरसे लोहीनो वरशाद ॥ ब्रह्मांड लाग्युं डोलवा ने, मं
डायो महा उतपात ॥ १६ ॥ सारंग लीधुं हाथमां, पछी
शर चढावी संधाण्युं ॥ विद्युतास्त्रे छेदी माया, कीधुं
जति अजवाणुं ॥ १७ ॥ निराळो कीधो दानव हरिये,
मुक्युं सुदर्शन ॥ चतुरभुजनुं चक्र वाग्युं, मस्तक की
धुं छेदन ॥ १८ ॥ देवतानुं दुःख टाळ्युं, पछी पज्या पुरमां
टुटी ॥ श्रोणीत नगरने दैत्यनुं ते, देवे लीधुं लुटी ॥ १९ ॥
॥ लुट्युं नगरने नाठुं सरवे, जेक जे दानवनी नारी

तेनाउदरमां गर्भ हतोते, नासी गई पियर मोस
राा१९॥　॥वसनणा॥　॥गई नासी पि-
यर मोसारते, कोई येन नसरे दीठीरे,॥ संजय कहे धृ
तराष्ट्रने, जे वात घणी छे मीठीरे॥२०॥४३॥　॥
कडुंा॥ थेथ्यु॥　॥राग आसावरी त्रिताली॥
॥　॥संजयबोलेछे वाणीरे॥ कोई जेहनवनी
राणीरे॥ नवसाणी देवे सती पियर विसरे॥१॥ते
करती अश्रुपातरे॥ देखी रोयां मातने तातरे॥स
वे वातते मुखे मांडी कहीरे॥२॥ पिता पुंडरीक घणा
लेरे॥ राजी कुवरी आपत कणेरे॥ जेक जाणकपु
रे मासे प्रसव थयोरे॥३॥ ते सणतां कुवर रोयो
रे॥ सणे प्रलय कणशुं थयोरे,॥ जावी सयोतेस
रवे नागे दीकरोरे॥४॥ वडोवानुं मन कीयुंरे॥ स-
त कर्म कुवरनुं करीयुंरे॥ कई धरियुं जैसोचन अेनुं
नामरे॥५॥ दहाडे दहाडे मोटो थयोरे॥ मोराण
ना साथमां रह्योरे॥ रमवा गयो तेनागना जाणमां
रे॥६॥ मांहोमांहे जाणक वहडीयारे॥ जैसोचन
उपर पडीयारे॥ कई यदीने वांसापर उलां रह्यांरे
॥७॥ जैसोचन महा खिजियोरे॥ अवनीपरथी खी-
छणीयोरे॥ पछियो पाछो ते सरवे कहे ग्रह्यारे॥८॥
सरवे जाणक पाडे बरकारे॥ जैसोचन आपणे स
रखारे॥ जेम मेकवरसे तेम सरवे आसुंलरेरे॥९॥

सरखे सरखे घायारे ॥ जैसोयनना कर साह्यारे ॥ केहे
भाई सुं कोण नगरमां ऊछर्यो रे ॥१॥ कोण भणे
तारो बापरे ॥ कोणे जण्यो ने कोने संतापरे ॥ कंई स
पै ते मेणां दीधां अति घणां रे ॥२॥ थयो ओसीयं
णो तनरे, लाग्यो हैडे कूतारीं भरे ॥ मन तन कंपे छे
पोता तणुं रे ॥३॥ ॥ वलण ॥ ॥
पोतातणुं मन कंपे छे ॥ ते आव्यो ज्यां छे मातरे ॥ दि
भ्र दिठो दिकरो ॥ पछी जननी पुछे वातरे ॥१॥ ॥ पद ॥

॥ ॥ कडवुं पांचमुं ॥ ॥ राग रामग्री ॥

॥ ॥ पुत्र दीठो कंई अतिशें रोतो जी ॥ हृदीया
फाटे आंसु लोहतो जी ॥ जरे जैसोयन मारा प्राण
जी ॥ कोणे दुभव्यो कहेनी शाना जी ॥१॥ ॥ ढाल
॥ ॥ शाना कहेनी कष्ट मुजने, कोणे दुभव्यो
तुंय ॥ आंखडिये आंसु भरे, सनमनो छे तेरुंयारे
॥ पुत्र वचन सुं बोलियो, माताजी अविचारो ॥ सर्व स
रवे मेहेणुं दीधुं, मुने कह्यो न ठारो ॥२॥ कोण स्थानक मा
ता माहरुं, ने कोण मारो तात ॥ ऊदर भरवा यां वस्यां
छो, ते कहो मुजने वात ॥३॥ वचन सुण्यां ते कुंवर केरां
गदगदी थई नार ॥ सुज संभारी स्वामि केरुं, नयणे
भरती जलधार ॥४॥ जरे पुत्र मुजने शुं पुछे छे, कु
हुं कंई पेरे भ्रया ॥ पेट भरो पथरा पडां, जन्म्युं कोइ
न थाय ॥५॥ तारो बाप महा भणियो, जेहां नव जे

वुं नाम ॥ तेणे चौद लोकने चरणे नमाव्या, पण कृष्णे कि
धो ठाम ॥७॥ एवुं सांभळी पुत्र बोल्यो, में जाण्
एी पेर ॥ हवे कृष्णना कउकाकइ, पछी वसुजापने घेर ॥
दा॥ब्जननी कहे ब्गधीरा मोटो, तुं नहोय तेनी ल्नड ॥
तुं तो छे भ ते जेकुलो, हरिने भदेव छपंन कोडा ॥ला
तातता रो गुतनो ने, महादेवने वरदान ॥ तुभने को
ओपजे नहिं, ने वसे छे आणे स्थान ॥९॥ वणतो
ऐसे अन ओ मरे, नई ईश्वरने आराधुं ॥ अमर थईने
पछी संहाउं, भदेवनुं कुण जाधुं ॥१०॥ एवुं कहीने बा
ल थयो, माता मुकी मांमा पासे ॥ वार्युं कोईनुं नव कर्युं ॥
परवर्यो कैलासे ॥११॥ नवद्वार त्यां रुंधन कीधां, जंघन
स्वासो स्वास ॥ नमण पगने अंगुठे ने, ऊभो रह्यो
जट मास ॥१२॥ पछी पंच वदन पधारिया, हवा जसु
रने तुष्टमान ॥ माग्य माग्य रे बाळक, महादेव कहे
वरदान ॥१३॥ ऐसो वचन जावी नम्यो, सदाशिवने
चर्ण ॥ वरदान आपो अटलुं ॥ कुंथी कृष्ण पामे मर्ण ॥
१४॥ महादेवे मन विमासियुं ए नेश्चम मरसे भुगदी
॥ विचारीने चलू पेटी, आपता हवा तव ईश ॥१५॥ प
पिनक पैशी नव शाके, संचरे नहिं पवन ॥ जेवी पेटी
आपीने, बोल्या पंचवदन ॥१६॥ ने हो पेसशे पेटीमां
जेम कहे पिनाक पाण ॥ ताणुं देलां तत क्षण तेना, नि
श्चे लशे प्राण ॥१७॥ ईश्वर कहे जो जैणोयन, लेर

होयजे तुजमांहे ॥ आली मरडी कृष्णजीने, घालके
पेटी मांहे ॥ १२ ॥ एवुं कहीने अविनाशी, थया अंतर
ध्यान ॥ पुत्रे पेटी लीधी मस्तक, आवियो निज स्थान
॥ १३ ॥ ॥ चलण ॥ ॥ नीज स्थान
के माताजी पासे, पाताळमां मोरीजरे ॥ पेटी मुकी
माता आगळ, पछी पाये लाग्यो जाणरे ॥ १४ ॥ ७ ॥

॥ ॥ कडवुं ८ मुं ॥ ॥ राग गोडी

॥ ॥ पाये लागी पुत्र बोलीयो, हो मायरे
॥ मुने मळ्या श्री महादेव; लागुं तुज पायरे ॥ पेटी
आपी परपंचनी, हो मायरे, ॥ जेथी कृष्ण मरशे जय
स्यमेव ॥ लागुं तुज पायरे ॥ १ ॥ हवे हुं जइशुं द्वारिकां,
हो मायरे ॥ वाळवा पितानुं वेर ॥ लागुं० ॥ पछी राज
करुं शोणीतपुरनुं, हो मायरे ॥ तमो आवजो आपणे
घेर; लागुं० ॥ २ ॥ हवे सुजना दिवस आविया, हो मा
यरे ॥ ताहारे पेट हुं सरजो पुत्र; लागुं० ॥ द्वारिकां लावुं
ओपकी, हो मायरे ॥ सोनामय करुं घर सुत्र; लागुं०
३ ॥ तत्पर थई रेहेजो तमो, हो मायरे ॥ कंई जवाने
नीज गाम; लागुं० ॥ जदव छपन्न कोटीशुं, हो मायरे
॥ जाकुं कृष्णने मारीने ठाम; लागुं० ॥ ४ ॥ एवां वचन
सुणी मा जोयरे, हो जाणरे ॥ तमो बोलो विचारी
बोल, कुंवरजी कालारे ॥ ए घात कीज्यो तेरीकुंरे,
हो जाणरे ॥ नव आवे सुरज समतोल. कुंवरजी ए

जणिया रे जणीये नहि, हो जाणारे ॥ पर्वत साथे न लरवी जाय, कुंवरजी ॥ तुं नेम नेतुं जण तणो, हो जाणारे ॥ कृष्ण यौद लोकनो नाथ ॥ कुंवरजी ॥ ॥ तेणे केसी कंस पछाडीयो, हो जाणारे ॥ जेणे उपाड्यो गोवरधन, कुंवरजी ॥ जेणे शणीनाग नाथी कर ग्रह्यो, हो जाणारे ॥ तेने तुं केम जीतेरो तंन; कुंवरजी ॥७॥ ते रूप धरे नानां विधनां, हो जाणारे ॥ तजी योजन डोसो थाय; कुंवरजी कहारे ॥ जेनी मायामां ब्रह्मा लमे, हो जाणारे ॥ अने निगम नेति गाया ॥ कुंवरजी ॥ ८॥ तारो तात जेणे मारीयो, हो जाणारे ॥ वणि वीडास्यो जरासंध, कुंवरजी ॥ ते पटीमां पेसे नहि, हो जाणारे ॥ तेने तुं केम करीश जंध; कुंवरजी ॥ ए॥ जे रहे तुं जीवतो, हो जाणारे ॥ यां पीता महने घेर; कुंवरजी ॥ तो राज पाम्यो त्रिलोकनुं, हो जाणारे ॥ जेणे मुवो कृष्णने वर्ण्युं वेर; कुंवरजी कहारे ॥१०॥ ॥ वलण ॥ ॥ वेर केम वणे आपणुं ॥ जे दूरजण दैवे कस्यां रे ॥ उठी गयाल्यो जैसोयन ॥ माताना वयन श्रवणे न वधर्यां रे ॥ ११॥ ८८॥ ॥ कडवुं सातमुं ॥ ॥ राग गोडीनी चाल ॥ ॥ जैसोयन उठीने चाल्यो, न रह्यो झाल्यो हाथे ॥ सज्यां टोप कवच ने बकतर, पेटी सीधी माथे ॥१॥ सर्व सायिया लीने

राखे, वण छूटये मरे भाई शाने ॥ टेक ॥ आव्यो
काळ जाणकने लेवा, कह्युं कोनुं न माने ॥१॥ आंसुजल
रती शोक धरती, माता आगळ पडती ॥ उन्मत थई
जैलोचन चाल्यो, माता मुकी रडती ॥२॥ ते दीलो
मीने ज्हार निकळ्यो, चाल्यो पश्चिम दीश ॥ द्वारा
मतीनी वाट पुछतो, करवा श्री जुगदीश ॥३॥ उ
धम सहित धायो झंकारी, ग्रेहवाने ओपाळ ॥ कु
चरे केरी वनेन जणयाने, काळ तणा छे काळ ॥ पा
हिंडतां पगने प्रहारे, धरती धमधम थाय ॥ टींबा
टेकरा गिरी तरुवर, ठेसे पाधरां थाय ॥४॥ कुमार
ग सुमारग कीधो, ने चाघे मुक्यां वन ॥ जाणे पूर्व
दिशाथी पश्चीम दिशा जे, गाज चाल्यो परजन ॥५॥
राता डोळा अग्निना गोळा, भ्रगुटी ताणी कोडं
ताड प्रमाणे काया जेनी, दीसती प्रचंड ॥६॥ जाणे
प्रौढ पारधी पींजर लेईने, चाल्यो ग्रेहवा कीर ॥ ते
अंतर मांहे द्वारामतिमां, जाण्युं जादव वीर ॥७॥
जे जैलोचन आवे छे जणियो, ते युद्ध नव कीना
या पेटीमां पेसाडुं जे पापीने, कंई करुं अवो उपा
य ॥८॥ जुक्ते मारुं प्रपंच करीने, जे जीववे नहिं मरे
॥ जे कोप्यो फरे व्योम वसुधा, जंन्यो जेकडां करे ॥ री
॥ ॥ वलण ॥ ॥ करे जेकडां व्योम
वसुधा ॥ उजड योद्ध जोकरे ॥ कहे कृष्ण कपट विना

॥कुब्यानी आशा छोडरे ॥५॥३॥१०॥ ॥
कडखुं ॥ट मुं॥ ॥राग मारु॥ ॥संभल
जो सांभळीये राया ॥ देवकीनंदननो महिमाय ॥१॥
मारवा दानव केरो भूप ॥ भगवाने धर्युं ब्राह्मणनुं रू
प ॥२॥ शत्रू हणवानुं साधवा कार्य ॥ श्री कृष्ण थया
रक्षाचार्य ॥३॥ वृद्ध विप्र कर ग्रही लाकडी ॥ आवे
खांसी ने पडे आथडी ॥४॥ भळभळां जोयने भुवे अ
पंक ॥ मांथे फाट्युं बांध्युं चींथरूं ॥५॥ थरथर देहे ध्रु
जे बहु शाथ ॥ कायामां व्याप्यो कंपवाय ॥६॥ मुखना
सीकाथी मोहनने लाळ चूवे ॥ कर कपाळे देई कतरा
तु भूवे ॥७॥ पेटे वळी छे करचली ॥ दीनबंधु कर
अण भणे पेपली ॥८॥ उदरसनो ठांसो ने चढे श्वा
स ॥ थई रोगीया थया अविनास ॥९॥ नीसरी खुं
ध कटी जेवडवळी ॥ पगे वायु ने मांथे पळी ॥१०॥ जो
डगतो चाले कानुडो ॥ वांको गुटण पगे भनुवो ॥११
॥ वणगे भूल जोवतां आवे रडण ॥ जोढ्यो कामणो
पेहरयुं वनकूळ ॥१२॥ एवे रूपे परमेश्वर चल्या ॥ त्रैलो
चनने सामा मळ्या ॥१३॥ आंख उपर देई आडो हा
थ ॥ दानव प्रत्ये बोल्या दीनोनाथ ॥१४॥ बल्या पेटीनो
भार उंचले शुं पाप ॥ पेटीमां छे कोण के साप ॥१५॥
भर्यां मणि माणेक के जवेरात ॥ कोने आपवा जाय छे घर
॥१६॥ राखे बनतो तुं द्वारिका भणी ॥ कृष्ण लेशे पेटी तुं

जन तणी ॥ ७ ॥ ते पापीने तो दया नथी ॥ मारगु मारे
ते सर्वथी ॥ ८ ॥ एण मारी मामाना लीधा प्राण ॥
मार्यो मुज ऐ दानव यजमाना ॥ ९ ॥ तेणे हुं मागतो
दीधो भीख ॥ नथी कोइ जे दुष्टने दे शीख ॥ १० ॥ ॥
वचण ॥ ॥ शिक्षा देनारो कोइ नथी ॥ एवुं क-
हीने रोया श्रीभगवानरे ॥ मुने साले छे हृदिया विषे ॥
जे मार्यो ऐ दानव यजमानरे ॥ ११ ॥ ॥
कडवुं ॥ ९ मुं ॥ ॥ राग कमीरा ॥ ॥
वायक सांभळी जैलोचन ते, अंतर पाम्यो आनंदरे
॥ पुछवाने पासे गयो पण, न ओळख्या गोवंदरे ॥ मा-
या मोटीरे ॥ १ ॥ परमेश्वर शुं प्रित मांडी, मोहनने मू-
की जोटीरे ॥ नवसमज्या दानव अल्प मती जे,
हरिनी माया मोटीरे ॥ माया मोटीरे ॥ २ ॥ कहो ऋषी
जी क्यांथी आव्या, शुं छे तमारुं नामरे ॥ मारा पिता-
ने केम संभारो, कोण वसवानो ठामरे ॥ माया मोटीरे
३ ॥ तमो ते मुजने शुं जाणो छो, हुं तो ऐ दानवनो त-
नरे ॥ एवुं सांभळीने हरख्या हरजी, धाइने दीधुं
आलींघनरे ॥ माया ॥ ४ ॥ हाथे झाली हडबडीने
जोव्या श्री भगवानरे ॥ भाइ साचो ऐ दानवनो
दीकरो, हुं गोरने तुं यजमानरे ॥ मायाना पा जेम
गयां नेत्र आवे आंधने, वंझ्याने प्रसवे तनरे ॥ तेवुं शु-
भ थयुं छे मारे, शोक साधुं हरी के स्वपनरे ॥ माया ॥

हां तुं सरज्यो लड मोटो लाई ॥ वेरी क्यम रह्यो
घेर रे ॥ पापी कृष्णने न मार्यो तें, न वाळ्युं पितानुं वेर
रे ॥ माया०॥७॥ पूरवे पिता जे ताहरो, तेणे जित्यो
सुर परिवार रे ॥ मृत्य संजीवननी विद्या हुं पासे, मा-
रे मांथे पुरनो भार रे ॥ माया०॥८॥ शुक्राचार्य ज
नाम म्हारुं, हुं थी काळ पामतो बीक रे ॥ हुं जीर्ण थ-
यो यजमान मरते, जाउं घेर घेर मागुं भीख रे ॥
माया०॥९॥ को जंतुनीजे नथी जनम्यो, हवे पेला
कृष्णियाने पछाडे रे ॥ आग्य जोजवे जेदानवनी
मुने आनंद पमाडे रे ॥ माया०॥१०॥ हवे कहे कुंवर
तुं केम उपन्यो, मुने हरिये हाथे आल्यो रे ॥ आव
नुं पींजर क्यांथी पाम्यो, ने आणे मारग क्यम या-
ल्यो रे ॥ माया०॥११॥ अेक सामा वृक्षनी छांया हे-
ण, त्यां बंध्यो बेठ अेकांतरे ॥ अैसो म्यने वातमां-
डी, न जाण्युं जे आणरी अंतरे ॥ माया०॥१२॥ का-
ळो गुरु जाणीने बोल्यो, करजोडीने उचरियो रे ॥
हुं पाताळमां प्रसव्यो मातायें, मोशाळमां उछरि-
यो रे ॥ माया०॥१३॥ पछी ईश्वर आराधी पींज-
र पाम्यो, जेथी शुभ ज सरीरे ॥ कृष्णने घाली री
पेटी मांहे, जाह्नवीये अफळाई मसरी रे ॥ माया०॥
१४॥ अेवुं सांभळि हरखे बोल्या, कहो जे क्यम था-
री रे ॥ पेटीनुं द्वार संकीरण छे, कहो केम समारी रे ॥

॥माया॥०॥५॥कामकर्युं तेनवकीजीये, ज्ञानचक्षुजे
नरजोरे॥ पेसीजुओ परमाणुं पेटीनुं, कृष्णछे तम
स्वरजोरे॥ माया मोटीरे॥६॥ पांसे बेठा बहला
वो जन्यो, जुजवा न जोण जाजोरे॥ माटे पेटीमां
पेसी निकळो, पछी द्वारिकामां जजोरे॥माया॥७
॥ ॥वलण॥ ॥जजो पछे पेटी-
मां पेसी॥ एम बोल्या गोविंदरे॥ जेलोचन पछीरुं
करे, ते करे लटप्रेमानंदरे॥८॥ढाल३जी॥ ॥
कडवुं॥०मुं॥ ॥रागवेराडी चाल दुंकडी॥ ॥
संजय कहे सांभळीये राया॥ प्रपंच प्रभुनो प्रीछ्यो
न जाय॥१॥ मोहने रच्यो माया कूप॥ तेथी अभैलो
चन पाम्यो आनंदधारे॥ धन गुरुजी चतुरसुजाण
॥ कुं पेसी जोउं पेटीनुं प्रमाण॥३॥ मशानुं शरीर
मांहे करे केरे॥ तो जाणीये जे जदुपति मेरे॥४॥ पे
छी राज्य सुपे कुंकडुं॥ भार सघळो तम मस्तके
घरुं॥५॥ गुरुजी कहे जे जे गुणवंत॥ हवे अमारुं
मान्युं चंत॥६॥ कृष्ण शत्रु सर्वथा मुवो॥ पुत्र पर-
माणु पेटीनुं जुवो॥७॥ जपिया जे वसुदेवना
तंना॥ तेने तुं विना कोण करे पतन॥८॥ अभिमनासे
पेटीमां प्राण॥ बीजने बाहेर कण के जाण॥ना
मुक्यां कवचथरोपने अस्त्र॥ धाछडो वाल्यो जेके वस्त्र
॥१०॥ शत्रूजे स्यामनो मर्म न जत्यो॥ पुत्र पेस-

या तत्पर थयो ॥ ५ ॥ द्वार उघाड्युं हाथे करी ॥ तेवा
रे शिखामण मानी सांभरी ॥ ६ ॥ मारी माता अे
कह्युं छे अनूप ॥ ने यदुपति घरे भुलवां रूप ॥ ७ ॥
अे शुक्राचार्य साच्यो गुरु नथी ॥ कपटी कृष्ण हरी
सर्वथी ॥ ८ ॥ कुंतीतायजो थई प्रवेश करुं ॥ जेह
तणुं तो निश्चे मरुं ॥ ९ ॥ अेवो भय हृदेमां धर्यो ॥
पेटीथी पाछो ओसर्यो ॥ १० ॥ गुरुजी करमी तमारी
प्रीत ॥ पेखतां न मान्युं मारुं चीत ॥ ११ ॥ मुज राणी
न करुं यात ॥ तुं नोहे विप्र वेरी साक्षात ॥ १२ ॥ अेवो
चननां घायक सांभळी ॥ पड्या कृष्ण मुरछा वळी ॥
१३ ॥ लाग्या यदुपती करे अश्रुपात ॥ नयणे नीर
भरे वरसाद ॥ १४ ॥ नीसासो मुकी जोव्या गोपाळ
॥ कुं अभागियो कुट्युं कपाळ ॥ १५ ॥ कर्म करे ते न करे को
या ॥ वहालां कहिये ते वेरी होय ॥ १६ ॥ जेम आकद
करता दीठा हरी ॥ नव अैसोचने वाणी उच्चरी ॥ १७
॥ हवे काल लख्युं तम तणुं ॥ मुज माटे रोया अति
घणुं ॥ १८ ॥ केहड लगी पेटीमां पेठो तन ॥ वळी सां
भळ्युं जननीनुं वचन ॥ १९ ॥ रजे माया करी कृष्णि
यो ॥ २० ॥ ब्राह्मणनो लेइ रूप मेनाम ॥ २१ ॥ जहार
नीसर्यो अैसोचन ॥ हो मुनी मारुं मानतुं नथी मन
॥ २२ ॥ मुनी कहे मने कृष्णनुं पाप ॥ ने दुष्ट मार्यो तुज
बाप ॥ २३ ॥ मामी जेन मार्यानी हत्याय ॥ तेअणे

मारी मारी पुतना या ॥ २५ ॥ सगो मामो मार्यो नो
अधर्म ॥ जेनी ते अणे कीधुं कर्म ॥ २६ ॥ करसु रामेज
क्षत्री कीधी अकवीस वार ॥ जुउं जोणुं तो ते भुज लार
॥ २७ ॥ हवे तुने न आवे विस्वास ॥ तो कुं करीर ॥ तेजं
ड पास ॥ २८ ॥ अेवुं कही ने रोया परिक्रह्म ॥ जै बोग्य
न न प्रीछ्यो ब्रह्मा ॥ २९ ॥ अघिक अधरी प्रती त्ता कही
॥ होय रे तुं आ चार्यनो हे करी ॥ ३० ॥ राव थायो पिकुलनो
हैत्य गयो ॥ भुरज्ञ मरयाने ततपर थयो ॥ ३१ ॥ केम
ती तरने ते ठेचा घरी ॥ तेम पेरी कारणे आगण घरी ॥ ३२
॥ जेम कोस्न वीषे पेसे तर चार ॥ तेम पुत्र पेठो पेटी मा
जरा ॥ ३३ ॥ जेम सर्प ते सुंघा ठे जडी ॥ कडी जाभी ष
से गारुडी ॥ ३४ ॥ टा गो वींट गा कुडी जैलोप्यन रीरै ॥ ते
हही घोत्लगथाने दर्पी ॥ ३५ ॥ जेवो पिंजर मां पेठो कुमा
र ॥ करीये आवी जडकाव्युं भारा ॥ ३६ ॥ जेणे क्षिकार षे
तां अडके नहिं ॥ तो तो कृष्ण मरी सकी ॥ ३७ ॥ प्रभु
कहे परमाणुं जुवो ॥ मारे धुणे सांभा थर्ड सुवो ॥
३८ ॥ मारा गुरुजी मनना लावता ॥ रथ्ये ताकुं
तमो अडकाव ता ॥ ३९ ॥ कृष्ण कहे कुयम कीने कर ॥ जे
धी थाते प्रथवी हे घेरा ॥ ४० ॥ कुंवर सुतो ज्यारे करत्ये
णे ॥ ताणुं अकाव्युं विठलो ॥ ४१ ॥ पा थामृत एणे पियो त
वरो था ॥ अंधारे जकणायो जे था ॥ ४२ ॥ षारीर थीपा
त्यो परि रैन्ये हानी सरवानो न पाम्यो ले हा ॥ ४३ ॥ जा

चोदीसहंडोणे आरा।। न लडे नीसरवानुं द्वार।।४।।बला
अकळायो अतिशे प्राण।। गुरुजीने बोल्यो वाण।।
४ला मारा गुरुजी पीधा डोद्वारा।। नरीजो चल्ले लागरी
वारा।। पण शा।। माटे सांभळता नथी।। मारो प्राण ल
शे सर्वेथी।। पेली।। चोदीश लाग्यो कुतारीना।। मारुं
अंग तथाय छे हने।। पेरो।। काढो बहार मन कूणा
घेरो।। अने युं परमाणुं कृष्ण मरशे अरो।। पेडा।। बोल्या
कृष्ण कृष्णते कुया।। अल्या कोने गुरु कहे छे तुं या।। पर
।। में मोटो डीधो परपंच्या।। तेलुने मारवानो संचा।।पे
।। ।।वलण।। ।।संचतुने मारवा त
णो।। ते मेंडीधो हो मुंढरे।। जेवुं कहीने गाजया।।
पछे ते गरुडाश्रहेरा।। पडाल्या।। ।।कडवुंबीजुं
।। ।।राग गोडी मल्हार।। ।।पेटीमां
थी कहे छे कुवरा।। शुं बोलोछो व्यंग।। होरे गुरुजी।।
तमोने तो हसवुं थायछे।। मुने अग्नि लाग्यो अं
ग।। होरे गुरुजी।।१।। बीजे स्थानक हसवुं कीजे, ज्यां
होय हरस्यानो ठाम।। गुरुजी।। वीलमथारो जेकपल
हतो।। मारो जुव रह्यानो विचार।। होरे गुरुजी।।२
।। काला पईने वेर वाटो छे।। रच्ये करता कृष्णनुं कार्य
।। होरे गुरुजी।।३।। माटे मुजथी न वजाणो, ते कहीने
शत्रु आव्या।। होरे गुरुजी।।४।। तमने समछे ब्रह्मानी
गुना।। अने नव पीधा डोजारा।। होरे गुरुजी।। तमारा सेन

मन्ने अंत आवशे, हवे मरुं छुं नीरधार ॥ होरे गुरुज
॥ ३ ॥ जननि पण ऊं रे शुं हवडां आव्युं ॥ नथी सांभळता
वाण ॥ होरे गुरुजी ॥ ले मुजने नकारो आ संकटथी ए
तो मातपितानी आण ॥ होरे गुरुजी ॥ पेट जो सीत
व्याप्युं वपु जे मारे ॥ कंठ पडियो शोक ॥ होरे गुरुजी ॥
मनना कोड रह्या मनमांहे ॥ हवे लखुं पडयुं लमलोक
॥ होरे गुरुजी ॥ ४ ॥ अंबुज मांहे बंधाये मधुकर, पे-
से जाणी विश्वास ॥ होरे गुरुजी ॥ तेम पेटी मांहे पे-
ठो छुं ॥ जाणी तम पर आस ॥ होरे गुरुजी ॥ ५ ॥ घरमां
घालीने घात नकीधो ॥ ज्यारे जोजे मुज्युं शरीर ॥ हो
रे गुरुजी ॥ ले कह्यो पोतानो तेने दुःख देता ॥ दुःख शे
जगदीश ॥ होरे गुरुजी ॥ ६ ॥ लगु पिता मह पुत्र तमा
रो, हवे नीश्चे जशे प्राण ॥ होरे गुरुजी ॥ मारी मात
टळवळी मरशे ॥ लडशे दुःखनां बाण ॥ होरे गुरुजी
॥ ७ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ लडशे बाण
ने प्राण तजशे ॥ माता ते नीश्चें मरे रे ॥ अकुळायो
औ जोयन पछी ॥ जवि नारी वाणी ओचरे ॥ १०
॥ २०पा ॥ ॥ कडवुं १२ मुं ॥ ॥
राग सामेरी माडु ॥ ॥ हरीजननी दीनव
वाणी ॥ सुणी जोशीया सारंगपाणी ॥ मुखे उच्चार
निरुप्या ना कोडा ॥ हुतो जदुपति श्रीरणछोडजी ॥
तारी माताये राख्यो तुने वारी ॥ तोय ना सही लेंमस

या मारी॥ में रूप रुषिनुं लीधुं॥ तुने मारयानुं कारण
लिध्युं॥रा॥ काळे में तुने न्नण्यो जणियो॥ माटे मा
रगमां आवी भणियो॥ होय पूर्व जनमनुं पाप॥
तो मुझीये साएासे साह्यो सापा॥३॥ हवे मुने तेणुं
करशो॥ अक्रणाई आकणीये मरशो॥ कुतो येरीधुं
अत्यातारो॥ में अर्थ साध्योछे मारो॥४॥ ॥
ढाण॥ ॥ मारो अर्थ सार्यो सर्वथा, आ
री॥ मुको जुवती॥ वेरण तारी तुं न्नणजे, जेपेटी
सा ब्योरीवनी॥पा॥ कुं ब्रह्माने वर्णी ल्लोणे, न्नर्छ
णे न्नणो अंड॥ जेम वरदान वाणा यिदारया में॥६
तुन सरज्या न अनेक॥ ए॥ जेवां वयन सांल्लणीयि
श्चंल्लरनां, होउे लाग्यों कुतारी॥ क्रोध सहित कृष्ण
प्रत्ये॥ कुंयर बोल्यो वयन॥७॥ धीकार न्नहव कुण
ने, न्नहां तुन सरजाउी तपेंन॥ पण कुणनो वांक क
री नथी, ल्लुं उलरवाउानुं अंन॥८॥ हाथे लाकुडी
जांधे कामणी॥ वृंदावन मारी गाया॥ गति क्यांथी
गोवाळीयाने॥ निरदय नहिं दयाय॥९॥ पापसुं पाण
पापी विस्वास आपी॥ कपट करी वाह्यो मुने॥ हैया
ल्लीतरनो हर्ष कण्यो रे, नई वास कन्ने तुने॥१०॥ भो
वरयन तें करधर्यो, उीतार्यो ईन्द्रनो अहंकार॥ कंस
आसी कंस पछाउीयो ते, तारा जणने धीक्कार॥११
॥ रूक्समणिनुं हर्ण कीधुं॥ दीधो दुष्टजनने मार॥

जरासंघने जीतियो ते, ताराजणने धिक्कार॥३॥
नरकासुरने मारीने, परण्यो प्रेमदा सोळ हजार॥
पारिजातकना पुष्पने लाव्यो, ते ताराजणने धिक्कार॥
४॥ ब्रह्म हत्यानी तमो पीडा टाळी, धरि नरसिंहनो अ-
वतार॥ नखे चिरयो हिरण्यकश्यपने, ते ताराजण-
ने धिक्कार॥५॥ वपु कीधुं मच्छ केरुं, वेद ल्याव्या चार॥
शंखासुर समावियो, ते ताराजणने धिक्कार॥६॥ वरा
हुंड रूपे थयो भूधर, धरयो भूतळ भार॥ नःक्षत्री भृ-
गुरूपे कीधी, ते ताराजणने धिक्कार॥७॥ पाषाण
तारया पाणी विषे, जळवंत उतर्यो पार॥ रावण
रोळ्यो राम रूपे॥ ते ताराजणने धिक्कार॥८॥ गोकु-
ळ लहव करतो, अनुज हेतु जे कहेवार॥ मंत्र
विद्या जे वदे नहिं तो, ताराजणने धिक्कार॥९॥
जणने जल्या मारा हाथनुं॥ ले होय देवकी कुमार॥
संग्राम न करे मुज साथे तो, ताराजणने धिक्कार॥१०
॥ ॥वलण॥ ॥धिक्कार अहव
कुण विषे॥ मुने कपट करीने मारीयो रे॥ गुरु धर्म
जावि मण्यो॥ प्राण पोतानो उगारियो रे॥ र॥
रूपा॥ ॥कडवुं॥ १३ मुं॥ ॥राग सा
मेरी सोरठा॥ ॥सांभळी असुरनी वा-
णी॥ पछी बोल्या सारंगपाणी॥ शक्ति होय तने
तारिर मोकलता तो पेटी त्यागीने निसर कहार॥

री॥ ॥ढाळ॥ ॥अहारनीसर री
क्षित होयतो, मांहे रहुं पेटी रह्यो॥ अग्नि लाग्यो
असुरने, त्यारे कठण जोळ कृष्णे कह्यो॥ राहांड
मारी उछळ्यो, पाणी विश्वंभरनी सांभळी॥पा
टु जे पेटी उछाळीते, आकाशेलगे आकाशी॥ डाल्य
ळ्यो चंद्रने सूर्य नाठो, उडगण सहु उंचागया॥
अमर सरवे स्थानक मुक्यां, लयलीन ब्रह्मा थयाए
ना पेटीपडी पृथ्वी उपरे, तवअफळाण्यां सप्तपात
ळ॥ अेक गुह्यकुली समीपेत्यां, संतापाश्री गोपाळ
॥पाथायते कारणकारकाने, आवस्युं अंधकार॥ हरी
हिरा आंखी थईने, हवो हाहाकार॥६॥ ब्रह्मांड
लाग्युं डोलवाने, नदियोते अवळी वही॥ मारो मां
भण चोरने, उछळतां पाणी कही॥७॥ सातवार
आकाशे आफळ्यो, तोय पेटी न पामी भंग॥ पछी
रोध हवोत्ते पवन केरो॥ शीतळ थयुं छे अंग॥८॥
कंठ आग्नी कायकीने, बोली न शक्यो वाण॥ ब्राह्मन
ह्यत्रिक्रम ना मुवो, जेम केहेतां निकळ्या प्राण॥ला
लहुनाथे जाणीयुं जे, रिपुं पाम्यो नाश॥ जेणे मुवोके
नथी मुवो, पछी आव्या पेटी पास॥१०॥ पावन पिंजर
लीधुं मस्तक, मोहन मंदिर पधराव्या॥ समाचार स
रवे पुछीयो, पण मोहन मुखथी न आपस्या॥११॥ वि
चार कीधो विठले, जेना प्राण हशे पेटी विषे॥ जे

અવતરશે અવની મહીં તો, કોઈ નહિં રહે સુજેણ રે
॥ પડપુછ એની નહિં કરે, મુકું સુભદ્રાને ઘેર ॥ મનની
વાત કોને કહી નહિં રે, આગળ વધારવું છે વેર ॥ ૩ ॥
સોળ સહસ્ત્ર નેવા રહીં ॥ શું લાવિયા અવિનાશ ॥
કોઈ કને બોલ્યા નહિં, આવ્યા સુભદ્રાને આવાસ
॥ ૪ ॥ ॥ ચલણ ॥ ॥ આવાસ આ
વ્યા મર્મ શું ॥ જેહેનને છાના મળ્યા રે ॥ કોઈ ઊઘા
ડી નેરીો નહિં ॥ એમ કહિ વિઠ્ઠલ વળ્યા રે ॥ ૫ ॥ રસ્ખ્યા
॥ ॥ કડવું ॥ ૪ મું ॥ ॥ રાગ દેસાજ
॥ ॥ માતાને ઘેર ગયા મોરારી રે ॥ તે વારે
રોણે મણિ સહુ નારી રે ॥ સોળ સહસ્ત્રે વાત વિચારી
રે ॥ શું લાવ્યા શ્રી ગીરીધારી રે ॥ ૧ ॥ આવ્યાં સુભદ્રા
ની પાસ રે ॥ ત્યારે ત્યાંથી ગયા અવિનાશી રે ॥ તે
વારે નણદી થયાં પરસંન રે ॥ આપ્યાં સોળ સહસ્ત્ર
આસંન રે ॥ ૨ ॥ પછી સુભદ્રા કરજે પુછે રે ॥ ભાભિ
સરવે આવ્યાં તે શું છે રે ॥ સુણી સુભદ્રાની વાણી
રે ॥ ત્યારે બોલ્યાં રૂક્ષ્મણી રાણી રે ॥ ૩ ॥ આવ્યાનું
સ્થાનક અમારૂં રે ॥ તે તો જાઈએ લોવન તમારૂં રે
॥ અમો લાલિયો સોળ હજાર રે ॥ તેને તમારો છે આ
ધાર રે ॥ ૪ ॥ તે વારે તમો નરીો સાસરડે રે ॥ નહિં
ઈજ પાય વસુદેવ ઘરડે રે ॥ સાસરવાસો કરવે લો
ક ઈછે રે ॥ કરવાઈ એ છે તમને જાઈ રે ॥ ૫ ॥ અમ

सरखुं कांम कांई हल्लेरे ॥ मनगमे ते मागी लेल्लेरे ॥
त्यारे कह्युं एमवडी वामारे ॥ ते वारे बोल्यां सत्य-
भामारे ॥६॥ आपणने जेथी जधिष्ठन कांईरे ॥
दुःख लोपे छे ते एहे छे दईरे ॥ आपणे क्यांजरथीपे गय
थेरे ॥ सासु नणदी ते सकळ तीरथेरे ॥७॥ आप्या-
नो नकर थो लीधारोरे ॥ आल्योनी हार जेन कमारो
रे ॥ आप्यो हार सत्यभामा सतीरे ॥ तेवारे बोल्यां
जांबुवतीरे ॥८॥ आल्यो पेहेरो सुलक्षा पीररे ॥ चित्र
विचित्र लख्युं छे हीररे ॥ रूक्ष्मणिये मनकर्युं जोकुंरे
॥ आप्युं पेहेरवानुं पटोळुं रे ॥९॥ एक कहे त्यो सुलक्ष
णनरे ॥ आपी मोटी माळा मोहनरे ॥ कोईये आप्यां
कंकणचूडीरे ॥ नणदी कहे लालियो हुडीरे ॥१०॥ घोळो
साळु छांटयो केसररे ॥ कोइ आपती नाकनी वेसररे ॥
कोई लेइ आपे आणवरनीरे ॥ कोई छोडे कटीमेखळा कटी
नीरे ॥११॥ कडां कांबीने झांझरियोरे ॥ नणदीने तेआ
रपण करियोरे ॥ एम आभरण आप्यां सरवेरे ॥ तव
सुलक्षा बोल्यां गरवेरे ॥१२॥ आल लालियो परोणा
रहियेरे ॥ कांई काम जमसरखुं कहीयेरे ॥ सुणी सुल
क्षानी वाणीरे ॥ पछी बोल्यां रूक्ष्मणी राणीरे ॥१३॥
नेवाकरीतो तेवां थईशुंरे ॥ वाहालीवालने तमने कहीशुं
रे ॥ पुछ्युं सुलक्षाजाईरे ॥ आल जाव्या हता तमला
ईरे ॥१४॥ पेरीमांथी कुंती जेमनेरे ॥ आवीने ते आपी

तमनेरे॥ तेपंजरमांहेरीशुंछेरे॥ आलीसाथिसहुहोशु
छेरे॥१पा॥ आपणेहोईनेकेवुंरीशानुंरे॥ जेईजईरीशुं
सरवेछानुंरे॥ माटेउघाडोपेरीनुंतालुंरे॥ अमोये
गणारहिनेनीकाणुंरे॥१६॥ आनणदीयेजलनेदीधा
दंतरे॥ आलीक्रोधीतमारोछेकंथरे॥ जणोछेत्री
कमनीटेवरे॥ आगयनोजडकोश्रीकृष्णदेवरे॥१७॥ त्रे
ताणानीजेकुंथीरे॥ तेमोहनमुकीछेउंथीरे॥ शुंजणी
जे घोके सापरे॥ तमोदेरोहरीनेजवापरे॥१८॥
तेवारे सत्यलामापुछेरे॥ जाईआवडुंपीलोतेरीशुंछे
रे॥ जेतमउपरकोपेस्यामरे॥ तोजेजाहमाकुंनाम
रे॥१९॥ जेहरीमुजनेदेजाडरीआणरे॥ तोकुंउंता
रीरीजजकुणरे॥ तेवारेजोत्यांजंप्रुवंतीरे॥ जेकअ
मेपियारीछेमतीरे॥२०॥ आपणेजघरीप्रतीज्ञा
लीनेरे॥ लईवातप्हारनाकीजेरे॥२१॥ ॥
वलणा॥ ॥नाकीनेवात वीठुलनी येरी,
जांप्रुवंती प्रेम आयेरेरे॥ संजय कहे धृत्राष्टरने,
श्यामा सम केवा करे रे॥२१॥ ॥कडवुं
॥१पा॥मुं॥ ॥रागमारु॥ ॥जांप्रुव
तीकहेजहारलईने, तेकहेपंजरनी वात॥ तेनेमा
पैलार प्रेटलोजे, हिण पितानी जनता॥१॥ पछी
सुलद्राना हाथि विषे त्यां॥ आप्यां सत्य वचनां॥
वस्त्र आलूषण रह्यां लेई, मान्युं मानुनीनुं मनां॥

हा आवी सुलक्षा पंडर पासे ॥ कुंपीकरमां साहीए
अभुक्तीअे तापु ऊघाड्युं ॥ जुवे वेगणी सर्व लोक
णी ॥ ७ ॥ द्वार जन्यो जुज्यां कीधां, जुवे छे सरवे सार
॥ मांहे अत्यक मोटुं दीठुं ॥ त्यारे हरी राजकुमारग
८॥ त्रैलोक्यननो प्राण रह्यो तो वणगी, पेटीना पासा
मांहे ॥ हसतां हास करीने पेठो, हरि लगनीना घट
मांहे ॥ ९ ॥ अज जणाने गर्लछे अर्जुन केरो, थया छे पंच
मास ॥ ते पंड विषे पापी प्राणी ॥ सद्य पुरुषो वास ॥ १०॥
ते जुव विमासे त्रैलोक्यननो ॥ कुं आव्यो हरिने घर
॥ न थाउ प्रसव मरे सुलक्षा, वाप पीतानुं वेरण ॥
कृष्णानी कामनी अओअे कौतक कीधुं, मरकलडे मुख ताण्युं
॥ कुमाई जुवो आपणा कंथनी, मडु मशाणथी आ-
ण्युं ॥ १२ ॥ ताणी देई हस्यां मांहो मांहे सरवे मां स-
त्य लामा डाह्यां ॥ लाई येहेत कीधुं लगनीने, अवि-
लो कृत्यां अलडायां ॥ १३ ॥ पितांबरनो पालव दाकी, प्रेलु
अे पीतर आण्युं ॥ मारे मंदीरिये नव आव्या, मेंते
वारनुं जाण्युं ॥ १४ ॥ मुज मरडीने ताणे सर्व डशाने, क
रया लागी ठठोणी ॥ सुलक्षाने चींटाई वणती, सह
स्त्र सोणनी टोणी ॥ १५ ॥ कुसमणि केहे छे मारे मंदिर,
रपडीनी लात छे आछी ॥ ते तमने कुं आपीश आ-
ई, पटोणी लावो पाछी ॥ १६ ॥ राजकंजुवती केहे अमीरी
लक्षणो ॥ आई तमारो वीरा ॥ ते जाणो तो मुजने मारोण

आपे अमारां चीरा ॥३॥ सांसतां रही सत्यभामा
बोल्यां, हाथ देई पोताने गाले ॥ आनतो हार लाये
नी पाछो, लेईने तो आवजे झाले ॥४॥ जेह कहे अ-
पणुं रे शुं सजे, नहिं जे लीधां ली प्यारी ॥ हस्तीनापु-
रमां केम जेनरी ॥ अंगुठी लईने मारी ॥५॥ जेह क-
हे जेमने आपतां, आपणुं मनडुं हीसे ॥ पाछुं जी-
ने अेटला सारु ने, पीयरमां वरणागी दिसे ॥६॥
मान देई अपमान मांड्युं, त्यारे वस्तु पेटीनी लणी
॥ मुगनुं वस्त्र ने सुलखानुं, लालीये लीधुं ताणी ॥७॥
॥ अडअड तां सुलखा बोल्यां, हुं घणी मानीती मोटी
॥ साल्हा सोती लवाव्योनी ॥ लालीनी लाचना पों-
चीं ॥८॥ ॥ वलण ॥ ॥ पोंची लाचना
लालीयांनी ॥ जेम नणदल वाणी अोच्चरी रे ॥ अट-
पट करी वस्तु हरी, आप आपणे मंदीर परवरी रे ॥
ऐनारटी ॥ ॥ कडवुं ॥ ६ मुं ॥ ॥ राग राम-
ग्री ॥ ॥ संजय कहे राय सांभळो ॥ अे अट-
पटी वात ॥ मर्म को प्रिछे नहिं ॥ लणे नक्त नातात
॥ संजय कहे राय सांभळो ॥१॥ ते समे अरजुन
त्यां हता ॥ सासरडामां महाले ॥ सात मास त्यां
राजीया ॥ विठलनजे वहाले ॥ संजयना रो सु-
लसाने श्रीमंत आवियुं ॥ लावियुं सर्व साथ ॥ पार्थ
प्रत्ये बोलिया, रुक्मणीना नाथ मसंजयना ॥३॥

ईंद्रप्रस्थमां जज्यो उतावळा, अरजुनजी तमो॥
मोसाळुं पुंठळथी लेईने, आवीशुं अमो॥संजया॥२॥
पारथजी पछी संचरया, साथे सुलक्षा नारी॥निकुळ
सहदेव सामा आवीया, मळ्या गांडीवधारी॥संज
या॥३॥जयजयकार वरतीयो, हरख्या राजधर्म॥शि
क्षतणी विधी वडे॥ दीधां श्रीमंतकर्म॥संजया॥४॥
मोहन मोसाळुं लावीया॥ साथे छे जगराम॥जेवुं
घटे तेवुं आपियुं॥ जरख्या जकुदाम॥ संजया॥५॥
दुशाल्याअे आंधी राखडी॥ थयो निकुळ अुसरियो॥
वेवाई थईने मागतो॥ वक्रोदर महा हठीयो॥संज
या॥६॥ जदव जे तमो आवियां॥ यां लेईने मोसा
ळुं॥ पुरुपे तो आपजे, ना करशो कौतक वाणु॥संज
या॥७॥कृपा करो कहे कृष्णजी॥ रामपाडशी पुत्र॥ तमस
रखा सगा लेनार छो, तो शे रहेशे अधुरू॥संजया॥
८॥ ॥वलण॥ ॥अधुरू कांई रहेशे
नहिं॥ राम आपशे ते लेई नहिं शकशे॥ जगतज
कहे तेशो विचारो, ते जोईअे ते कागळमां लखोरा
णी॥ढाळ॥ ॥कडखुं रे मुं॥ ॥राग
गोडी मल्हार॥ ॥भिम कहे प्रथम लखो रे
॥हाथी पांच हजार कर्णधरा॥ पाणीपंथा सा ज संगाथे॥ सह
सहस्त्र लखो तो जाराा हणधराग॥ मुने लोत्तम
णे नहीं रे, माटे लखाव्युं छे सोड लक्कड धरा पांच

लाईने पांचपांचसें, लख्यो अनोपम वेहल; हृणघर
॥२॥ छकडां लावजे रे लख्योने, तेनो ह्यां रीत छे; हृण
घर॥३॥ गायो लेंसो तो सहु को आपे, ते होय रूपी हीरं
; हृणघर॥४॥ मातानुं मनतो वहु मनावरी, लुगडे
पींथरे जेह; हृणघर॥५॥ घोडुं लेई रूडुं तांबु रुपु, पारथने
पुछो तेह; हृणघर॥६॥ कुंई गाम घटे मामेरा मध्ये,
ते हाथ होडे धर्मराय, हृणघर॥७॥ गाम आपवां कु
रीने, नमो नरपतीने पाय, हृणघर॥८॥ सोनु होडी तो
लख्यो साणु, पीछोडीयो पामे दास, हृणघर॥९॥ जाडांछ
यल लावजे लख्योने, हींडुरीयो करे आरी, हृणघर॥१०
॥ लार हुनडू लगनीने आपो, जेणी भे बांधी रहेवा
य, हृणघर॥११॥ लार बुसरीयाने आपो, हारले था
लतुं थाय, हृणघर॥१२॥ गुरु पिता महूने हालुओ, प-
णी तेना रीत कुमार, हृणघर॥१३॥ वेवाई थाणुं जे लख्या
वुंतो, भेलो द्वारिकां सार हृणघर॥१४॥ तुरशी रहेण
लख्यो ब्राह्मणने, ते मख्याछे वीरा सहस्त्र, हृणघर
॥१५॥ के हुने सवा सवारीर सोनुं॥ वणी जबोटीयुं ने
वस्त्र, हृणघर॥१६॥ अरद्युंतो कु आसीर लख्यायुं, ते-
तो निश्चे आपवुं आज हृणघर॥१७॥ जे करतां अधिकुं जे
करीशो, तो तमारा कुलनी लाज, हृणघर॥१८॥ ॥
वलण॥ ॥लाल वाघे हरख तमतणी॥ ले
अ लख्याथी कांई अधिकुं करो रे॥ हांपने पोये ह

जधरजी तो।। आमारा लेई छाजे धरोरे।।२।।३०।। ।।
कडवुं।। २८ मुं।। ।। राग धवळ धनाश्री।।
।। ।। ने ले लजायुं पांडवपुत्रे, ते ते आप्युं अ
विनारी जी।। विशेष कीधुं विश्वंलरे।। सरखेनी पहोंती
आरी जी।।१।। पेहेरामणी करी परवरया, पांडवने व
नमाळी जी।। ते वेळाए विसरी गया, हळधरने पां
चाळी जी।।२।। क्रोध करीने बोल्यां पांचाळी।। सुलद्र
नां प्रत्ये जी।। जाई करी तो लाई छे मारो।। पण तें की
धो रीस रते जी।।३।। एवुं कही गई अंतःपुरमां, अर
जुनने देती आण जी।। सुलद्रा गई कृष्णनी पासे, प
डी पेटडीयामां काण जी।।४।। स्नान करीने कह्युं हरजीने,
ने विसरिया पटराणी जी।। एके सासे धाईने आव्या
घरमां सारंगपाणी जी।।५।। द्रूपदीए जेकर ओढ़ की-
धुं छे, आप अरजुनने देवा जी।। एहवे हरजी आवी
ने ऊला, वचन न दीधुं केहेवा जी।।६।। आसनथी ऊ
लां थयां ने, लन्या मनमां पामी जी।। बेसो बेसो
मारा समर्छ, नरहरी बोल्या शीश नामी जी।।७।। कहे
द्रूपदी कुटाळी आणे, सुलद्राये लगवंत जी।। कुतो असे
त नरनारीने, पण तमो कुभावो चंत जी।।८।। मनकल
पित टळे नहिं मारुं।। मुजने केम ओवेखे जी।। सुलद्रा
ने सच्च साची।। वहुनुं श्रीमंत नहिं देखे जी।। तातम
ऊपर दुःख नथी मुजने, पधारो लहुवीर जी।। आतवे

आव्ये रे युधिष्ठिरे पण, संकट वेळा पुरले धीरज धारी॥
मन मनावी वळिया मोहन, शत्रुने देखाडी आप-
ण॥ अभिमन्युने मुवो धृतराष्ट्र, ते द्रूपदीनो प्रताप
ण॥१॥ वात राजी विश्वंभरे, त्यांथी पाछा वळीया
ण॥ नयरे नवाणुं पुर्यां सलामां, मोसाळाने जो
ले पणिया ण॥२॥ आगना मागी पांडव केरी॥
चाल्या कृष्ण ने राम ण॥ सुलक्षण ने साथे तेड्यां,
आव्यां द्वारिका गाम ण॥३॥ देवकी रोहणी आ
वी मळियां, आदरे आलींगन दीधुं ण॥ सोण सह
स्त्र लाली यो पाये लागी, आगता स्वागता कीधुं
ण॥४॥ ॥वलण॥ ॥स्वागता की
धुं ने कारज सिध्युं, दीनदीन ओछव नव नवो रे॥
लन चोवीसो कीकंथा॥ पछी प्रसवपुत्रनो समकयो
रोपी॥३१॥ ॥कडवुं १७ मुं॥ ॥
राग वेराडी॥ ॥ संजय कहे सांभळ हो रा
जन, सुलक्षणानुं रे दुःख॥ थयुं नथी थाशे नहिं ते, कहे
तां न आवे मुख॥१॥ सुखे रमतां भमतां तेने, वही
गया दश मास॥ अगीयारमे अकुळाई अळकणा, पे
पी ओ पुरयो वासा॥२॥ त्रैलोचननो अंश उदरमां
उपन्यो महाक्रोधी, स्वगुण शरीर पोतानुं कीधुं॥
रह्यो पेटमां विरोधी॥३॥ त्यां तताणाईने तापणी
पन्यो, शरीरे बाध्युं शीत॥ थरथर धूजे कांई न सुझे

लखवा लाग्युं चीत ।।४।। पाधरूं जोवाय नहिं ने,
टुंकुं थई रसनाय ।। नसो नि:फळी कर पग केरी ।।
ढीलां लय थवाय ।।५।। हृदय फडकीने रुदन आवे
।। अति शामाने शरीर ।। नणनणां लोचन काचना
सरखां, निसदिन वेहे तुं नीर ।।६।। हालक हुलक हु
रिने मंदीर ।। वसुदेवे जाणी वात ।। पुत्रीने पीडा
जाणीने, रोवा लाग्या तात ।।७।। रुडुं थवाने रोह
णीकुंजे, उग्र आखडी लीधी ।। सात दिवस सु
ताने अरथे, जळ अंजळी नव पीधी ।।८।। गोत्राहत्रा
ह्य करे ताकुणी, टाणे मळ्यो सहु साथ ।। देवकीरो-
हणी रोतां जोव्यां, सांभळो वसुदेव नाथ ।।९।। एवा
स्वामि सुभद्रा मरण पामे छे, धाधूप रोनथी कर-
ता ।। शंकर वेणा जनम शानी, दु:ख रूढे नथी घर
ता ।।१०।। आजे मुवानुं दु:ख नथी रे, मरे छे प्राणी मा
त्रा ।। करी करीने जे साले छे, त्यांथी अरजुन जमात्र
।।११।। नानपणेथी गई होत तो, दु:ख न होतुं केहोने
।। आन मोटी थईने मुकी जाय छे, आणा सुभद्रा जो-
होने ।।१२।। लघुवयमां जाउ कुंवरी मरवुं, जीववुं न
व लहेतां ।। आज जाणतां छतां जम लोक जाय-
छ ।। वय थई होत तो सहेतां ।।१३।। परमेश्वरे पृथ्वी
पिछाड्यां, आपणने आली चरणे ।। कहोने कंथ कोई-
ये पापे, दीकरी मरे छे अमरणे ।।१४।। वासुदेव बो-

त्यां आंसु भरता, कहे अहूकडुं शुं काज॥ तमो शंकरीए
ने संभळाव्यो रामा, साथे पाणने साज॥५॥ पावान
सांभळी आव्या वीरो, सुभद्राने द्वारे॥ भुवा पंच्या
केरीआ तेडाव्या, आव्या अनेक तेवारे॥६॥ तंत्र
यंत्र मंत्रने पाणी, पाईने देता धूणी॥ जीताश मुश
व्या भेरीओ, कांइ अवटीयुने पूणी॥७॥ राज वै
द नवनवा आवे, ग्रहेता डोकटर नाडी॥ त्रण संवछर
वही गयापण॥ कोठेये व्याधी नकाडी॥८॥ पापी ब-
होळे प्राण लेवा, पेट मांहेथी काले॥ स्थूळ शरीरने
नव रहे समाणो, ते सुभद्राने साले॥९॥ ॥
यलण॥ ॥ साले कुब सुभद्राने घणुं॥ पडी
पामवा मर्ण रे॥ पछी रामा सरवे रोती देखी, धाई
आव्या अशरणी शरणे रे॥१०॥३८॥ ॥

कडवुं॥१०मुं॥ ॥राग मेवाडो॥ ॥

संजय कहे हो सांभळ राजन, वैद थया विधिनाथजी॥
नाडी जोवाने काजे त्यां, ग्रह्यो छे लगिननो हाथजी॥१॥
त्राह्यत्राह्य करीने कहे छे, तमो नीसरो सरवे बहारजी
॥ मात तातने आज्ञा आपी, वळावी सहु नारजी॥
२॥ चीतरयो चक्राव्यूह चतुर भुजे, लगनीशुं जो-
ड्या लगावंतजी॥ जरे सुभद्रा सनमुख धायो, सां-
भळजो जदुपंतजी॥३॥ आ जन्म पामयानो जंत्र
छे, कहु ते धरजो कानजी॥ चक्राव्यूह ते नामज जे-

जेम कहे श्री भगवानजी ॥४॥ पेहेले कोठे जेह जार
एउं, वंक वजामणा तणो जी ॥ मध्यने वांके ने पेसे योद्धो
ते सुभट न पामे मरणजी ॥५॥ नव जारणां बीजे
कोठे, ते तो कहुं भगनि भेदजी ॥ छे ने जारणे पेसवुं शि
त्तरने, जेम कहे धनुस वेदजी ॥६॥ त्रीजे गुलमे त्रण
मारग छे, महादेवने दोहलो मर्मजी ॥ दक्षिण भुं द्वार ज
तिवाकुं छे, त्यां करवुं घटे छे कर्मजी ॥७॥ चोथे कोठे ज-
त्रीस बारी, जेह मध्ये छे मोटुं द्वारजी ॥ तेनी मांहे भ
जे भ्ने भ्नेद्धो, तो ते जीये नीरधारजी ॥८॥ पांचमे
गुलमे बे जारणां, आठ छे जयणाईजी ॥ वेगळे थकी
दोट मुकवी, वामांगे पेसवुं घाईजी ॥९॥ छठ्ठे कोठे छा-
सठ नाका, त्यां भूखवणीनो ठामजी ॥ पांचने साठ मध्ये
पेसवुं ॥ अ्नेम कहे सुंदीर शामजी ॥१०॥ ने मर्म कह्या
भदुपतिजे, ते गरभे गोख्या मुखजी ॥ करतो करतो
रह्यो पेटमां, सुभद्रा पामी सुखजी ॥११॥ शाता थई
शामाने शरीरे ॥ ततक्षण निद्रा आवीजी ॥ भग-
वाने भणावयुं मुकीने, जेनने जोडावीजी ॥१२॥ ते
वारे पेट मांहेथी बोल्यो, करीने देई हो कारोजी ॥ छ
कोठा तो हुं शिख्यो मामा, हवे सातमो विस्तारोजी ॥
१३॥ अकस्मात अेवुं सांभळी, मरमे कहे मोरारजी
॥ जेथी भ्ने अदकुं भणवुं होय, तो तुं नीसर बाहारजी
॥१४॥ कहेतां मांहे प्रसव थयो, तेने विद्या भणवाना

कोडजी ॥ वेरी भणी अकाम्बू लागी, ऊठी आव्या र-
णछोडजी ॥ ५ ॥ सुभद्राए पुत्र प्रसव्यो, वात आवी
मोहोरीजी ॥ कर्या तोरण हरिने मंदिर, वाजे वाजिंत्र
ने भेरीजी ॥ ६ ॥ रोहणी देवकी आनंद पाम्यां, आनं-
द्या वसुदेव रामजी ॥ भयक सरवे संतोषीया रे, जण
लक्षे अवरेयो दामजी ॥ ७ ॥ वधामणी मोकली ईद्रप्र
स्थे, हरख्या राजा धर्मजी ॥ विप्रने जकु दान आप्यां
अरजुने, कीधुं जातकर्मजी ॥ ८ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ कर्म कीधुं ने कारज सीध्युं ॥ वही गया
मास सातरे ॥ आणुं करवा सुभद्राने, घरमें मोक-
ल्या नकुल भ्रातरे ॥ ९ ॥ ३५ ॥ ॥ कडवुं ३६मुं
॥ ॥ राग अंजोज आमायीती ॥ ॥
स्वामि नकुलने आणे आवियारे, कंई लावियालु
घरजने मंनरे ॥ सुभद्राने कहे हर्षेरे, वर्ष ऊठनो तें
जोणे तंनरे ॥ १ ॥ ॥ ढाल ॥ ॥ सा ॥ त्रण
वर्षनो कुंअर छे, पिता थकी ऊपवन ॥ ते माटे सासरे
समोत्तां, भवानुं छे मंन ॥ २ ॥ नारायणने नकुल
भेट्या, करी कुशळनी वात ॥ सासरवासो सुभद्रा
ने, कीधो शंकरशण भ्रात ॥ ३ ॥ ऊग्रसेनने वासुदेव
जी, जगजनने रणछोड ॥ सासरवासो सरवे की-
धो, पहोंच्या मनना कोड ॥ ४ ॥ आलालीयोने भेटीयां
ने, माताने मळ्यां कुमारी ॥ वळावी पाछां वळ्यांस

ह, जगतजन श्री मोरारी ॥ ५ ॥ निकुळ तब जोसी-
या, सांभळो श्री परिब्रह्म ॥ मास ओकपुंठे पधारशे,
मणवा ईच्छे छे धर्म ॥ ६ ॥ अेवुं कहीने आव्यां ईन्द्र
प्रस्ते, नम्यां सासुने पाग ॥ पाछे लागरुं घणुं
दीधुं, ते छे पीयरनी सोभाग ॥ ७ ॥ पांडवने अभि-
मान वाध्युं, ते थयो ओछो घाम ॥ तेटला माटे पुत्रनुं,
अभिमन्युं धरियुं नाम ॥ ८ ॥ पछी जे संवत्सर व
ही गयाने, प्रह्लोण ॥ आव्या कुरुराय ॥ तेट्या मळ्या
भगवानने, मणी जेड सरवे त्यांय ॥ ९ ॥ किंकरी
लावी कुंवरने, अद्‌भूत तेनुं तेणा अविनाशिये ओ
छंगे लीधो, भणी पोतानो भाणेज ॥ १० ॥ सत्ता स
घणी देखतां, रमाड्यो भगनी जाण ॥ त्यारे अभिम
न्यु अे भूछ आलीने, ताणी या गोपाण ॥ ११ ॥ पारथ पु
त्रे प्रहार मांड्या ॥ पादुना पेट मांहे ॥ तव नूपईने वा
गवा लाग्या, त्रिकम करे त्राहे त्राहे ॥ १२ ॥ मुकाव्या मु
के नहि, मोहननी मुछना याण ॥ कृष्णजी ये कुंवर दी-
ठो, महा कृतांत न काळ ॥ १३ ॥ हसतां हरी अेम ओ-
चरया ॥ अल्या शुं करे समन हो पूत ॥ मामाने मारे
नहीं, भगनी ते केशे स्रूत ॥ १४ ॥ कुंवर ते कहे कृष्णजीने
जे तमो चलाव्यो पंथ ॥ कंस मामो मारियो, भाणेज
थईं भगवंत ॥ १५ ॥ तमो दीधुं ते मारे करवुं, जे रेहेला
चीहिला ॥ अमो कंई लोपुं नहि ॥ मामा तमारा चीहिला

॥१६॥ ॥ढाळ॥ ॥मी विज्ञान
जोईं वळी वळी॥ जेम आगळ कहे छे मुजरे॥ सत्ना
सघळीये हास्य कीधुं, करिये दिलमां राख्युं दुःजर
॥१॥३४॥ ॥कडवुं॥ २ मुं॥ ॥
राग देशी॥ जनी ध्यान दुक्ती॥ ॥वैरीं पत्ये
न कहे सुण राय॥ पुरवल तारानो महिमाय॥१॥ ते
अभिमन्युं जोत्यो विपरीत॥ ते वेण विठसे राख्युं
चित्त॥२॥ कुंताने लेख्या कमळा पति॥ पछी पधार्या
द्वारा मति॥३॥ अेकवार पांडवे कीधुं अकृत॥ दुर्योध
नशुं रम्या द्युत॥४॥ रमतां पांडव तेणी वार॥ ह
र्या राज लक्ष्मी भंडार॥५॥ पछी पण कीधुं जीकृत्य
॥ हारे ते वसे वन वर्ष बार॥६॥ वर्ष तेरमे गुप्त
रहेवुं॥ छता थिये फरी वन सेवुं॥७॥ पण करीने रम्या
न्रुगार॥ हार्या पांडव जीवा वार॥८॥ पांचाळी शुं
गया वनवास॥ त्यां भगवा आव्या अविनाश॥९॥
॥ पांडवने लेख्या छुवीर॥ कह्युं कृष्ण नैणे भरी नीर॥१०
॥ अभिमन्यु सुलक्षा आणं करी॥ द्वारिकामां आव्या
श्रीहरी॥११॥ भाणेज भाव भगवंत गणे॥ प्रद्युम्न
साथे विद्या भणे॥१२॥ पांचे पांडव द्रुपदी नार॥ व
न वेठे राज रीधहारी॥१३॥ अेम दुःख वेठ्युं घणां
ना॥ पछी मळीया वृहदश्व मुन्य॥१४॥ लागी पांड
व ऋषीने पाय॥ कहे जयेष्ठ ति दुःख कथाया॥१५॥ कप

टी कौरवे न मुक्यो केडो॥ हम दुःखनो तो न आव्यो छेडो॥१८॥ तव ऋषईश्वर बोल्या वचन॥ सुणो युधिष्टिर राजन॥१९॥ नळ दमयंती दुःख आगे॥ नथी तम दुःख सो भोरे लाग॥२०॥ कथा नळतणी सांभळी राय॥ नेणे नीरनो प्रवाह भराय॥२१॥ ऋषीश्वर दुःख केणन मात्र॥ जे दुःख पाम्यो तिमहनमात्र॥२२॥ करी समाधान ऋषी संचरिया॥ पांडव वननी वाटे विचरीया॥२३॥ एम करतां वित्यां वर्ष बार॥ हवे गुप्त रह्यानो करवो विचार॥२४॥ आव्यो वैराट नगर मोझार॥ वेस जुजुवा रहीशुं तेणीवार॥२५॥ ॥

चलण॥ ॥ जुजवी रहीशुं वेष त्यां, अेम युधिष्टीर बोल्या तेवार रे॥ तव अरजुनने पुछीयुं, तेनो कहुं विस्तार रे॥२६॥ ढाळ॥ ॥ कडवुं ५ मुं॥ ॥ राग आशावरी॥ ॥

वैशंपायन अेणी पेरे बोल्या, सुण जन्मेजयराया॥ विस्तारी तुजने संभळावुं, भारतनो महिमाया॥१॥ अरजुन वाणी बोलीआ, तमो सांभळो धर्मकुमार॥ तमने कहो कयम छाना रहेशो, अणओळख मोझार॥२॥ देवी देवीना राज आवी, नमे तमारे पाय॥ तमो कोईने नव नमो, अन्नम तमारी काया॥३॥ धर्म वाणी अेणी पेरे बोल्या, सांभळीअे अरजुन॥ मे मारी अे वात विचारी, ते तमने कहुं वचन॥४॥

ब्राह्मण क्षत्री वैश्य वरणने, उपवीतनो अधिकार॥
ब्राह्मण वेश धरीने रहीशुं, राज सभा मोझार॥५॥
सर्व लोक ते मुजने नमशे, हेते सहुने आशीश॥
मुज शीर अवरने नहिं नमे, में पूज्या श्री जगदीश॥
॥६॥ कंक नाम प्रसिद्ध कुं कहावुं, राय तणुं मन रंजु.
॥ मनगमती त्यां कहुं वारता॥ सभा राड कुं भंजु॥
७॥ एणी पेरे कुं दिवस निर्गमुं॥ तांहं कुंअ अरजुनना॥
रथे जे सारी लाड लडाव्यां, सारथी हेवकी तंन॥८॥
शिरी नथी नाम्युं तें कोईने, अेक विना भगवंत॥प
राधिन थई पेट भरवुं, अे दुःखनो नाव्यो अंत॥९
॥ वचन सुणी वडवीर तणां रे, कहे अरजुन सत्य वा
णी॥ धर्म धुरंधर कुंज न जाणो, समर्थ प्रभु ने भ-
णी॥१०॥ वर्ष अेक त्यां व्यंडल थइशुं, संगीत विद्या
भणशुं॥ वैराट रायनी पुत्री भणावुं॥ विद्या सरव
आणुं॥११॥ भीम अरजुन मळीने बेठा, बोल्या
मांहो मांही॥ कुं अहारीछे भीम महाभड, कहोने
रहेशो क्यांही॥१२॥ अटक बोलो क्यांई गमे नहिं,
सांखे नहिं अेक बोल॥ पराधीन थई पेट भरवुं,
नहिं पण बुद्धि तोल॥ वात करे ने सामुं जुवे, वृ-
कोदर रह्यो विचारी॥ आगळ आविने ते बोल्यो,
शी वात करो छो मारी॥१३॥ कुं अहारीने कहो छो मु
जने, ते मनमां नव धरशो॥ सुखे दहाडा अमो निर्गमुं

चिंता कोई न करशो ॥ १७ ॥ अर्जुन ज्यारे वेणा रे
पडी, सघळुं रे त्यांथी सुख ॥ दुर्योधनने पुंठ न मेलीतो,
अरधी वेहेंचीशुं भुख ॥ १८ ॥ वैराटरायनो पाणी रखो
ईओ, अंन सर्व त्यां रांधुं ॥ सघीने नमतां शेष रहे
ते, अन्न अमुं कुं खाधुं ॥ १९ ॥ जे रीते कुं दिवस निर्ग
मुं, चिंतातुर न थाशो ॥ घडाघडनो ठामक करशे,
पेट भरशे शो सांसो ॥ २० ॥ भीम भडकी रह्या सां
सता, तव पुछ्या सहदेव ॥ तमे कहो क्यम छाना रेहे
शो, परघेर करशो सेव ॥ २१ ॥ वण पुछे कोई न बकेहे
बुं, अेक लोक शुं भणे ॥ मागया पाणी मात न पीर
शे, तम दुःख कोण रक्षाणे ॥ २२ ॥ विमासीने कहेजो ग
ती मननी, पराधिन थई रहेवुं ॥ भूख तरशाने सु
ख दुःख सहेवुं, वचन कुवचन वहेवुं ॥ २३ ॥ अेवां व
चन सुणीने बोल्या, सहदेव तणी वारा ॥ ते रीते अ
हीशां राखशे, विश्व तणो आधार ॥ २४ ॥ अेक अमो
मन वात विचारी, ते तम आगळ कहीओ, ते रीते
सुख दीन भरईये, चरण तमारे रहिये ॥ २५ ॥ वण पु
छे उत्तर न व देवो, ते अेहेव काम करीशुं ॥ अने शा
खाई गोधन चारुं, अेम न पेट भरीशुं ॥ २६ ॥ वंध्या प्र
सव वृषभ चिन्ह भणेउं, वण मागे वृत्ति आपे ॥ क
हीश गोप कुं पांडव केरो, गोपाल कुं ही थापे ॥ २७ ॥
सहदेव कहीने रह्या सांसता, कहो नकुळजी शी पेरा ॥

ગતિ તમારી કોઈ નવ જાણે, નઈ રહેવું પરઘેર॥૨
॥ પર ભૂમિ પર ભૂપતી આગળ, પર ગમતું ન કહેવું॥
પર ઓરિ આળે પેટ ભરવું, પરને દિલ ન દેવું॥૨૭॥
વિનય વચન સુણીને બોલ્યો, નિષ્ફળ ચવન મહારે
રા॥૨૮॥ માટે દુઃખ મારૂં આણો, તમનું કઠણ ગતિ કૂર
॥૨૯॥ મન શુદ્ધથી સેવા કરશું, તેવી તમને ગમશે॥
તમે જાણો સઘળું સુખી તન, એવડું દુઃખ કયમ ખમશે॥
॥૩૦॥ વિદુર અશ્વ કું કું પાધરા, બસ ખેલવી જાણું
॥ અશ્વ રીસ આવડે છે મુજને, હું શું આપ વખાણું
॥૩૧॥ તુરી તણા ને સકળ રોગ છે, ઔષધ એના કર
શું॥ વેશ ટ રાયના ઘોડા ફેરવું, એણી પેરે પેટ
ભરશું॥૩૨॥ એવું કામ કરીશું ભાઈ, તેમ કોઈ નવ
જાણે॥ દૈવ તણી તો ગતિ કઠણ છે, દૈવ દયા નવ આ
ણે॥૩૩॥ સમાધાન સંતોષી બેઠા, નિકુળ તેણી
વાર॥ ધર્મ તણું મન વિસ્મય પામ્યું, ઊપન્યો વળિ
વિચાર॥૩૪॥ રૂપહીને દેખીને રે રાજ, જાણે આં-
સુ પાત॥ ઘણું એવડું માણેક માનની, કયમ રહેછા
ની જાત॥૩૫॥ પુરૂષ તણી સઉ વાત પાધરી, તેમ
તેમ કરી નિર્વહેશો॥ પ્રભુ પતિવ્રતા પડી પ્રેમદા॥
કઈ પેરે દીન લેશો॥૩૬॥ અમો આણ છતા જળગા
રહીશું॥ નહિં બોલાયે વાણ॥ કુંદર્પ કોટી કળા કામ
ની, મુખ શીળા શરીર ભાણ॥૩૭॥ તે દુઃખ માંહે વ-

णी दुःख मोटुं, छानी श्यम हरिरे कहुशे ।। सुखे तेम क
हे लोक जाहिर मुख, कपट खोल केम सहेशो ।।२३।।
अेवुं भणी दुःखल जाणी, मुक्यो मुख नीस्वास ।।
नयणे धारा नीरनी राणी, आव्यां रायनी पास
।।२४।। कर संपूट करी बोली नारी, केम थयाछो उदा
स ।। मारी चिंता कांई जे नकरशो, समरथ लही
अविनाश ।।२५।। दासी रूप थईने रहिशुं, सैरिंध्री
मुख नाम ।। राणीने शणगार पेहेरावुं, करुं अेटलुं का
म ।।२६।। अेवुं सुणीने पांचे उठ्या, पांडु तणा कुमा
र ।। राज नगरे शमीअे बांध्यां, आयुद्ध तेणी वार
।।२७।। कडा मोरे चाली आव्यां, पूर वैराट मोझार ।।
अछता थईने त्यां रह्यां, तेनो कोई न जाणे पार ।।
२८ ।।   ।। वलण ।।   ।। पार कोई
जाणे नहिं, अेम रह्यां वैराटने घेरे ।। हवे आग
ळ जे निपन्युं, ते कही संभळावुं पेरे ।।२९।।२४।।
।।   ।। कडवुं ।।२५ मुं।।   ।। राग
साजी ।।   ।। जे युधिष्टिर यज्ञ करी ।। दिधां क
नकनां दान ।। ब्राह्मण थई आशीश दे, कृष्ण ज्या
रे भगवान ।।१।। नीकुळ घोडा फेरवे ।। सहदेव चा
रे गाय ।। भिम उदरने कारणे, रह्यो रसोडा मां
य ।।२।। चंद्र सूर्यने वश करे, भाम तेनु पांचाळी
।। दासी थई दिन निर्गमे, वेचाये दुःख वाणी ।।३।।

सकळ छत्रपति वश करया ॥ जीत्यो जरासंघ राय
॥ नरकीरी नारी थयो, कर्म गति कहेवाय ॥ १ ॥ सुख
केडे दुःख पामिये ॥ दुःख केडे सुख होय ॥ सरखा दिन
जावे नहिं, वृक्ष छांय सम जोय ॥ २ ॥ ॥
राग त्रण ताणनी चोपाई ॥ ॥ वैशंपायन
बोल्या वचन ॥ सुण जनमेजय राजन ॥ ते वार
पुंठे नीपन्युं जेह ॥ तुजने संभळावुं तेह ॥ १ ॥ वै
राटपुरमां पांडव रह्या ॥ द्रूपदी सुधां सुखीया थया
॥ २ ॥ दूत कौरवकेरा जेह ॥ हिंडे पांडवने खोळता
तेह ॥ ३ ॥ दुर्योधन मन करख अपार ॥ राजे हस्ति
नापुर मोकलनार ॥ ४ ॥ सभा भरी बेठो राजन ॥ क
ख वाध्यो पोताने मन ॥ ५ ॥ भीष्म करण द्रोण
पावन ॥ अश्वत्थामा आदि माझन ॥ ६ ॥ दुः
ट शकुनी ते त्यां होय ॥ रात भ्रात पोताना सोय
॥ देश देशना राजन जेह ॥ सभा माहीं बेठा छे तेह
॥ ८ ॥ एहवे सभा करी ज्यो राजन ॥ एवे आव्या
नारद मुन्य ॥ ९ ॥ द्रूपदी दीठा जेटला ॥ परणाव्या
राजन तेटला ॥ १० ॥ अमपर कृपा करी महारा
ज, घणे दिवसे पधार्या आज ॥ ११ ॥ राव पती बो
ल्या नारद मुन्य ॥ तुं तो सांभळ रे राजन ॥ १३ ॥
रास सात तो वडीने गया ॥ सभा म्यार ते तो नय
नह्या ॥ १४ ॥ वर्ष पुरण जेह त्यां थशे ॥ छता थई

ने पांडव आवशे ॥ ५ ॥ सभा जेई शुं रीसच्यो आ
जा लेशे वेगे ताहरुं राज ॥ ६ ॥ भिम भड सामो झ
ण जडे ॥ सेन्या तारी तोडवडे ॥ ७ ॥ अरजुन
शुं लेशे द्रोण राउ ॥ एवो जोद्धो तो एके दीसाडा
॥ ८ ॥ निकुळ सहदेव धनुष्य सहायां छे कोई जोद्धा
ने सामो थाय ॥ ९ ॥ ते माटे तुं गर्व मां जाण ॥ १० ॥ ज
न सेन्य ताहरुं नीरखाण ॥ ११ ॥ मेळी धाडे तो न स
रे काज ॥ जोई जेसरीो वेगे राजा री ॥ सुणी ना
रद केरां वचंन ॥ दुर्जे सेन्य पोते राजन ॥ १२ ॥
चेत चेत कहे नारद मुन्य ॥ तुं तो दुर्योधन राजन
॥ १३ ॥ जेवरावो बेछे क्रिये गाम ॥ तो तो थाय
ताहरुं काम ॥ १४ ॥ करी भोगवेते वनवास ॥ दुर्ज
राज करो आवास ॥ १५ ॥ तेणे सेव्या छे भगवान
॥ गांज्या नव जायते राजन ॥ १६ ॥ कहीरहे जी
वता ते राया ॥ दिवस च्यार वेगे वही जाय ॥ १७ ॥
जोणी कढावो करीने भाण ॥ नीकर जाण ने ता
हारो कुरण ॥ १८ ॥ पोतानो माटे तुजने कहुं राजनहिं
तर मनमां जाणी रहुं ॥ १९ ॥ एम कही पाम्या
अंतरध्यान ॥ पड्यो विच्यारमां राजन ॥ २० ॥ ह
वे कई लेना उपाया ॥ के पछी पांडव प्रगट थाया ॥
२१ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ प्रगट थाय पांड
वसही ॥ कये करवो एह उपाय रे ॥ भट प्रेमानंद ए

દુર્યોધન.
નારદમુની.
જીમુતમલ્લ.
સભા કૌરવની.

भणणे, शुं करतो कौरव रायरे ॥ उराग ४७ ॥ ॥
कडवुं ॥ ४ थुं ॥ राग मेवाडो ॥ ॥
वैशंपायन ओणी पेरे बोल्या, सुणजे जनमेजयरायजी
॥ त्यारे पूंठे जे निपज्युं, कहुं तेनो महिमायजी ॥१॥
राजा वनतां बोली वाते, हरख धरिने मनजी ॥ हर
ख धरीने बीडुं मुक्युं, सभा मांहे राजनजी ॥२॥ कोई
छे ओनार तेडनो, पण पाडीने जयजी; पांडव केरी
कु लेई जाय, सभा माहरी मांयजी ॥ ३ ॥ तेने
अरधुं सोंपुं, हयगज रथ कहेवायजी ॥ नरपति सघ
ळा रह्या नीहाळी, कोई नव जेठो पायजी ॥ ४ ॥ बीडुं
लईने जय करव्युं, कोई न करे उंचो हाथजी ॥ करण
आदिक योद्धा जेह, भणीने सरवे साथजी ॥ ५ ॥ जे
थामां मल्ल कुलूत आव्यो, ज्यां जेठा छे भूपजी ॥
भीम समान पराक्रम जणियो, तेवडुं तन स्वरूपजी
॥ ६ ॥ आवी ऊत्तो रह्यो आगळ, नृपने नाम्युं शीश
जी ॥ होना ऊपर धर्युं छे बीडुं, रायें आपी रीसजी ॥
७ ॥ मल्ल केरां बोल थकीने, हरख्यो राय अपारजी ॥
कटक मारा मांहे लेड्यो, तुं अंक दिसे सारजी ॥ ८ ॥ तारा
अरु पांडव गया माहा वन, वर्ष वहीण्यां बारजी ॥
नष्ट थरथा लई रह्या छे, कोण हेरा मोकनजी ॥ ९
॥ छता थाय जे तम थकी तो, निश्चिंत कीजे राजजी ॥
तेर वरस वन भोगवे थणी, सरे अमारुं काजजी ॥ १०

कह्युं रायनुं सुणी मक्ष मल्ले, ग्रह्युं बीडुं पाए जी ॥ क
ष्ठ लीडीने बोलो रह्यो वली, जिमयो मुजथी था
जी ॥१॥ गुफा गीरी सोधुं नव खंडे, नगर परां वे
म जी ॥ सरोवर सरिता सिंधु सोधुं, अगम्य अगो-
चर ठाम जी ॥२॥ राय जति हरखित थयो, वर
सुणीयां मल्ल वचन जी ॥ विश्वास ताहरो छे मुजने
मान्युं माहरूं मन जी ॥३॥ तुं नीश्चे अेनी शुध ल
वीरा, वीर वेहेलो लय जी ॥ अेह पसाय करीरीज
दीधी, चलावियो क्षण मांय जी ॥४॥ अवनीतल
पड सात सोध्यां, आव्यो अवनी मांय जी ॥ पश्चिम
दिशामां परवस्योने, उत्या राणा राय जी ॥ पीउ
त्तर दक्षिण पूरव चाल्यो, अनंत पंथे अेह जी ॥ पर्वत
औदा राय जीतियो, आलंगडु पावे देह जी ॥५॥ सार
घणी प्रथ्वी मध्ये पेख्या, नगर देश परमाण जी ॥ द
ष्या चपथी अस्तायण, जहां लगी लोगये ताण
जी ॥६॥ अेम करतां करतां आवी दीधो, चैराट
थे विश्राम जी ॥ अेकांते रही लोकने पुछ्यो, तांडा
केरो ठाम जी ॥७॥ पुछी पुरपतिने जई मलियो, क
ह्यां मुखे वचन जी ॥ देश देश विषे कुकरीयो, उत्पात
ठेक राजन जी ॥८॥ अेवुं सुणीने राजा बोल्यो, तें
कह्युं ते सत्य जी ॥ भूमिलड स्नरवे जित्या, बोहोते
र देश अधिपत्य जी ॥९॥ क्यांहां वसो छो कोने राख-

ए, कह्यो तमारूं नाम ॥ पृथ्वी लक्षण वल्यो तुं जो
णी, द्रोण संगाथे काम ॥ रीा मल्ल ॥ लूतनाम
माहरूं, धर्युं जीवुं में प्राण ॥ पांडु तनय वन गुप्त र-
ह्याछे, नष्ट थरया जाण ॥ रा दुर्योधन मुज वय
न सुणी में, जीत्या जोहोनेर देश ॥; कांठे नसाध्या
मुजने तेलो, लेई तुं न सला नरेश ॥ रउ ॥ कार्येक
हे तो पुतळु आपो, नहितो तुं कच्छ वाण ॥ स-
ला मांहेथी जोल्यो साँणो,* बोलतां मुज संलाप ॥
रा मुज संगाथे प्रथम लडीने, महाबळ तुजे
जाउ ॥ जवर मल्ल छे प्रोढातेरुं , भणीने कर जेरा
उ ॥ रपा जेम करीने घाई वणग्यो, मल्लनेते ले
घ ॥ ठीं टकोटे जल जांगी, करीराके रेंक्रोध ॥
रदा घडी जे घडी लुंचन कीधुं, झुंज्यो झुंज्यो तेह
॥ पछी पकडीने लीड्यो तेने, कुच्चर कीधो देह ॥
रशा भणती राये कंकने पुछ्युं, री करवी हवे पेर
॥ जोड्ये तेर लेम आपणने जीत्या, वधारयुं ते
रुं वेर ॥ रना अेवुं सुणीने कंक ऋषी कहे, तेडाव्यवा
सुवो साद ॥ कोठार तारा कीधा खाली, नीत्यकरी
जकु आहार ॥ रना तव वैराटे कह्युं ऋषीजी, जेरुं
जोल्या आपे ॥ पर भूमिमां चातन रो, परोणा पे
मराव्यो सापे ॥ डणा जेम कहीने मोकल्यो सेव

* वैराट राजनो साणो कीचक.

क. बाहुधा केरी पास जी ॥ तमने नृपवैराट तेडे
छे, मल्लने करवा नाश जी ॥३॥ कहेतां ते ततखे
व ऊठीयो, चढ्यो वृकोदर वीर जी ॥ मुख पखाळी
पाघ बांधी, पीधुं शीतळ नीर जी ॥४॥ जी भूत
कडुं नाम सांभळ्युं, चढियो क्रोध अपार जी ॥ वे
गे धाईने आवियो ते, राज सभा मोझार जी ॥५॥

॥ वलण ॥ ॥ राज सभामां
आवियो, बाहुबो तेणी वार रे ॥ सभा सहु विस्म
य थई, जे मल्लने मारे सार रे ॥६॥४॥ पद ॥

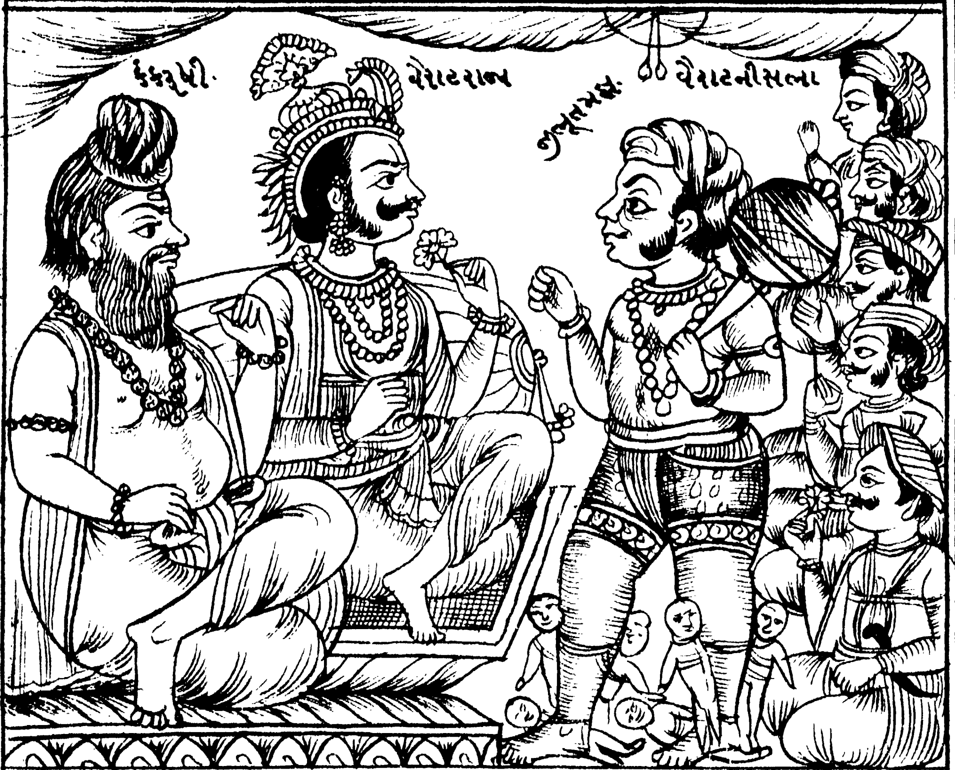
॥ कडवुं ॥ २६ मुं ॥ ॥

राग सामेरीनी चोपाई ॥ ॥ वीर सभा
भणी रे सांचरियो, शीसे पृथ्वी ऊपर पग धरियो
॥१॥ रजे ने पड थाजे जेह ॥ भूमि भार लागे
छे विशेह ॥२॥ चाली सभा समिपे आव्यो, राय
वैराटने मन भाव्यो ॥३॥ महा मल्ल जे प्रौढ [illegible]
दीसे ॥ सरवे सभा तणुं मन हीसे ॥४॥ जांण्यो
दीसे छे अग्नि समान ॥ तन मेघ छे श्याम वान ॥
५॥ वीर भूज दंड लला साहे ॥ कर चरण देखी मन
मोहे ॥६॥ भला योद्धा रह्या जण कळिया, वीर आ
वी सभामांहे मळिया ॥७॥ आवी कंकु पाजे री
र नाम्युं ॥ पछी लेयुं भूतना सामुं ॥८॥ आ
योद्धो ते क्यां थकी आव्यो ॥ क्यांथी पुतळां बांधी

लाव्यो ॥१॥ त्यारे वैराट राय अेम बोले ॥ नथी
बळियो कोई अेने तोले ॥१॥ जेणे बोहोत्तेर दे
श वश कीधा ॥ जीतीने करा मोटा लीधा ॥२॥ प
छी आणी सलाये पधार्या ॥ कैयो कीचक मोकम
मार्या ॥३॥ देश लेवा दुर्योधने मोकलीया ॥ जेने
पांडव करि नव मणिया ॥४॥ तेने मल्ल हिंडे छे ले
तो ॥ मोटा महिपतिनी पत खोतो ॥५॥ अेवुं
सांभळतां चढी रीस ॥ पगथी लवाळा लागी शी
शे ॥६॥ तुं तो घणे कामे जीती आव्यो ॥ केम आं
हींथी नर्छेरा कूव्यो ॥७॥ पगे पुतळां छोडी नंखा
वुं ॥ केहेरी बीजी वार नहिं आवुं ॥८॥ त्यारे जलु
त बोल्यो वाणी ॥ लड तारी वात में लणी ॥९॥
॥ घणी वार तुं आप वखाणे ॥ मल्ल विद्या ते तुं शुं
लणे ॥१०॥ घणुं बाई तें तन पधार्युं ॥ ते तुं ल
णे सुख पधार्युं ॥११॥ आवी ऊभो रह्यो शुं
त्राजे ॥ शुं महिष आव्यो छे लाडे ॥१२॥ जमेले
हु मोटा वरा कीधा ॥ मोटा राय जीती चरा लीधा
॥१३॥ कैयाक्रियक ने पुछो वात ॥ नेणे दीठा छे मारा
हाथा ॥१४॥ तुं आण विंधाणो शुं लणे ॥ हजी हाथे
तुं न चढ्यो जाणे ॥१५॥ चकारतां तो विर री
साव्यो ॥ झोंको करीने ते सामो आव्यो ॥१६॥ हा
थे मुष्टीका ग्रही मुकावे ॥ मुखे कोशियाकही बोला

वोरक्या ॥ मल्ले लीधुं दुर्योधन नामा ॥ चालु वोकडे वै
राटनुं काम ॥ २७ ॥ जेम कहेतां जेकु लड लडिया
॥ गढ कोठे कोशीसां पडीयां ॥ २८ ॥ पग प्रहारे पृथि
वी धूजे ॥ ओडे रत्न रथ जिंजन सुजे ॥ २९ ॥ गज
पाडु कोणी चाले ॥ ते देखी कायर चीत्त हाले ॥ ३०
माथां मेहातणी पेरे मारे ॥ मरडी लागतां कांई छेत
नगारे ॥ ३१ ॥ जणे जेम गज मत्त जाकूपियां ॥
लोक जेयाने टोळे मळिया ॥ ३२ ॥ लड वढतांने
नी दीशा जया ॥ लागे लोह नाशानाश थाया ॥ ३३
॥ वढतां धीर वालु जो वांध्यो ॥ मल्ल कौतूहलने ता
णी जांध्यो ॥ ३४ ॥ वाने दोल नीशान जे पास त
तेनो शब्द गाजे छे आकाश ॥ ३५ ॥ भीमे कीधो म
नमां विचार ॥ हवे मारुं एने ठार ॥ ३६ ॥ एम कही
ने मेली छे दोट ॥ झाली मल्लतणी तो कोट ॥ ३७
॥ मांधि केरवी भूमि पछाडे ॥ वळतो जाजला ॥ अ
काशे आडे ॥ ३८ ॥ मल्ले विचार्युं ते ठाम ॥ जातो
लिमतणुं छे काम ॥ ३९ ॥ मोत मारुं छे एने हाथि
॥ एम विचार्युं हृदिया साथि ॥ ४० ॥ हवे प्रगट
लेवी एनुं नाम ॥ मरतां करुं एटलुं काम ॥ ४१ ॥
एतो पाछो लोगवे वन ॥ राज लोगवे दुर्योधन
॥ ४२ ॥ एवुं जाणीने बोले ज्यारे ॥ भीमे जाण
ल्यो तेने गणे त्यारे ॥ ४३ ॥ लकार मुखथी निकल्यो

चित्रनंम्बर ७ मो.

डीप्पार ॥ मकार लूंटी गयो तेणी वार ॥४॥ पछी
वालुवे कीधुं काम ॥ मल्ल मारी नाख्यो तेठाम ॥४प
॥ ॥टाप॥ ॥ठामठाम तेथा
तोस्याली, वेगे तेणी वार ॥ हस्तिनापुरमां जई
सेवके, कह्यो सर्व प्रकार ॥४६॥ अनुचर चार दिश
थीरे आव्या, तेणे शुद्ध कही सारी ॥ पांडव आमेन
जाण्या कहीं, पण सांभळ वात जमारी ॥४७॥ वैरा
ट नगर मांही हवो छे, अेक मोटो उतपात ॥ कुलूत
मल्ल मार्यो महा मल्ल, अेक जणे रे साक्षात ॥४८॥ सु
णतां दुर्योधन मन चमक्यो, अे पांडव काम प्रमाण
॥ धडक्यो धीर करक सन कीधुं, चलाव्यां रे निशान ॥ स
४९॥ त्रिभुवन विभूतने कोण जीते, रात कैचक
रणमां मार्या; शुकरिये वर्ष थयां रे पूरण ॥ देवे दी
न न उगार्या ॥५०॥ हवे त्यां जई गौधन वाणुं
करिये जेह प्रकार ॥ पांडु तनुज प्रगट न हरो तो, मु
कावशे निरधार ॥५१॥ सेन लई दुर्योधन आव्यो,
वैराट केरे रे गाम ॥ पछी तेहनी गायो वाळी, कीधुं
छे मोटुं काम ॥५२॥ जार वरसथी अधिक कहावे,
पुरुष ने कहेवाय ॥ सकुशो राज साथे चाल्या, सं
ग्रामे ते जय ॥५३॥ कर्ण ऋषिने बाळुवाने, तंती
पाल गोकुर्ण ॥ सकुशोने संगाथे लीधा, जेनां कूडां

१ शिहेर. २ घोडानो रावत निपुण. ३ गायो पाळनार, सहदेव.

आयणीं ॥ ५४॥ सैन्य लेईने राजा माल्यो, सोधी
सोधी सारा ॥ नरपतिनुं गोधन मुकाव्युं, वालुं ए ते
णी वार ॥ ५५॥ पूर्व दिशाथी गोधन वाळ्युं, वळी दु
र्योधन राय ॥ राजकुंवर लेई वारे धायो, अरजुन
थ्यंडळ राय ॥ ५६॥ धनुष्य बाण कर मांही धरीने, की
धुं रुडुं जुद्ध ॥ गोधन मुकावीने आव्या, नगरवा
तथई शुद्ध ॥ ५७॥ कुंवरने अरजुन कहे छे, न लेई
श मारुं नाम ॥ दिवस हवे थोडा रह्युं छे, आमारे ता
रे गाम ॥ ५८॥ राजकुंवर आविने नमियो, पीताके
रे पाय ॥ ओवारणां लीधां माताए, हर्षे हरख न
माय ॥ ५९॥ ओम करतां ते वात वीती, दिन दिन पुं
ठे दीन जाय ॥ वरष अेक परिपूरण थयुं ने, रीझ्या उ
दियानी मांय ॥ ६०॥ ॥ वलण ॥ ॥
रुदियामां रीझ्या अति, पांडु केरा तनरे ॥ हवे आ
गळ शुं निपन्युं ॥ ते सुण जन्मेजय राजनरे ॥ ६१॥
५३३॥ ॥ कडवुं ॥ ९ मुं ॥ ॥
रागसामेरी ॥ ॥ वैशंपायन बोल्या
वचन ॥ सुण परिक्षित केरा तन ॥ त्यार पुंठे नीप
न्युं जेह ॥ तने कही संभळावुं तेह ॥ १॥ वर्ष अेक त्यां
पूरण थाय ॥ पछी वीचार्युं मनमांय ॥ अेवे नि
शा पडी छे ज्यार ॥ ऊठ्या पांचे पांडु कुमार ॥ २॥ सा
थे लेई द्रौपदी नार ॥ आव्या कोट कने नीरधार ॥ ३॥ प

વેરાટનગરની ભાગોળ.

સમડીનું ઝાડ.

અરજુન

યુધિષ્ઠીર રાજા.

વેરાટરાજા

દ્રૌપદી.

સહદેવ

નકુળ

વેરાટની સભા.

વેરાટરાજા

ઉત્તરકુમાર

छी निकल्या नगरथी जेकार ॥ आव्या रामडी वृक्ष
ने ठार ॥ ३ ॥ ध्यान ईश्वरनुं धरी मन ॥ आयुद्ध तेता
ह्यां पावन ॥ पेहेरी वस्त्रने पावन थाय ॥ अने उल
ट अंगन माय ॥ ४ ॥ काने कुंडण फिरे जडीयां ॥ तेनां
मूल न जाये गणियां ॥ कंठे मुक्ताफलनी माल ॥ घी
से ओपती झाकझमाल ॥ ५ ॥ फिरा सांकली ने सो
ना दोरो ॥ कडे बांध्यो सुंदर कंदोरो ॥ पोंची नडित्र
सोना सांकलियें ॥ वेढ वींटीयो छे आंगलियें ॥ ६
॥ पेहेर्यां आभरण ओपतां सार ॥ उपर बांधि
यां छे हथियार ॥ भाथा लीडियां छे कटि साथ ॥ ध
नुष गदा झाली छे हाथ ॥ ७ ॥ सुंदर कीधो चोतरो
ओटला ॥ मांडी पाट त्यां करी विवेक ॥ विजया दशमी
करे दन ॥ कीधुं रामडी तणुं पूजन ॥ ८ ॥ पछी जोई
ने शुभलगन ॥ पट्टाभीषेक कीधो राजन ॥ अरजु
न धरे शीरपर छत्र ॥ देवता वजाडे वाजिंत्र ॥ ९ ॥
राज बेठा युधिष्टीर राय ॥ पुष्पवृष्टि करे देवताय ॥
वन नष्ट चरया पुरी थाय ॥ सौने उलट अंगन मा
य ॥ १० ॥ एटले गोवालीया त्यां आव्या ॥ चारवा
ने गोधन लाव्या ॥ सुलट जेठा दीठा ल्यांय ॥ त्रा
स पामीने नाठा त्यांय ॥ ११ ॥ दोड्या राजद्वारे ते आ
व्या ॥ राजा वैराटने रे जगाव्या ॥ करी मनरो ने जो
ड्या वात ॥ राय सांभलोने साक्षात ॥ १२ ॥ कं

व्यंडण ने पाकशार ॥ तंतीपाळ गोकर्ण ने नार ॥ अेतो त
मारे घेर हता जेह ॥ वनमां राज्य थई अेम तेह ॥ ३ ॥
छत्र चामर ढोळे वाय ॥ अेवो नव दीठो कोई राय ॥ जे
ग आयुद्ध धारी ते योधा ॥ कुध्या अेवो अेणे प्रतिबोधा ॥
४ ॥ अेवी वात ते सांभळी ज्यारे ॥ राजा विस्मय पाम्यो
त्यारे ॥ त्यारे कुंवर बोल्यो वाण ॥ राजाप्रत्ये जोडीने पाण
॥ ५ ॥ अेतो पांडव कहेवाय जेह ॥ हता आपणे घेरज ते
ह ॥ मार्यो जल्लूतने तो ठाम ॥ तेतो भीम तणुं छे ना
म ॥ ६ ॥ कंक ऋषि युधिष्टिर राय ॥ व्यंडण रूप अरजुन
कहेवाय ॥ निकुळ तंतीपाळ तत जेवा ॥ गोकर्ण थया स
हदेवा ॥ ७ ॥ सैरंध्री द्रूपदीनुं नाम ॥ सेवक थई कर्यां छे
काम ॥ कौरवे गायो वाळी ज्यारे ॥ तेतो वारे धाया
त्यारे ॥ ८ ॥ नहितो मारा ते त्यां रेतु जेरा ॥ केम मुक
वी लाव्युं ढोर ॥ अेवी वातते सांभळी ज्यारे ॥ राजा
वैराट बीन्यो त्यारे ॥ ९ ॥ दंडवत करतो चाल्यो घेर
ण ॥ जईने साह्या रायना चरण ॥ मस्तक मुक्युं
जईने ओळे ॥ वचन दीन थईने बोले ॥ १० ॥ में कीधुं
महाकुड कर्म ॥ ने पासा प्रहारे पीड्या धर्म ॥ द्रूपदीने
सति सुंदरी ॥ तेने अमो कही किंकरी ॥ ११ ॥ जेम कः
पे निरगम्या द्वादश मास ॥ पृथ्वी पति में कह्या दास
॥ १२ ॥ हुं तो छुं जु तमारो रांक ॥ क्षमा करजो अमारो वांक
॥ १३ ॥ नव ओळख्या मारा स्वामी ॥ सेवक जाणी कना

व्यां कामा॥ त्यारे बोल्या युधिष्ठिर राया॥ धन्य धन्य
तमने कहेवाया॥ २७॥ अमो रह्या तमारे घेरा॥ सुख
पामिया कोडी पेर॥ बार वरस तो काढ्यां वना॥ जे क
वरस तमारे भूवन॥ २८॥ हवे पूरण थयो वनवा-
स॥ ईश्वर पुरी आमारी आस॥ माटे ज जो तमा
रे घेर॥ सुख पाम्या कुडी पेर॥ २९॥ एवी वात ते सां
भणी ज्यारे॥ राजा वैराट बोल्यो त्यारे॥ दासप
णुं कराव्युं तमने॥ मोटो दोष जे छे अमने॥ ३०॥
माटे गुण जो लीजे पाछो॥ मारी कन्या आपी घे
र जओ॥ लणावी सीधी छे जेट परी॥ माटे परणवी
घटे खरी॥ ३१॥ कन्या दान ल्यो गांडीव पाण॥ पछी
पारथ बोल्या वाण॥ पुत्रीने में लणावी सारा॥ मा
टे केम करूं अंगिकारा॥ ३२॥ जे गुरू छे शिष्यथी संता
ना॥ तो शीद थाय पण न घटे लाण॥ जे पुत्री नहि प
रणीये अमो॥ एक वात करूं मानो तमो॥ ३३॥ अ
भिमन्यु छे मारो बाळ॥ जेना मामा श्रीगोपाळ॥
तेने पुत्री आपो तमो॥ सगा थवाई आजथी अमो
॥ ३४॥ सुणी राय रीझी नां वचन॥ मच्छपतिनुं हर-
ख्युं मन॥ हाजी राय अे कारज करो॥ पुत्री मारी जे
पेरे वरो॥ ३५॥ अभिमन्यु वेर वीवा कर्यो॥ श्रीकृष्ण
रूपे जो कुरमां धर्यो॥ पछी युधिष्ठिर कागण लखे॥ मो
कलवाने द्वारीकां विप्रो॥ ३६॥ स्वस्ति श्रीपुरी द्वारामा

ति ॥ भक्षण पुरण लक्ष्मीना पति ॥ त्रिकम त्रिभो-
वन धणी ॥ कृपा करजो अमपर घणी ॥३॥ आ लखीतं-
ग पत्र धर्म नरेश ॥ अमो गुप्त थया मच्छदेश ॥ त-
मारी कन्यानी लेहेर ॥ परणी वस्या वैराटने घेर ॥
४ ॥ मच्छपतिने छे दीकरी ॥ ते अभिमन्युने परण-
वा करी ॥ ने तमोने गमे गोपाळ ॥ तो कीजे येवी
रीत ॥५॥ जेवुं होये तेवुं लेजो भगवान ॥ नहिं
तो निश्चे लईने आवो जान ॥ आप गाम तेडे कु-
स्यणी ॥ ने होय जादवनी मंडळी ॥६॥ अभिमन्यु
छे तमारी पास ॥ तेने तेडता आवो अविनाश ॥ अ-
मो जेरी रह्या तम माट ॥ आवो तो चाल चालीये
घाट ॥७॥ पत्र आपी चलाव्यो दूत ॥ गयो ज्यां
हुता अविनाश ॥ सभामांहे आवीने रह्यो ॥ जेक
जोड कर जोडीने कह्यो ॥८॥ हुं आव्यो छुं पांडवनी
वती ॥ आ कागळ लीजे कमळापति ॥ जेवुं सांभ-
ळी हरख्या हरी ॥ लेई पत्रिका मस्तक धरी ॥९॥
उकेली पत्रीका रामजे ॥ वांचीने मके सहु सांभ-
ळे ॥ ने लख्या अंक पांडव तणा ॥ ते जादवजीने व-
हाला घणा ॥१०॥ समाचार सारो सांभळ्यो ॥
ने अभिमन्युनो वीवा मळ्यो ॥ आप्युं आनंदुं
द्वारिकां गाम ॥ पण दुःख पाम्या बळराम ॥११॥
ने पांडव थया कुरीण छता ॥ तो कौरव मात्र आधी

ग्नता॥ कुंठेकु हर्ष पण हैयामां थाय॥ ने अभिमन्यु
नो मळ्यो विवाय॥ ३२॥ पछी घरमां धाई रोवकी
॥ वीनवीयां रोहणीदेवकी॥ माता ने सांभणो अ-
कवात॥ छे कुरीण पांडवपांचे भ्रात॥ ३३॥ मच्छने
मंदीर निश्चयर्था करी॥ प्रगट क्याते वात पुरमां करी
॥ वैराटने उतरा कुंवरी॥ ते अभिमन्युने परणा-
वा करी॥ ३४॥ अेवे आव्या हलधर ने हरी॥ मा-
ता प्रत्ये वाणी ओचरी॥ जननीने कहेछे कींकरी॥
अे वारता निश्चे जरी॥ ३५॥ तमो वधु मात्र करो
रीतंतरी॥ ओजा हार वेल्यो नेतरी॥ अेवुं कही
चाल्या भगवान॥ थई तत्पर कीधी जान॥ ३६॥ कहे
नहरणीजो मोडामोडा॥ टोळे थई छे छपनक्रोड
॥ अभिमन्युने पीठी चोळाय॥ भामीयो मात्र मं-
गळ गाय॥ ३७॥ रीतंतरी थई चाले सहु कोय॥ आ
प आपणा मनमां मोह्या॥ उग्रसेन ने वसुदेव ने ह
॥ नग्र राजवा भुक्या तेह॥ ३८॥ कोटी अेक भुक्या र-
खवाळ॥ जान लई चाल्या गोपाळ॥ थोडे दहाडे
आव्या मच्छदेश॥ वात पुरमां थई परवेश॥ ३९॥

॥ वलण॥ ॥ पुरवीषे स-
मापार आव्यो॥ ने जान लाव्या हलधर हरीरे॥
युधिष्ठिर अति आनंद पाम्यासामानयानीआमथी
करीरे॥ पे० ॥ ४०॥ ॥ कडवुं॥ २८ मुं॥ ॥

रागधनाश्रीनी चाल॥ ॥आतो डुंगे रढी-
याळुं रे॥ जन जाव्या श्रीजदुपति रे॥ प्रजन सउी सामी
जती रे॥ आतो डुंगे रढीयाळुं रे॥ टेक॥ हर्ष कर्यो ते पंच
वीरनेरे॥ आज मणीरुं श्याम शरीरनेरे॥ आतो डुं
गरी॥१॥ अर्जुन निकुण सामा गयारे॥ परमेश्वर पा
जाधियारे॥ आतो डुं॥२॥ जंज्यो जन्य आवी
ने मणीयारे॥ दीठे तापतन नाटणियारे॥ आतो डुं
॥३॥ उतराकुंवर सामो आवीयोरे॥ लेट जदुवीरने
रिशुल लावीयोरे॥ आतो डुं॥४॥ कृष्णकुंवरी पातानी वार
तारे॥ दुःख मनतणुं विसारतारे॥ आतो डुं॥५॥
जन चाली पछी पडोटा लणीरे॥ जुवे सरवे नार
नगर तणीरे॥ आतो डुं॥६॥ जन दरणी गीत गा
ये जरीरे॥ अडकदंडकलोंय चीतरीरे॥ आतो डुं॥७
॥ जनदवना पुत्र अलजे लडारे॥ जश्वे यज्ञा गरवे
घेलडारे॥ आतो॰॥८॥ मलपता मदगज आगळे
रे॥ जय घस्या ते तो लागणेरे॥ आतो॰॥९॥ रो
ले अंबाडीने ध्वजरे॥ कानी चेह से जेज्यां छे अ
जरे॥ आतो॰॥१०॥ वस्त्र केसरमां जोणियांरे॥
मांथे नवरंगी बांध्यां मोणीयांरे॥ आतो॰॥११॥
ताने रूपे इंकडारे॥ मोटा ते मुछना आंकडारे॥ आ
तो॰॥१२॥ वर जते चढीया घोडलेरे॥ प्रद्युमनने
जोडलेरे॥ आतो॰॥१३॥ नगरनी नारी जोहरपेली

रे॥ वरना वदन ने नरखतीरे॥ आतो॥१४॥ जो मा
मा काकाना साथमांरे॥ नाणीजे रजीधुंछे हाथमांरे
॥१५॥ जेनी अंभूज वरणी आंखडीरे॥ जाणे पंकज-
नी पांखडीरे॥ आतो॥१६॥ मोटो मुगट मोतिया
ऊपरेरे॥ गाले टपकजुं कीधुंछे वरेरे॥ आतो॥१७॥
कांने ते कुंडळ लळकतांरे॥ ते मध्ये माणेक चळकतांरे
॥ आतो॥१८॥ जो कोटे माळा मोतीतणीरे॥ ते
मध्येछे मोटा मणीरे॥ आतो॥१९॥ लाछे सिंहलंक
जेनी कटीरे॥ बांधी कटारी रीसोने मढीरे॥ आतो॥
२०॥ बाई भांडी जनुजो मोरडीरे॥ हाथे ते वेढने वींट
डीरे॥ आतो॥२१॥ जो चमर चोपासे ढळेरे॥ म-
हासतिनुं जोतां मन चळेरे॥ आतो॥२२॥ आतर
त्ना॥ ययान अतिघणीरे॥ जेने वरी ते आवो घ
णीरे॥ आतो॥२३॥ जेनी धन्यछे बाई माबडीरे॥
जेना पुत्रनी रीत ला आवडीरे॥ आतो॥२४॥ धन्य
न्य धन्य गोकुळ गामनेरे॥ जेको जुवेछे सुंदीर
रीतमनेरे॥ आतो॥२५॥ कोयतुरा अडती छजेरे
॥ ते ऊभे चडीने लजेरे॥ आतो॥२६॥ वाजते गा
जते मांडवे आवियारे॥ वरने सासुजे वधावीया
रे॥ आतो॥२७॥ वरने मांहेरामां लीधलारे॥ गो
त्र ऊभ्यार त्यां कीधलारे॥ आतो॥२८॥ हाथेवाळो
जेतामां मळ्योरे॥ रायवैराटनो संदेह टळ्योरे॥

आतो ॥ २७ ॥ कोम कहा थीनी हथे जडी रे ॥ ग्रही अ
ल जे ले अल जे लडी रे ॥ आतो ॥ २८ ॥ कोने शोड्युं पेन नही
मळे युद्ध रे ॥ माटे आप्यो आणी गोथिंदे रे ॥ आतो
॥ २९ ॥ जे तो रूपेन न्नजे वरणीयां रे ॥ ते वरकन्यापा
र ओंधी परणीयां रे ॥ आतो ॥ ३० ॥ कन्याहन्नवे
राटे दीधलुं रे ॥ शरीर संकल्प त्यां कीधलुं रे ॥ आतो
॥ ३१ ॥ रीत न्नात त्यां आपी घणी रे ॥ पांडवने कीधी
पेरामणी रे ॥ आतो ॥ ३२ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ पेरामणी कीधी सर्व कोने ॥ भीलट अ
गन मायरे ॥ आंबे पाटा जां घीया ते, सकुको भो
टुं गायरे ॥ १ ॥ पाढ्पटो ॥ राग वसंत मुं ॥
राग केदारो ॥ ॥ अभिमन्यु परणी
ह्याने ॥ वर त्यो ते कारा ॥ ज न्म जय नृप सांभळो
कहे ॥ पछीनो कहुं प्रकार ॥ १ ॥ वीवा कार्य करी रह्या
पछी ॥ वजाव्या वैकुंठ रायः ॥ न्नन मोतर गये द्वारि-
कां, जेहु रह्या सुख साय ॥ २ ॥ युधिष्टिर कहे वैराट
रायने, तमे सांभळो महाराज ॥ तमारी कुंवरी ते-
डावीशुं, न्यारे आमो जेशीशुं राज ॥ ३ ॥ जेम कहीने
पांडव चाल्या ॥ हस्तीनापुर मोझार ॥ चार दिवस
मां कुरीने आव्या ॥ केणुं न लागी वार ॥ ४ ॥ आव्यी
याडीमां भीतरीया त्यां, पांडु रायना तन ॥ तेणे समे
संभारिया त्यां, वसुदेवना नंदन ॥ ५ ॥ युधिष्टिर क

हे कृष्णने॥ तमो जाओ दुर्योधन पास॥ विष्टी करी
ने करजो वेगे, बोल्या मुज प्रकारे॥५॥ युधिष्टीरनां
वचन सांभळी, कृष्ण उठ्या तेणीवार॥ दुर्योधननी
सभा विषे जई, कह्यो सर्व प्रकार॥६॥ अर्ध राजने
ज तेनुं छे ते, जेने आपो सोय॥ जेना बापनुं राज
भोगवो, मनमां बीमासीने जोय॥७॥ दुर्योधन
कहे पृथ्वी न आपुं, सांभळो शामळ गात्र॥ बीक
बताव्याथी नवपामे, सोय तणा अग्र मात्र॥८
॥ एम करतां जो मागे करगरी॥ आपुं गाम बेच्यार
॥ पण क्षत्री वटथी पृथ्वी नपामे, पांडु केरा कुमार॥
९॥ आटला दहाडा वन रडवडीया॥ क्यां गई हती
सगाई॥ वढशुं के वेंचीने लेईशुं॥ एछे अमारी वे
लाई॥१०॥ कृष्ण त्यांथी परवरिया, ज्यां पांडुराय
ना तन॥ वढ्या विना प्रथ्वी नहि आपे॥ राजन दुर्यो
धन॥११॥ युधिष्टीर कहे छे फरीने जाओ, करो एट-
लुं काम॥ पांच गामडां अमने आपे, रहेवा केरो ठाम
॥१२॥ त्यारे बोल्या भीमजाउ, तमो एशुं बोल्या
वीर॥ एम आपणी बुडी जावशी॥ शुं कायर थ-
या अधीरा॥१३॥ कईक तणी रांडो रडावुं॥ कईनां
भांगुं घर सूत्र॥ दुर्योधनने जीतो गणुं तो, हुं पां
डु रायनो पुत्र॥१४॥ कृष्णनी वाणी न समजण थईने
रणमां लढाई चाली॥१५॥ संजय कहे राय सांभळो

हावे, युद्ध कहुं विस्तारीं॥ ॥ कुरुक्षेत्रमां युद्ध मंडाणुं
क्षोणी कटक अढार॥ सात क्षोणी धर्म कनेछे, अध-
र्मि कने अगिआर॥ ॥ गा दशमे दिवसे भिष्म पडिया,
शीखंडीने हाथ॥ पछी सेनापति द्रोणने कीधा, मणिने
कौरव साथ॥ ॥ १॥ बे दीवसे अर्जुने रणमां, मारीया
लग हता॥ गुरु द्रोणने मुरछा पमाड्या॥ अभिमन्यु म
हा उन्मत्त॥ ॥ २॥ नाठी सेन्या दुर्योधननी, सुलक्ष सु
तने मार॥ को सामुं ते रहीनव शक्युं, कौरवे आधी
हार॥ ॥ ३॥ शीखर लईने साथे मणियो॥ कुंखी जोव्या
वाक्य॥ काले न मारुं अभिमन्युने तो, पडुं कुंकुंतीपाक
॥ ॥ ४॥ सुलट सरवे करभिया ने, हवो ने बेकार॥ तेणे
समे त्यां न हुता, पांडवना अनुचर॥ ॥ ५॥ ॥
धनदरा॥ ॥ अनुचर त्यांथी छोडीया॥ आवी
कह्यो सर्व प्रकार रे॥ त्यारपुंठे जे नीपन्युं॥ तेनो कहुं वि-
स्तार रे॥ १॥ टेक॥ ॥ कड्युं॥ ३० मुं॥ ॥
राग सामेरीनी चोपाई॥ ॥ कीधी द्रोणे प्रति
ज्ञा रे बेहा॥ कुणी पांडव जीघा तेह॥ जेवे थई जीम
अेरु वात॥ माया ईश्वरनी छे अघात॥ ॥ १॥ दैत्य संल
सरक जे भ्रात॥ करता हींडे ब्राह्मणनी घात॥ दुष्टे
लूं धोगल राख्या, कुरुक्षेत्रमां छोड्या ते आव्या॥ २॥
आवी ब्राह्मणे कीधो पोकार॥ कोई क्षत्री करो मारी वार
॥ जमनने रेहेवानो आपो मुकाम॥ जेहु दुष्टनो कूडो गाम

॥७॥ त्यारे कृष्ण त्यां जोत्यायचना क्रोण दुष्टछे जे
वो राजना सुंल सटकनुं लीधुं नाम ॥ कोप्या अरजु
न तेणे ठाम ॥४॥ मारी दुष्टनुं तोडुं गाम ॥ कहे ब्रा
ह्मणकेंईं कुं काम ॥ कृष्ण अरजुन जत्यो गया ॥ स
माचार दुर्योधने लह्या ॥ पा ॥ दुर्योधन कहे साधु क्ष
मा ॥ अभिमन्यु ने भाईं ठमा ॥ मामो सकुनी विष्टी
ये गयो ॥ युधिष्टिरने समाचार कह्यो ॥ ६ ॥ कहे जो तो
चक्रागढ पासना ॥ नहिं तो लज्जो पाछा वनवासना ॥
राजमें अरजुन पुछीया ॥ गया सांभळी विस्म
य थया ॥ जावाणे तो जुद्ध करशुं सही, जेवुं परठीने
ऊठीया तही ॥ राये तेडाव्या त्रणे भ्रात ॥ पासे बेसा
डीने पुछी वात ॥ ७ ॥ सहदेव जोत्या तेणीवार ॥ भेंजे
गणी कुती संसार ॥ जाणुं यारे वेदना लेद ॥ चक्र
गढ नव जाणुं छेद ॥ ८ ॥ त्यारे जोत्या निकुळ धर्म
ना ॥ सांभळो युधिष्टिर राजना ॥ पूर्व पडने पश्चिम
कुंश्ं ॥ पश्चिम पडने पूरव धंश्ं ॥ ९ ॥ क्रोध सात तणो
ले मर्म ॥ नव जाणुं कुं राज धर्म ॥ तत क्षण लीम म
लड लाले गरी कुंत्या में प्राक्रम घणे ॥ १० ॥ घाये
करी पाडुं ब्रह्मांड ॥ चक्रागढ नव जाणुं भंड ॥ दुर्योधनने
ऊली जोगणुं ॥ पृथ्वी जांधीने मल्ले कुं ॥ ११ ॥ क्रोध सा
त तणो ले मर्म ॥ नव जाणुं कुं राज धर्म ॥ त्रणे आष
जेम कहीने रह्या ॥ राय युधिष्टिर दुजीया थया ॥ १२ ॥

हवे रीस करचो डीपायाा रीसातुर थईने जेहरायाचिं
तातुर थया जेटलेाा अभिमन्यु आव्यो तेटलेाा रहा
डीडी कुंवर सभामां संचरेाा पग मुके धरती थरथरे
ााच्यालो सभा मध्ये आवियोाा मान दईनव बोलावि
योाा पास रहुं को नीचुं नीहाळी रह्याा आवकार नक
ईओ कह्याा ाा क्रोधे भराणो तेणीवाराा सघेने मा
न्याणे डाराथाीदाा नथी घेर पिता अरजुनाा नव बोला
व्यो तो शालनाा पीता घेर होय जेवारेाा लाड लडावे
सौ को त्यारेाा ४गाा पिता वण नव बोलावे कोईाा जे
वी वात तेने दिल धरीाा दृष्टि भरी सभा सामुं भय
ााकरमायां मुख दीठां सघे होयाीदाा करी विमासण
पाछो रे करचोाा भीमसेने जई कर धर्योाा केम रीसा
ई भत्रीजो छो तमाा पुंछ नव मुके कुरबेधनाा रूठ्
तो चक्रगढ पासाा नहिंकर पाछा भजो वनवास
ाा चक्रागढ नव भणे होयाा ते माटे चिंतातुर होयाा
रगाव गती बोल्यो ते अभिमनाा काका सांभळो
मुज वचनाा छ कोठा कुं भणुं साराा सातमानो नभ
णुं पाराशीाा सातमानुं नभणुं रे नामाा त्यां छे मरा
वा तणो मुज ठामाा सातमो कोठो आवे ज्यांयाा मुज
ने संभाळजे तुं त्यांयाााा ने नभणी जे तेनोाा
राा मारी गद्याने नीसरीजे बहाराा जेवी वात नकी
करी त्यारेाा सभामां भीम लई गयो त्यारेाा रा

युधिष्टिर आंगण ते गयो॥ कर जोडीने ऊभो रह्यो
॥ हुं पुछुं कांइक जी आगारी॥ मारे हुं भीया महाराज
॥२४॥ त्यारे मुखथी बोल्या वचन॥ तुं तो सांभलण मा
हारा तन॥ वसमी वात आवीछे आज॥ नथी सुज
तुं काम के कांआरपा कोठा भुंड तणुं छे काम॥ कोन
वक्षणे आठमा॥ त्यारे अभिमन्युं बोल्यो हरी
॥ जे तो वात मारे मन वशी॥ २५॥ छ कोठा तो हुं भणुं
सारा॥ सातमानो न भणुं पारा॥ त्यारे युधिष्टीर पु
छे वात॥ सांभलणने भाई तुं साक्षात॥ २६॥ बालक
छे छ कोठा तणा॥ कहो भाई तमे क्यां भण्या॥ त्यारे
मुखथी बोल्या वात॥ सांभलो काका साक्षात॥ २७
हुं भण्यो छुं माने रे पेट॥ छ कोठानी विद्या रे ठेठ॥
मामे मुजने भणाव्यो रे सारा॥ छ कोठानो भणुं हुं पा
रा॥ २८॥ सातमो कोठो आवे ज्यारे॥ माहुं नव ग्या
नीरा के त्यारे॥ त्यारे भीम तो बोल्यो गाज॥ सांभ
लो कोठेकुं नाखुं भागी॥ २९॥ सातमो छाण मारीने
रे होया॥ ते तो भागी हुं नाखुं सोया॥ जे वी वात तो
सांभली ज्यारे॥ मन हरख्या युधिष्टिर त्यारे॥ ३०॥
धन धन रे आवन वीरा॥ ले तो राख्युं सभानुं रे नीर॥
जेम कही पोते ततकाल॥ ३१॥ आरोपी छे रण माण॥
करा॥ राज सघ[illegible] विस्मय थया॥ रणमाणा पेहेरी घेर
गया॥ अभिमन्यु [illegible] तेणी चार आव्या वि माता ने क

ओ नमस्कार ॥३॥ अभिमन्युने पुछे मायारे, छेल
ईयां मण तुं काय ॥ माता कौरवे रच्यो चक्रव्यूह ॥ पु
करवाने जोईछुं हुं या ॥४॥ सुणी मावडी करे पोकार
॥ कहे दीठी त्यारे रणमांज ॥ पित्या दैत्यने हणवा गयो
॥ भाजुडो ते रणथा धियो ॥५॥ मोढे आवे छे थान धा
पण ॥ क्यम आगमशो सुत रण ॥ चसमा छे कौरवपु
त ॥ क्यम आगमशो नाना सुत ॥६॥ जेटलां त रण
धरतीमां जण ॥ तेटला घा पडे नीरवाण ॥ ते माटे
कहुं वारमवार ॥ छांडो अभिमन्यु रणचट मांज ॥७॥
॥ तुं छे बाळक वाये तन ॥ आगो नथी कर्यो श्रीकृष्ण
॥ तुज विना रहीश कहुं क्यम ॥ टोळा वछूटी करणी जेम
॥८॥ सिंह देखी परे पामे त्रास ॥ त्यम सांभळीथ
ई कुं नीरास ॥ जोणे बेसारीने बाण ॥ लोजल कर
युं तने ततकाळ ॥९॥ जां अथी अणगा धा जोछे
भाणा ॥ प्राण हरीज जो छो आकाण ॥ करीशुं
कहे वरावे छे तुं या ॥ रण नहिं जवा देउं हुं या ॥१०॥ ॥
चल ॥ ॥ जवा नहिं देउं रण विषे ॥
को भाणुडा भाणरे ॥ वचन माताना सांभळी,
अभिमन्यु बोल्यो ते काणरे ॥ शीशखरा ॥ ॥
कडवुं ॥११ मुं ॥ ॥ राग मेवाडो ॥ ॥
मने बाळुडो न कहेशो मारी मावडीरे ॥टेक॥ ॥
मा बापेकाने जणमां जणमां पेशी, नाथ्यो काळीना

गरे॥ मा जाणे विंछी केटलो॥ जघे जंगे वीछे जा
गरे॥ मले आकुडो नगारी॥ मा जाणो ते मेघ के
टलो॥ ते तो नीर लरे नवखंडरे॥ मा जाणो व-
ज्र केटलो॥ ते तो पर्वत करे शत खंडरे॥ मने जा
॥२॥ मा जाणो दीनकर केटलो॥ जघो अंधकार पा
मे नाशीरे॥ मा जाणो सिंह केटलो, तेथी हस्ती
पामे त्रासरे॥ मने जाणु डोगा॥३॥ मने जाणो मंको
डो केटलो॥ ते तो पीलन्यो करडी जायरे॥ मा मुक-
ड्यो मुके नही॥ ते तो ताण्यो तुटी जायरे॥ मने जाणु
॥४॥ मा जाणो हीरो केटलो॥ पण ते तो अेरणने
वेंधेरे॥ मा जाणो नोणक केटलो, वडा वरीयरने
ते छेदेरे॥ मने॥५॥ मा जाणो अग्नि केटलो॥ ते
तो दहे अघु वनरे॥ मा जाणो ते नव जणीये, जे जा
जेर तिरी तनरे॥ मने॥६॥ ॥साखी॥ ॥
अति स्नेहीने अकुरणी॥ जेने वेर घणाय॥ सुजे न
सुजे मावडी॥ ते तो त्रणे जणाय॥७॥ नीरधनने य
णी अकु धनी॥ जेने वेर घणाय॥ सुजे न सुजे माव
डी॥ ते तो त्रण जणाया॥८॥ ॥चोपाई त्रण
ताजनी॥ ॥ न सुजे चाकर न सुजे चोर
॥ न सुजे धनगा जंते रे मोर॥१॥ न सुजे जेने पुत्री
जो होय घणी॥ न सुजे जे नारियोनो धणी॥२॥ न
सुजे नीरधनने धनवंत॥ न सुजे राजने राजकुंत

॥३॥ न सुजे तेने सुजरे नहि घेर॥ न सुजे तेने
माथे होय वेर॥४॥ न सुवे तेनो गयो होय आस॥
न सुजे रणथी पाम्यो होय त्रास॥ पा॥ सुखे सुवे
जेह मणिधर साप॥ सुखे सुवे तेने माथे रे बाप
॥६॥ सुखे सुवे भोगी जगधूत॥ सुखे सुवे रा
जनो ते पूत॥७॥ सुखे सुवे गुरु मांरे सही॥ सु
खे सुवे तेने चींता रे नही॥८॥ आज घेर नथी
अरजुन॥ सुखे सुवे क्यांथी अभिमन्यु॥९॥
माटे माता रे सांभळ तुंया॥ नीश्चे जवानो रण
मांरे कुंयरी॥१०॥ करी प्रतिज्ञा जो ल्योरे प्राण॥ सु
भद्रा जागण ततक्षण॥११॥१२॥ ॥सामी
॥ ॥१३॥ कटका कुं व्यूह तण॥ जेम कुंव
रे त्यां प्रतिज्ञा करी रे॥ सुभद्राने तेणी वेळा॥ बहु
उत्तरा सांभरी रे॥१४॥१५॥ ॥राग मेवाडो
॥देशी केरा॥ ॥जोसंतो सांभळ्यो अभि
मन्यु जाणजो॥ सुभद्रा कंपी पडी पेटमां प्राणजो॥
हवे शुं थाशे होरे विधाताजो॥ जे कुंवर ते रणमां ज
ताजो॥१॥ छोडी जणणा मुकी नीस्वासजो॥ आवी
रोती द्रौपदी पासजो॥ हृदीया फाटे नव जोवायजो
॥ बडी राणीने पडी लाथ पायजो॥२॥ शुं छे सुभद्रा दु
छे पंचाळीजो॥ क्यां तुं जो छो आंसुडां ढाळीजो॥ जो
त्यां सुभद्रा हृदीया फाटेजो॥ कुंजाथी घुं जली ठीपाटेजो

॥३॥द्रोणे प्रतिज्ञा इपरी कीधीजी॥अलिमन्युने मार
वो तेणे कुं जीधिजी॥कुःजलाग्युं अतिशें चिंतुंजी॥कीर
टी कुंवरने कांई अेक लुंतुंजी॥४॥साल बरीयानुं सही
केमरकुंजी ॥कुंवरसाथे न दीठी मेंवडुंजी॥ले आ
वे वडुं तो रहिये जणतांजी॥हाथि घसीरीयुं आपणे
वणतांजी॥५॥मेंमाग्युं ते वचन संलारोजी॥ले
वंस राजवो धारो तमारोजी॥वडु आवे तो पुत्र
नो लायजी॥पछी युद्ध करवा नहिं न्नयजी॥६॥रा
ख्यो नहिं रहे कोईथी पुत्रजी॥जाएणुं लागरो द्रो-
ए घर सूत्रजी॥कह्यो राजने अेवुं जणीजी॥अेवुं
सांलणीने चींख्यां राणीजी॥७॥धर्म नी पासे जा
व्यां द्रौपद तनियाजी॥आवी जाहेरे पीउ विनवि
याजी॥कहोने स्वामि धर्म नरेशजी॥जाएणुं मो
कलो मच्छ नो देशजी॥८॥तमारो वंस ले राजवो
लणोजी॥तो चित्तरा कुरुक्षेत्रमां जाणोजी॥कंईजन
से ले आजनी रातजी॥कालने दिवसे दीसे चीत्या
तजी॥जामो कलो सांध्यने लेई रजारीजी॥वहाणे
आवे वैराट कुमारीजी॥९॥ ॥चलणो॥ ॥
कुंवरी तेडावो सुंदरीना तणी॥ ते मणे आपणा
पुत्रनेरे॥ विलम न करशो कंथजी॥ले वधारो घर
सुत्रनेरे॥१॥ ॥५॥ ॥कुडबुंउरमुं॥ ॥
रागकहालेरो॥ ॥ अेबुं कहीने वल्यां पें

યાળી, સમાચાર જ છાનો ॥ પરુ પાળને તેડાવ્યા
રાજે, ભૂપને લાગ્યો તાનો ॥૧॥ દ્રૌપદ તનયા ભુ
ન બોલે, જે કહે તે સાચું ॥ માટે વહુને તેડાવિયે, કં
ઈ કામ નકીજે કાચું ॥૨॥ પછી સેવકને મોકલી બો
લાવ્યા, આવ્યા રાયની પાસે રબારી ॥ નીચ જાત
અમો કોણ જ કામને, રાય તમો સંભારી ॥૩॥ બેઉ
કર જોડીને રહ્યા છે ઊભા, ત્યાં નમાવીને શીશ ॥ યુધિ
ષ્ઠિરે એક પાસે તેડ્યો, સોમો નામે આહિર ॥
૪॥ કહે સોમા તારે સાંઢ છે કેટલી, ઊતાવળી જે ચા
લે ॥ મચ્છદેશથી વહુને તેડી, આવે સવારે કાલ આપ
॥૫॥ સ્વામિજી સાંઢ છે માહારે, વહાણા સોરી જાય
ઊત્તરાને તેડી લાવતાં, સંધ્યા કાળ તો થાય ॥૬॥
વળી રબારી બીજો તેડ્યો, દેવો એવું જ નામ ॥ એ રે
દેવા તારે સાંઢ છે સારી, કર ઊતાવળું કામ ॥૭॥
દેવો કહે હું પાળું છું સ્વામિ, સો એક સાંઢ તમારી ॥
કાલ બપોરે આણીને આપું, વૈરાટ રાજકુમારી ॥૮॥
॥ત્રીજો રબારી ગંગોરે નામે, તેને પુછ્યું તેડી ॥ અ
લ્યા તારે સાંઢ છે સજણી, જોઈ છે કંઈ બેડી ॥૯॥ સ્વા
મિ એક સેહસ્ત્ર બાંડ્ય મારે, તેમાં કેસરી નામે કહાવે
તે ઊત્તરાને ઊતાવળી તેડી, પોહોર દિવસમાં રે આવે
॥૧૦॥ ઊતાવળી રબારી ચોથો તેડ્યો, રાયકો એવું છે નામ
॥ તે આવીને ઊભો રહ્યો, કરીને દંડ પ્રણામ ॥૧૧॥

कहेरे रायका सांभळे तारे, हींडे पेहेली वेहेलीा मच्छ
सुताने जाएणी नेईअ्जे, वहाएं वातां फेलीा ९ ा
त्रण सहस्त्रकु सांढ राएुं छु, रायको ओल्योवाएणी
ा मन वेगी ने पवनवेगी, रायत्तमथी केछे अलणी
ा१०ा पूर्व थी मुक्कुतो पश्चिमदीशाज्जे, अेक दीवसमां
नथा ा चालतो थिन्तानारे सरजी, नेतो पृथ्वीन
जडकेपाया ा११ा मन वेगीने लंरीरे, अहिरावत ह
स्ति नेडो पवन वेगीनी साथे मुको, रनादेवरनो
घोडोा१२ा अहियां आणी आपुं वीतावणी, त्यारे
रात पाछली पोरा ा नुपोने राम कुं केवुं कहुं छुंा नहि
प्रगटे सूरजनी कोरा ा१३ा अेवुं कहीने चाल्यो रजा
री, रायनी शीष्य लीधी ा घेर नईने मनवेगीने
शीघ्र सांतरी कीधीा१४ा पाम्बर नाजीने पलाएणमां
अुं, मांहि कमखानी कोरवाणी, हीरारत्न जयेर नडी
यां, नडीत्र दांतनी लणीा१५ा माणी माएक मोय
डे नडीयां, अमखे मोटां मोती ा कुमतां लेहेके कठवि
षेरे, दुगदुगीरहीछे जोतीा१६ा लीली ध्वज
ऊपर वीराजे, घुघरा घमके कोटा पछी असवार
थयो रायको, उपकारे दछेरे दोटा१७ा जेकृपदी
ने भीलं सुलद्रा, वळि राय जुधिष्टिर लणोाजी
जुंकोठ भ्री छे नहिं ले, गयो रमारी जाएणे ा१८ा
सांढ गई सवापोर राते, मच्छतणेरे लोचना

जेवे उत्तराने निंद्रा मांहे, आवियुं घोर स्वपन ॥
२१॥ ॥ ढाल ॥ ॥ स्वप्न घोर ॥
माने आवियुं, अकस्मात ऊठी जागी रे ॥ थरथर
धूजे कंई न सूझे, अग्नि ज्वाळा लीतर लागी रे ॥ २२
॥ ७६ ॥ ॥ कडवुं ७७ मुं ॥ ॥
राग सोरठी मारु ॥ ॥ स्वप्न मुने लाध्युं
॥ हृदिया दाध्युं रे, कारण कंइ भाथुं रे, स्वप्न मुने लाध्युं रे ॥
टेक ॥ सांभळो सुंदरीना मावडी रे ॥ में दीठी कुवेत
कुवात रे ॥ स्वप्ना मांहे जेवुं दीठुं ते, थारो मंडा ऊत
पात ॥ स्वप्न मुने ॥ १ ॥ तेरुं हरी मारी मावडी रे
मुने हैये ते लाग्यो थोभो रे ॥ मारो नन मारो जेण
गयो, कंई न पोंच्यो रोहे जो ॥ स्वप्न ॥ २ ॥ थिर थि
र मारा कर मडा रे ॥ कांई दीठुं नहीं नठोर रे ॥ मारुं
भोजन तो जेणे गयुं, तेम सुरुं वगडानुं भोर ॥ स्व
प्न ॥ ३ ॥ अति आहरे मारि ऊछियो रे ॥ पाणी सीधी
घेली रे ॥ रुणी प्रगटी ज्यारे पुष्पती, त्यारे मधूकर स्या
स्यो मेली ॥ स्वप्न ॥ ४ ॥ नणे काजळ विनानी आंख
डी रे, केस विनानुं माथुं रे ॥ मारे ले लाटे नहीं चांदलो
मारा मुडला वहाणा हाथ ॥ स्वप्न ॥ ५ ॥ नणे ऊंटडी
पर बेठी नेरे ॥ याल्यां कुने मारो कंथ रे ॥ श्याम वस्त्र
जेरु पेरीयुं, पूरवथी दक्षिणने पंथ ॥ स्वप्न मुने ॥ ६ ॥
लोढानुं पात्र ने खीरनुं भोजन, मांहे तेलनी धार रे

सुलसानो जायो जमतो दीठो, कोटे करणनो हारा
स्वप्ना०॥ मारो पृथ्वी पडियो चांदलोरे॥ मे जोडो
दीठो सुररे॥ सरोवरीयां सोकीये जरयां॥ कुर्ईसु
क्युं सागर जूर॥ स्वप्ना०॥ ते शुं हशे मारी भावडीरे
॥ जायां कणीतक दीठां कोडरे॥ सुदरशना जेम जो-
लीयां, कुंई जमाई जी जे जोडा॥ स्वप्ना०॥ जेवीवा
तकरे छे तेटलेरे॥ जेवे जाएगुं आव्युं जहाररे॥
रा चक्रो कहे छे राणीने, तमो मोकलो राजकुमारा॥
स्वप्नमुने०॥१०॥ चक्रव्यूह ने रची रह्या छेरे, सघणा
कौरव मात्ररे॥ अरजुन पधार्या संशय प्रतमां, घ
हु लेशो तमारो जमात्रा॥ स्वप्नमुने०॥१॥ ॥
चलण॥ ॥ जमात्र चढशे जुध करवा॥
मोकल्यो मुने महाराजरे॥ पाछली राते पोहोंच्युं जे
ईजे॥ करो सासरवासानो साजरे॥ रा०॥१२॥
॥ ॥ कडवुं ३४ मुं॥ ॥ राग रामग्री
॥ ॥ रायकानां वचन सुणीने, जोत्यांशे
तां राणीजी॥ स्वप्नतो साचां थयांरे॥ बालआज
पथी जाणीजी॥ मारी उत्तरा आईजी॥॥ उताव-
ळां सासरे पधारो, सज्जे सरव शणगाररे॥ करमे
लख्युं ते क्यांथी टळशे, भणशे तुज भरथाररे॥ मा
री उत्तरा॥ रा॥ रातडी मांहे धरम राजे, जाएगुं मो
कल्युं करीने प्रेमरे॥ राजशो हरजी तरो चरणाप

જે ચાંદલે તારે તપેરે ॥ મારી ઉત્તરા ॥૩॥ દુઃખડાં
સેહેજને નેડાહ્યાં રેહેજને, કેહેવડાવજને કાંઈ કુડુરે ॥
સુલક્ષા પાંચાણી સામે ઉત્તર નદેશો, રખે કહાવ-
તાં કુડુંરે ॥ મારી ॥૪॥ બારણે રહિયેને ઝઝક-
હિયે, સાસુ કરે જ્યારે સાદરે ॥ સુલક્ષા હાંકે તર
છોડી નાખે, તો સામો ન કીજે વાદરે ॥ મારી ॥૫
॥ વ્હેલાં થાજો ઊતાવળાં જજો, પહોંચ્યો નેમ
સવારાંરે ॥ કુંથજીને ક્ષેમ વધાર જો પ્રેમ, જે લા-
જ્ય હોય તમારાંરે ॥ મારી ॥૬॥ રૂદન કરતી આંસુ
ડાં લ્હરતી, બોલી રાજકુમારીરે ॥ ઓપટિનું જા-
ણું ન મુકિયે લાણું, કયમ રહુ કોઈની ચારીરે ॥ મા-
રી ॥૭॥ સાસરવાસો લાવો ખાસો, જવું છે મો-
ટાંને ઘરરે ॥ માતાને ભણિયાંને આંસુડાં લરિ-
યાં, બેઠી સાંઢ ઊપરરે ॥ મારી ॥૮॥ ઉત્તરાને લી-
ધી ઊતાવળ કીધી, રાયકો પાટ નીસરિયોરે ॥ સાં-
ઢને બેડી વહુને તેડી, પણ ગવાણો ઘેર વિસરિયો
રે ॥ મારી ॥૯॥ ॥ચલણ॥ ॥
વિસરયો ગવાણો ઠામ જર્ઠે સાંભર્યો, ઉત્તરા
પેધા લાગી સાંતરીરે ॥ રાયકા પટકુણ કયાં પડ્યાં
કું સાસરે જાઉં કયમ કરીરે ॥૧૦॥ ઢાલ ॥ ॥
ક઼ડવું ॥ ૩પ મું ॥ ॥ રાગ રામગ્રીની દેશી ॥
॥ ॥ અનીકાંકાંરે પટકુણ પડિયાં પંથ

मांरे॥हनीहांहांरे उत्तरानुं मन गयुं हथमांरे॥
१॥हनीहांहांरे सासरडे क्युम संचरुं रे॥हनीहां
हांरे पाये लागरुं नहीं रुं घरुं रे॥२॥हनीहांहांरे
हुं छुं पीयरनी सोभागणी रे॥जनीहांहांरे मुने
लोक ते केहेशे अभागणी रे॥३॥जनीहांहांरे
रायजादा पाछा वळो रे॥जनीहांहांरे तमो वाटे
वस्त्र लेवा पळो रे॥४॥जनीहांहांरे रायजादो सां
ढने पाछो वाळतो रे॥हनीहांहांरे जायछे पंथ
नी वाळतो रे॥५॥जनीहांहांरे जंन्यो नणवे
वल्यां रे॥जनीहांहांरे तेतो पीयरने पंथे पल्यां
रे॥६॥जनीहांहांरे सुभद्रानाये सांढ मोकली रे
॥जनीहांहांरे तेतो मारगमां सामी मळी रे॥
७॥जनीहांहांरे माताये वेणा जणवी रे॥जनी
हांहांरे वस्त्र मोकल्यां सरवे लावणवी रे॥८॥ह-
नीहांहांरे गवाणो लै विसर्यो रे॥हनीहांहांरे
ते उत्तरानी आगळ धर्यो रे॥९॥जनीहांहांरे
पटकुळ लीधां हाथमां रे॥जनीहांहांरे जान जवुं
सासरी जाना साथमां रे॥१०॥हनीहांहांरे उत्त
राते याली हरखेरुं रे॥हनीहांहांरे जान परण्या
पीउने नरखेरुं रे॥११॥जनीहांहांरे रायजादा सांढ
हांके उतावळी रे॥हनीहांहांरे नेमनाथ जय मु
कने मळी रे॥१२॥हनीहांहांरे चार घडी रह्या जेम

वियोरे ॥ अनी हांहां रे ॥ एवे रथारी रणमां गयो रे
॥४॥ हनी हांहां रे संजयेवाणी एम कहीरे ॥ हनी
हांहां रे एकथा जेटले कहीरे ॥५॥ अनी हांहां रे
उत्तराने आणुं गयुं रे ॥ अनी हांहां रे जेटले सै
न्यमां शुं थयुं रे ॥६॥ ॥वलण॥ ॥
सेन्यामांहे शुं थयुं ॥ ते संजयवाणी ओच्चरे रे ॥
अभिमन्यु रणमां चढ्यो ॥ ते सामर्थ्य केवी करे रे ॥७
॥टीक॥ ॥कडवुं॥७६मुं॥ ॥राग
गोडी॥ ॥संजय कहे नृपती सुणो ॥ म
हिमा कहुं सुभद्रे तणो ॥ पाछली रजनी रहि घडी
चार ॥ त्यारना उठ्या क्षत्री कुमार ॥ अभिमन्यु
ना सखा ने सार ॥ ते सर्वे उठ्या तेणीवार ॥ मन
मांहे समरी मोरार ॥ रणमांहे जवानी रधार ॥
रा पछी दंत धावनने कीधां स्नान ॥ दीधां जच्छ
जनने दान ॥ राय युधिष्टिर जेतावाट ॥ नआवी
वहुते थाय उच्चाट ॥३॥ सुलस्तान पंथ जुवे ॥ न
आवी वहुते दुःखे रुवे ॥ जग्यो अभिमन्यु उताव
ळ घणी ॥ संभाळी वेणा जटकर्म तणी ॥४॥
लाव्यो माता कवच ने टोप ॥ मारे छे कौरव पर कोप
॥ आज अनेक जेकने रणमां हणुं ॥ दुःख टाळुं कुंतु
पहीतणुं ॥ पाछे आण युधिष्टिरने जहु ॥ जेण
लना थाके साछे सहु ॥ हवे जई काकाने आपुं आंख

॥४॥ चक्रव्यूह जीतवानो भेदीं भार ॥५॥ कहे मनु-
नी ज्यो आपुं आयुद्ध ॥ गर्भघरमां नहिं शरीर शुद्ध
॥ अरे दैव हवे शुं थशे ॥ वकु न आवी ते विघ्न कशे
॥६॥ संताडी आयुद्ध जोजवा जया ॥ जेम तेम वा-
र लगाडे माय ॥ अभिमन्यु कहे सुणो मावडी ॥
शी तुने वार लागे छे आवडी ॥७॥ संग्राम करवा थी-
य असुर ॥ कौतुक करशे माहु सणी सुर ॥ कहे शे काले
सुभद्रे शुं भड्यो ॥ जीधो मारे आवी नव शक्यो ॥
८॥ अेवुं कहीने आयो पज्यो ॥ लई आयुद्धने पा-
छो वज्यो ॥ पेरयुं कवच सज जीवर भी ॥ धनारवा-
त भेलाटे लजी ॥९॥ लीला अश्वने लीली धय-
जा ॥ सारथी अेकी घोरथं सजा ॥ जडु डटीये बांध्यो
अणकुशी ॥ चढ्यो रथपर जयम शीतल शशी ॥
१०॥ अेवे प्रगटे भास्करना कर्ण ॥ ते वेळा नम्यो
जई धर्मने चर्ण ॥ शुं धर्म घोरिंघर अेसी रह्या ॥
जो सामा शत्रु तत्पर थया ॥११॥ आवो हुडाड-
त्या दीकरा ॥ तमो शत्रूने जीतशो खरा ॥ कहे ध-
ड सा थाओ सघळा भेधा ॥ अेवुं कहीकरयो सेना
रोधा ॥१२॥ जई कुंवर कुंताने पाअे लाग्या ॥
संग्रामनी आज्ञा मागवा ॥ अेवुं कही मोक-
ल्यो कुमार ॥ वकु जरथे लगाडे छे वार ॥१३॥ यु-
धिष्ठिरने मन अेवी वात ॥ लागे वार रखे कुंमा

ता॥ जे आशीशा॥ वचन कहे सतीः॥ तो कुंवर न मरे
को छेनी वती॥ पा॥ अभिमन्यु कुंताकने गयो॥ पा
गे लागीने ऊभो रह्यो॥ चक्रागढ लेवाने काज॥
मुने आज्ञा आपोने आज॥ कहां द्रोणे प्रतिज्ञा की
धीछे घणी॥ माताजी मुने मारवा तणी॥ पण तेथ
की बीही तो नथी कुंयाः॥ ए लिख्युं मुजने करशे शुंय
॥७॥ ज्यारे एवुं जो त्यारे आणा॥ त्यारे कुंताने पी
पेट मांकुणा॥ जेवारे आदरियुं छे द्रोण॥ तो हवे कुं
रने राजे कोण॥ ८॥ नर नारायण जन्यो नथी॥
कौरवे कपट कीधुं सर्व थी॥ जे मुकीने गया जदुराया॥
तो कुण जेनी करशे साया॥ ९॥ वळी हवे कुंजे जेका
कौरव करे॥ तो अभिमन्यु मार्यो नव मरे॥ पछी स
तिये तेड्यो पोताकने॥ आप्युं रक्षा बांधुं कुं तने॥
१०॥ ॥ ढाल॥ ॥ आध्य तुजने र
क्षा करुं॥ पण राजनारो तो श्रीहरि रे॥ जन प्रेमानंद
एम कहे॥ पछी रक्षा केई पेरे करे रे॥ ११॥ [illegible] ॥
कडवुं १३ मुं॥ ॥ राग मेवाडो॥ ॥
कुंता कहे छे जो कुंवर मारा, रणमां ते रण देवा सहा
य॥ मस्तके महादेवनी रक्षा, त्रगुटीये अंबाय
जोगणी॥ कपोळे काळी कानी रक्षा, नंघा जेनु पीरे
॥ अंबिकानी आंखडीये रक्षा, श्रवणे रामण सारिंगध
र धीर राजा राम॥ दंते दीनानाथ रजवायणा, रसना जे

रणछोडजी॥८॥ कंठे राखे कमळानो स्वामि, स्कंधे देव
तेत्रिस कोडजी॥९॥ पेटे रक्षा पंच[1]कन्यानी, वांसे
वासव[2] धीरजी॥१०॥ कटीए कुसीक रूषीनी रक्षा, हस्ते ह
नुमंत रुपीराजी॥११॥ चरणे चार दिवस रजवाणी
अवधाणे अमर छेराजी॥१२॥ अंधारे शेषनागनी रक्षा
बेडु धरने शीराजी॥१३॥ सरवांगे सोमनी रक्षा,
दिवसे दिवाकरजी॥१४॥ आयुध सरवे अंगे न अडके,
क्षमा कहीने अमरजी॥१५॥ लोह कष्ट ऊछंने अग्नि
तेन कहिं लोहे अंगजी॥१६॥ ध्यान धरने धरणीधरनुं,
संघाते रहे ते संगजी॥१७॥ मेघ धरने साहेर रा-
खो, नासिकाए नवकुल नागजी॥१८॥ मारगे गणप-
ति तुने राखे, युद्ध राखे यागजी॥१९॥ अस्त्र पारव-
तीनी रक्षा, रोमे तार अढारजी॥ कुंता कहे छे अरे
कुंवरजी॥ हावे युद्धने संघारजी॥२०॥ सात तांतणा
सुतरना बांध्या, पछी चाल्यो कुमारजी॥ जेवे ब्रा
ह्मणनुं रूप धरिने, सामा आव्या विश्वाधारजी॥
२०॥ हाथि मांला कडी आली करजी, काया कीधी चरडी
जी॥ कडकडाट कर हाडकां वागे॥ ऊठता हांत कडडी
जी॥२१॥ मारग मांहे अभिमन्युने, मोहन आवि
मळियाजी॥ हाथि आली हरि अम बोल्या, क्यांजन
आ छो तमो बणियाजी॥२२॥ घोर रडजा कारणे जां
ध्या छे, हुं आवे छे तावनीऊ रेणीजी॥ तुं सरबो

१. पांच सतीयोनी. २. इंद्र.

ने हुं तो थयो रोगीयो, देखी मुने अदे छे करे णीजी॥
८३॥ पछी अभिमन्यु एम बोलीयो, जेशुं बो-
ल्या कृषी रायजी॥ कुं नथी धुं जुद्ध करवाने, रक्षा बां-
धी छे कुंता मायजी॥८४॥ एवां वचन सुणी कुंवर के-
रां, कृष्णे मुरछा पामीजी॥ अरे पापी एशुं बोल्यो
वचने आंतरडी दाधीजी॥८५॥ पिता तारे त्रण लो-
कने, धनुष्ये ढंढोळ्युंजी॥ अरे अभिमन्यु बालथी
तें, नाम अरजुननुं बोळ्युंजी॥८६॥ मच्छ वेध ने
पांडव वन आव्यु, वळीजी त्यां शीशालु रायजी
॥ ते वेणाए नोती बांधी, अरजुनने रक्षायजी॥८
७॥ कपूत पेट पड्यो पारथने, ज्यारे उतरशो देशी
सारुंजी॥ अमो तो परमारथ कहुं छुं॥ पण कुजलाज
रीतारुंजी॥८८॥ कुंताथी रत्न मरता होय तो, रक्षा बां-
धे नीकुळ सहदेवजी॥ तारो बांक कशो नथी, छे छेक
रवादीनी टेवजी॥८९॥ मामो तारो नणरीतो, दुः-
लारी लुगडी शाजी॥ अरजुन तो अद कुं नाहिं करप
पण छे दरो तारुं शीशाजी॥९०॥ कहापीतुं कौरवने
जीतेश, करीने संग्रामजी॥ तो तुजने का नहि बखा-
णे, थाशे डोशीनुं नामजी॥९१॥ एवुं सांभळी अ-
भिमन्युजे, तोडीनाख्या तंतजी॥ धन धन कही अर
लामांहे, अचरज पाम्या भगवंतजी॥९२॥ जाने पां
ड्या अविनाशी, ने रक्षा कीधी होकजी॥ अक्षानो

मार्यो मरत नहिं ते, हवे सुजे नथी नमलोक ॥ ८ ॥
॥ अभिमन्यु पाड्यो संग्रामे, न प्रीछ्यो कांई कपट ॥
॥ ब्राह्मण ते भगवंतनन भण्या, साचुं मान्युं सुभ
ट ॥ ९ ॥ रख ॥ ॥ वलण ॥ ॥ सुभटे
साचुं मानीयुं, कुंवर ते रणमां पड्यो रे; भट प्रेमानंद
एम कहे ॥ उत्तरा सामी थी पेरे भणे रे ॥ १५ ॥
॥ ॥ कडवुं ॥ ७६ मुं ॥ ॥ राग राम
श्री ॥ ॥ सासु जुए छे वाटडी रे ॥ उत्तरा
रो नव आवीयो ॥ रजनी वेरी थयो के, वालकरम
ने भावी ॥ सासु जुए छे वाटडी रे ॥ उत्तरा ॥ १ ॥
थायही चित्यो नीसां तणो रे, उग्यो जो पेलो भा-
ण ॥ हवे पुत्र राख्यो नव रहे, जोशुं करशुं भगवान
॥ सासु ॥ उत्तरा ॥ २ ॥ युधिष्ठिर दुःख मन धरे रे ॥ रो
तां आपडी वार रे ॥ जये कुलाकनेथी जावीयो,
अभिमन्यु कुमार ॥ सासु ॥ उत्तरा ॥ ३ ॥ जो कांके
म उत्तार रह्या रे, धरोने आयुद्ध ॥ ॥ अरे सेन्यापति
शुं बेशी रह्या छो, हवे नीश्चे करवुं युद्ध ॥ सासु ॥ उत्त
रा ॥ ४ ॥ लाव्य सारथी रथ ने रे, कहेतामांहे लाव्यो
॥ ॥ सेन्या सरवे तत्पर थईने, सेन्यापति ते आ-
व्यो ॥ सासु ॥ उत्तरा ॥ ५ ॥ पछी युधिष्ठिर युद्धे चड्या
रे, आन वात विचारीने ॥ नीश्चे ते टलशे नहिं रे,
करता हरता मोरारी ॥ सासु ॥ उत्तरा ॥ ६ ॥ नीर

घोषनीशाणनो गडगडे रे, ध्वज फर फरकाय जी॥वीर
णाई ने फेरी नव नवां रे, नोबत ऊणऊणाय॥
सासुजी उत्तरा॥७॥कुंभ्यो घोरां मुजगान ते रे॥घो
डा रणतुर जी॥लोहमय बक्तर पेहेरीयां रे, शां
ढ्या छे रणतुरा॥सासुजी उत्तरा॥८॥हसलाफाण अ
रणीयारे॥हय करे फण फणाट जी॥फोजरा फरछी ने
फरणियारे॥चाले छे रोण रोणाट॥सासुजी उत्त
रा॥९॥वायुवेगी ने वां हीयारे, लक्षाना हे नाचंता
जी॥पीळा पाखरिया पोपटी रे॥पारेवा पाणी पंथा
॥सासुजी उत्तरा॥१०॥घुंट घोडाने गंगाजळा रे
॥गोरा चाले छे घेला जी॥उंचा उंट मुखाने आर-
जियारे॥जणे चाले छे लणनारे ला॥सासुजी उत्त
रा॥११॥हाथी अंकु आगण फरयारे॥उपर रौले छे
अंबाडी जी॥ते लेईने आंसु ल्हरे छे, सुलक्ष ने माडी
॥सासुजी उत्तरा॥१२॥माटे वडु नाथियां रे, ल
च छे फंथ तमारो जी॥मणिने वंस वधारतां रे, मानु
नि ब्रतो अमारो॥सासुजी उत्तरा॥१३॥निकुण साह
देव तेडीयारे॥सुलक्षा जे तेणी वार जी॥मारा कुंवरने
कोछे नहिं रे, जेक तमारो आधार॥सासुजी उत्तरा॥
१४॥मोरारी मुकी गयारे॥हिरो छे कांई जेक गमतुं जी
॥पुत्रनुं प्राक्रम चाख्युं रे, ते अमे नथी समतुं॥सा
सुजी उत्तरा॥१५॥हियर तम आयारे छे हिरारे,

एवुंकहीनेरोषेभ्यो ।। निकुण सहदेव संच्यच्यारे ।। ज्यां
सुधांते लोधें ।। सासु ।। उत्तर ।। १२ ।। पछीचढीसैन्य
पांडवतणीरे, जहुपेरे विर विशालेभ्यो ।। आह्मांडतोग
वतुं थयुंरे, हुकुली त्यांहां गाजेो ।। सासु ।। उत्तरा ।। १३ ।।
भीम युधिष्टिरने सालकीरे, वली द्रष्टद्युमनभ्यो ।। पे
र रथीनां लुंपछे आगल, आले सुरअभिमनाे ।। सा
सु ।। उत्तरा ।। १४ ।। वैराट द्रौपद करीपतिरे, पुंठें कुंती
जोनभ्यो ।। पांच पुत्र द्रौपदीतणारे, ते चाले आगल
लेई कोने ।। सासु ।। उत्तरा ।। १५ ।। निकुण सहदेव
सोडे च्यारे ।। सुलटने कर आसाभ्यो ।। जेकोरी हल
डे वे, आगलथीते पाला ।। सासु ।। उत्तरा ।। १६ ।। ए
चलणा ।। ।। पालाले असवार सरवे ।। सैन्या
जणिपंथे पलीरे ।। दिवस घटिका च्यार चडतां ।। मा
रगमां उत्तरा मणिरे ।। रागाटी ।। ।।
कडखुं ।। धम्मुं ।। ।। रागनलनीयाला ।। ।।
मणी महेला मारगमांहे, वारुन विनापाणी ।। सक
लसैन्याने जोवा लागी, जयम मुज मृगली जाणी
।। १ ।। हणहणाट करती हयहस्तीनी, डींडती दीठी लार
।। तेना असवार सवी अचरत पाम्या ।। नरणेनिरखी
नीरधारा ।। २ ।। जेइ मात्र जेतामोह पाम्या ।। थियो
दिन मानव काम ।। चल्यां चीत्तने आजमापडिया,
चवुरील लगाम ।। ३ ।। रथीसान करे सारथीने,

ઉતરાઅભિમન્યુવિહારકરેછે.

हयहांके प्रेमदा पासा॥ मेल्ह्या सारथी स्थीर थयारे
रीरे॥ पड्या परोणा नेरारे॥ ४॥ वाजींत्र सरवे रह्यां
वाजतां॥ राजा बोले छाना॥ वगाडनारा अशुद्ध
करीने, छुटे प्राण पोताना॥ पा विप्रीत ध्यन गृ-
ही सेवके, ताकुडी जो उंथी कीधी॥ पाणा मोह पामी
पड्या प्रथ्वी, जेणे मदिरा पीधी॥ ५॥ को तण अश्व
सेवके मुक्या, हस्तीथी मावत पडिया॥ मांहोमांहे
हस्ती घोडा, सामा सामी लडीया॥ ६॥ सात क्षोणी
दण मोहुं रे सरवे, देखी उत्तरानुं रे अंग॥ वाहन छु-
ट्यां करे कीकियाड, पड्यो सैन्या मांहे भंगा॥ टाजे
छु उपर थई जेद्ध जजे, अश्व हिंडे ताणी॥ जयवण
सयणी सेन भंडाएउं॥ वात कोइ जेनव जाणी॥ ८॥
राय युधिष्ठीर थया ओझा॥ जणयुं आव्या पितराधे
दालीम साजकीने सैन्यापतिरे, गया आगण धाई
॥ ९॥ रास्माया रेगुलट सव पर्छि आल्या, कुंई कुवाह
न पडीयां॥ अेवे अभिमन्युने उत्तरा राणी, जो-
तां दृष्टे पडियां॥ १०॥ अभिमन्यु अे उत्तरा निर
खी, उत्तरा अे निरख्यो अभिमन॥ नरनारी जेणी
रूप वखाणे॥ ब्रह्मा तुजने धन्य॥ ११॥ अन्योअ
न्य मिट मणि रे॥ जोण जे नहि कोईने॥ जेतां जे
तां तृप्ति न पामे, चंद ज्योत जुगम मोने॥ १२॥
उत्तरा अे अभिमन्युने देखी, नेणे लरियां आंसुं॥

आवा स्वामिनो हाथ न आव्यो, अवतार सीधो
हुं सुं ॥ ६॥ हरिहर ब्रह्मा जे मणीने, जे पुरुषने छेध
डी जोय॥ ते पर वरणुं शरीर तनु वारीं कनकनी जोय जे म
डीयो॥ ७॥ धन कुंज बनेता फेरी, धन कुटुंब परिवार
॥ धन्य नारी पतकर नारी, तेने आवो भोलर थास
॥ ८॥ मैं पापणीये कांइ पुन्य न कीधुं॥ तो आवो स्वा
थी स्वामी॥ जेम ऊत्तरा दुःखने धरती॥ पछी सामे
मोह्यो स्वामी॥ ९॥ अभिमन्यु मन विमासे, कोण
करी जे नारी॥ जेनां रूप आगण छे इंद्राणी, कमला र
ती लय करी॥ १०॥ महा मोटा लोगेश्वर सरखा॥
जे आगण थाय आधिन॥ मृग नयणी चपळा अं
ना॥ अथवा लगे मीना॥ ११॥ फेरा वेरा स्वामा लोरे
वरणेया विषधर शाल थाके॥ समाचार पुछुं कम जेने
॥ ध्यो छि॥ चिंटयो कांकारा॥ ॥ वलण
॥ ॥ चिंटयो कांकेयारे पासे॥ कयम जोल
वुं नारी रे॥ पछे युधिष्ठिरने समाचार पुछा॥ लन्या
मुकी विसारी रे॥ रीध८०रा॥ ॥ कडवुं॥ ४०मुं
॥ ॥ राग केदारो ॥ अभीमन्यु
ओम ओचरे रे॥ धर्मरायशुं विनती करे रे॥ कोण
परघरे पंथमां प्रेम धरे॥ १॥ कपट लावते मुजने
नथी॥ जे अ जणा आवी क्यांथी॥ सर्वथा
सतीनुं मन न पाम्यु मुरारे॥ २॥ ॥ ढाळ

।। ।।मुदपाम्यारे मन विषे, देष्पी रामानुं
रूपा। अलि मन्युनां वायक सांलणीने, ओल्यायु
धिष्टिर लूपा।३।। लूपति कहेरे लत्रिलनजे, लाम-
नीछे तारी।। उत्तरा जेवुं नाम अनु।।वैराटरा
नकुंमारी।।४।। जेह तुलने नथी जोणअती, रही
छे मीटने मांडी।। में तेडावी वेगे वकुने।। मोकली
ने रांढी।।५।। वात सुणतां थयो विस्मय।। नैणे
आल्यां नणपूर।। दीठी कान्ती कमणा केरी, कुंअथ
यो कामातुर।।६।। सेना सरवे आलती कीधी, रण
रच्यु दुष्ट दुमन।। युधिष्टिरे ते मारग मांहे, तण
व्युं रीष्पिर लोचन।।७।। धर्मराया गया रणमांहे
रच्यो वर्ठ संग्राम।। लन्या मुकी अलिमन्युये
वृद्ध पाम्यो छे काम।।८।। उत्तरा आवी अंतःपुर
मां, दीठो सुंदर स्वामी, में कोण पुन्य पूरवे कीधां ने
स्वामी आवो पामी।।९।। हर्ष आंसु आव्यां अं
न्योने, मळवा कुदीया कटे।। अरे दैव तें आ शुं की
धुं, वियोग पाड्यो शा माटे।।१०।। संजय कहे सां-
लणिये सायुं, धृतराष्ट्र राजन।। पछी अलि
मन्युये उत्तरा नारीने, आपियुं रतु दान।।११।।
त्रुगाम घडी त्यां रम्यो नेह्यो, करी स्नान सन्मा
आयुद्ध।। कां अजणा छे तारी आस्था, कुंजणी
छु करवा युद्ध।।१२।। कुडी कन्या, कुडी कन्या, पस्एयो

त्यारे कह्युं श्री हरि ॥ तेरसामाटे प्रेमधरा मैं, तुमने
मुकी पर हरि ॥ ६ ॥ विधाताए जे लख्युं छे, ते आ
णथी थाय ॥ आल मेळाप हवो आपणो, तेकरतां
कलोल नन्दय ॥ ७ ॥ ने आवी तुमने लएगीहे
ततो, क्यम रहे विलेग ॥ सुख प्राप्ती हवी हमणां
न्यारे टळ्या करमना लोग ॥ ८ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ टळ्या कर्मना लोग मेहेला ॥ जेवुं क
हीरण चालीयोरे ॥ ऊत्तराए अभिमन्युनो ॥ य
रीने छेडो झालीओरे ॥ ९ ॥ ९ ॥ ॥
कडवुं ॥ ४१ मुं ॥ ॥ राग केदारानीचाल
॥ ॥ जेम जोत्यां ऊत्तरा नारी ॥ स्वा
मी वात सांभळीने भारी ॥ अवतार निरगम्यो
आणे ॥ समागम सरज्यो आ काळे ॥ १ ॥ पातळि
या पीऊ मारा ॥ तम लेग नथी कुं दारा ॥ मारां
प्रगटयां करमनां करतुं ॥ नेकुं शंकडीने तमो लसतुं
॥ २ ॥ आपण केटले दाहाडे भणियां, ॥ दुःख आलि
तरनां टळियां ॥ रही प्रीत लडी पर्छ छे थावा ॥ पण
नहिं देऊं तमने जवा ॥ ३ ॥ नारीने नाथज धन्यां
सुख पाणे ने आप अन्ना ॥ लाई आप मामो नेम
डी ॥ घणुं करे तो पेहेरावे साडी ॥ ४ ॥ सासु ससरो
ते सगी थएगी माटे ॥ जाकी नहिं को सासरी जातां
वाटे ॥ नएदी दीयर ते मन लएगे ॥ जेने कंथ विना

शेणं माने ॥ पो पेनार करीते देईशुं थावा ॥ पेणल
हींडेजीं तमने लयाारेशु जीत्न लुद्ध करीनेथाक्या
॥ शन करशे तमारारे काका ॥६॥ तो तमारे शाका
ने वढवुं ॥ जांघी जाकरी कौरवपर चढवुं ॥ त्यारे जेम
कह्युं शीरनामी ॥ त्यारे बोल्यो अलिमन्युस्वामि
॥७॥ मीथ्या करवी मन अलिलेषा ॥ नहिं रणे करम
नीरेखा ॥ ल्ने करी पेसे कुंजरना दंता ॥ तो चरणन मु
के बळवंत ॥८॥ शरीर थई लय चुरे चुर ॥ तो चरण
नव मुके सुर ॥ केला जेकवार छे रे मरवुं ॥ तो संग्रा
मथी शुं रे ओसरवुं ॥९॥ माटे प्रेमदा पालव मुको ॥
तमो चतुर   थई केम चुको ॥१०॥   ॥ वसण
॥   ॥ चतुर थई मां चुको तमो ॥ लव लव घे
र सुलागरे ॥ छेडो मुकी मच्छ सुता जो ॥ आली घोड
लीआनी चागरे ॥१॥ ल्वईए   ॥ कडवुं ॥
४२ मुं ॥   ॥ रागवेराडी ॥   ॥ कुंतो
लुद्ध लया नहिं देजीरे ॥ हो सुलक्षाना लया ॥ तमो
चाघो तो बीजा घोरी पीजीरे ॥ हो सुलक्षाना लया ॥
तमो चालो तो रावजीनी आणरे ॥ हो सुलक्षाना
लया ॥ तमो चालो तो काढुं मारा प्राणरे ॥ हो सुल०
॥ मारा शरीरना शणगाररे ॥ हो सुलक्षाना ॥ मारा
कंठना कायण हाररे ॥ हो सुलक्षाना लया ॥ टेक ॥   ॥
॥ पारथ पिला नथी तमपारीशो ॥ नथी श्री हरजी मामा

रे॥ द्रोणगुरुनेत्रण जोडुनजुसे, ऋणुं छे तेमना
सामारे॥ हो सुलक्षणा॥ ११॥ ऋणचिनानेवुं ऋणपर
स्वामी, टोणा वपूरी ऋम फरणीरे॥ कोने आधारे
मुकीने ऋवछो॥ आकीया ऋनमनी करणीरे॥ हो
सुलक्ष॥ १२॥ कर्मऋ माहुं ऋेवुं ऋ पांडुने, ऋआवी
हुआगले हनरे॥ स्वामि ऋ मारा युद्धे संधारो, मु
नेरोती मुकोछोकेम वनरे॥ हो सुलक्षणा॥ १३॥ वैरा
ट मारो पिताकहिये, सुदर्शना मारी मातरे॥
में तो तमने नव जोणघीया, ऋयारे ऋाव्यो योशी
मां ढधिरे॥ हो सुलक्षणा॥ १४॥ ऋरजुन सरखो
रनसरो मारे॥ सुलक्ष॥ सरखा सासुरे॥ कृष्णःस
मा मामो ऋ मारे, रणवट ऋाव्यो ते हांसुरे॥ हो
सुलक्षणा॥ १५॥ ऋरजुनना तमो तनऋ कहावो
वसुदेवना पुत्रीऋरे॥ कृष्णना तमो ल्हांणेऋ कहावो
॥ लीम तणा लत्रिऋरे॥ हो सुलक्षणा॥ १६॥ रोण
रणानो ऋम चंद्र सोले॥ तेथी रोला तमारीरे॥
ऋेवुं हस्तीनापुर जेसणु तेवी, कुंअरघांगनाऋा
रीरे॥ हो सुलक्षणा॥ १७॥ राऋंइस तमने ऋणीमें
कर्यो तमारो संगरे॥ ऋे ऋण तप्ग आपडे तो,
केमे ना अरपेत अंगरे॥ हो सुलक्षणा॥ १८॥ कौरव
ऊपरकटक लेईने, ऋजो छो ऋडे आऋरे॥ अमथुं
आपणवढीने मरवुं॥ तमकाका लोगवरीराऋरे॥

हो सुभद्राना॥ आतमो संधारो स्वामी युद्धने रे, मुने
सोंपी तेडोने हाथे रे॥ वचन सांभळी उत्तरा केरां, बो
ल्यो अभिमन्यु नाथे रे॥ हो सुभद्राना जाया॥ ११
राग धोळ ततो॥ देशी ओळीजा॥ ॥ गोरी मारी मे
लो घोडीलानी वागरे॥ कुंवर रावतणी रे॥ चतुरा
नारी रथ चलण दो मागरे॥ कुंवरी रावतणी रे॥ प्या
री मारी मारगमां रीह पजवो रे॥ स्वसुर सुता सात
पेढीने रीह जजवो रे॥ कुंवरी रावतणी रे॥ टेक॥ ॥
धाने कने नारी मुजने रोको छो, हवे चालुं तेकई पेरे जय
रे॥ युद्ध चढयो अम पाछो वळुं हुं॥ मारुं मांसरीया
ण न जायरे॥ कुंवरी॥ ३॥ युद्ध करीने संन्याजे आवुं
॥ नहिं करचुं कु मनरे॥ कर्ण द्रोणने कुरोणी नाखुं तो,
हुं अरजुन केरो तनरे॥ कुंवरी॥ ४॥ आपडुं रूपमें तो
नो तुं जाण्युं॥ सांभळने मुज नाररे॥ कालेरुदिने
आव्यां होत सो॥ नवल नकुं रणमो जररे॥ कुंवरी
॥५॥ जुद्ध करवा हुं तो जणीछुं, जे कुवार लावे जगदी
रीरे॥ मोरीपण नई पेहेलुं उजाड करूं हुंतो, छेदुं म
मा केरुं रीसिरारे॥ कुंवरी॥ ६॥ मामाजे मन गमतुं कर्युं
छे, मने पाटा बांधी परणाव्यो रे॥ कुडी छे कन्या जेम
करीने, प्राण पोतानो जयाव्यो रे॥ कुंवरी॥ ७॥ युद्ध
करवाने अभसुर धाय छे॥ सांभळो स्यामा वातरे॥ र
णवट थी जे पाछो वळुं तो, मारा लाने मातने तातरे

॥कुंवरी॥४॥ के वळक्षत्री थई पाछो वळुं तो, मारे रूडुं
ने कोई न जायरे ॥ जिवुं अडप्युं छे में सत्यानी मध्ये ॥
गोरी लोक हसावत थायरे ॥ कुंवरी॥५॥ युधिष्टिर
मारी वाट जोता हशे ॥ सांभळने मुज नाररे ॥ युद्ध
थी ऊगरश्या तो आवी मळीशुं, नहिं तो पेले अवता
र रे ॥ कुंवरी॥६॥ वचन सांभळी वरजु केरां ॥ गळे
लाई न मुके पंथरे ॥ रुदन करी करी पालव झाल्यो,
मुने मारीने जाव मारा कंथरे ॥ कुंवरी॥७॥ ॥
देशी कुरा ॥ राग परजओ ॥ ॥ मुने मारीने
रथडा खेडरे ॥ आणाराजरे ॥ मने युद्धे ते साथे तेड
रे ॥ आणाराजरे ॥१॥ आपण सरखासरखी जोडरे
॥आणा॥ मने जुद्ध जोयाना छे कोडरे ॥ आणा॥२॥
रा जावो कुंथाडुं हथीआर रे ॥ आणाराजरे ॥ कुरु
कौरवनो संहार रे ॥ आणा॥३॥ छांडी जुध वळो
घेर आजरे ॥ आणा॥ मारा बापनुं अपावुं राजरे
॥आणा॥४॥ नारी केरी समूणा कहाडे रे ॥ आणा॥
रथ ऊपर देरू पछाडे रे ॥ आणा॥५॥ मारुं जोबनी
युं लरपुरे रे ॥ आणा॥ मने मेलीने चाल्या दूर रे ॥ आ
णा॥६॥ में तो शोरे कीधो अधर्म रे ॥ आणा॥ मारे कि
या जनमनां कर्म रे ॥ आणा॥७॥ में तो वलो वधतां
तोडी रे ॥ आणा॥ में तो धावतां छेन वछोडी रे ॥ आ
णा॥८॥ में तो वेहती नीक दीधो फोग रे ॥ आ-

जाराजरे ॥ जीलायनमां मेली आगरे ॥ आणा
॥ एा में तो सुतां गाम अजाव्यां रे ॥ आणा ॥ में तो
कुडां कलंक चडाव्यां रे ॥ आणा ॥ ३ ॥ पछी जोज्योअ
भिमनरे ॥ घेलीराणीरे ॥ तमे वात विमासो मन
रे ॥ घेलीराणीरे ॥ १ ॥ मारा सर आलाठ जंघ देमे
रे ॥ घेलीराणीरे ॥ नारीते नथी लारे लेमेरे ॥ घेली
राणीरे ॥ २ ॥ मुने पाटा बांधीने परणाव्योरे ॥ घे
लीना कुडी कन्या कहीने समजाव्योरे ॥ घेली ॥ ३ ॥ हु
॥ कुतो नहिं तुजुं मन मांथी डसरे घेलीराणीरे ॥
मामा कृष्णनो लज्जे वंसरे ॥ घेली ॥ ४ ॥ पजीओ
स्यां उत्तरा नारीरे ॥ आणा राजरे ॥ स्वामी वात सां
भणो मारीरे ॥ आ॰ जाराजरे ॥ १ ॥ मुने नथी सुजतो
कंइ पंथरे ॥ आणाराजरे ॥ मुने मारीने जजो मा
रा कंथरे ॥ आणा राजरे ॥ २ ॥ ॥ चवलण
॥ ॥ मारीने जजो मारा कंथ ज्ञान
हिंतो तेडो साथरे ॥ मच्छ सूता पणी जोयरे ॥
स्वामिनो झाली हाथरे ॥ १ ॥ ८९ ॥ ॥
कडखुं ॥ ४३ मुं ॥ ॥ राग धनाश्री ॥ ॥
पीउ रिसुं पारीरे चारो ॥ आलजी रजनी कंइ पेरे ज
रो ॥ पीउ रिसुं पारीरे चारो ॥ टेक ॥ ॥ रीसाने साव
वढवाड करो, चक्रावो ते जितयो कंपरो ॥ तमे कहु
छो नाहानां आणा ॥ माटे मारा पेटडीआं मां कूणा ॥

पीछोडुं थारीरे थारी॥ गदने मुजे रख्यां छे द्रोण
॥ तमने जीत्यानुं करयुं छे पोण॥ प्रतिज्ञापण शे प्र
तिपाण॥ माटे मारा पेटडीयामां कूण॥ पीछोडुं
॥२॥ शकुनी कौरव पापी कर्ण॥ तेने दीठे पामीये
मर्ण॥ दुष्टने दया नहिरे मराण॥ माटे म्हारा पेट
डीयामां कूण॥ पीछोडुं॥३॥ तेन्द्रथ सरखा जे
छे नवा॥ महा त्नयान कलुषी स्त्रवा॥ कृतवर
मा छे कृतांत कूण॥ माटे मारा पेटडीआमां कूण॥
पीछोडुं॥४॥ कौरव साथे दुर्योधन॥ मननो मेलो
दुरंयारीन॥ वचुवा मोटा तेना वाण॥ माटे मारा
पेटडीयामां कूण॥ पीछोडुं॥५॥ अश्वस्थामा जे
छ॥ माहामहत्त्रा॥ वणीसीह सरीखो छे रात्म॥ तम
ने नाखरी शरनी जण॥ माटे मारा पेटडीयामां कू
ण॥ पीछोडुं॥६॥ पाण केरो वरसे वरसाद॥ अं
त्रीक्ष अंधारुं ने ऊलकापात॥ अग्न्यास्त्र नीछड
रीजाण॥ माटे मारा पेटडीयामां कूण॥ पीछोडुं
॥७॥ आ युद्ध धारा रेहरी वरीरी॥ त्रूंगण मुरारी
गदा ओठंग करशी॥ ते वेणा रीकरशो स्वामि प्रा
॥ माटे मारा पेटडीयामां कूण॥ पीछोडुं॥८॥ जो
करी तो अल्प सगाथे॥ अर्जुन होय तो आवे
साथे॥ नथी पांसे मामा श्रीगोपाण॥ माटे मारा
पेटडीयामां कूण॥ पीछोडुं॥९॥ आंमडी मारी

नमणी काजो ॥ दीयामां दुःखे सालो ॥ कुंडे घो दे
भीरा संन्याकाणा ॥ माटे मारा पेटडीयामां कृण
॥ पीडशुं ॥ ७ ॥ ॥ ढाल ८ ॥ ॥
संन्याकाण कुंडे घोदे भीरा ॥ घडी अेक ते जुगजे
वी थशेरे ॥ नीमेष नहीं मलेज नेणां, जेई रही
री अेणी दीशेरे ॥ १ ॥ आंकणी ॥ ॥ हुडवुं ॥ अ
भुं ॥ ॥ राग सामेरी ॥ ॥ उत्त
राना वायक सांभली ॥ अभिमन्यु बोल्यो तव
धणी ॥ मारा समजे आंसुडां भरो ॥ कांज आंखेु
राती करो ॥ १ ॥ तमो छो ज शुद्ध क्षत्राणी ॥ नव घटे
आवी करुणी वाणी ॥ रणथकी ते शुं रे जो सरखुं
महेला अेक वार छे मरवुं ॥ २ ॥ तमे आग्या आपो
अेवुं जाणी ॥ पछी बोलीयां उत्तरा राणी ॥ म
न छे तो पीउजी पधारो ॥ सामा शत्रुने जई मारो
॥ ३ ॥ तमारी माताने लाग्ये करजो ॥ ने शत्रु होय ते
मरजो ॥ तमे जुद्ध पणे जीरे जजो ॥ ने घा अहींछो
ले वात नहीं थाजे ॥ ४ ॥ कथजी कुल ने दीपावो ॥ जी
री उपराज घेर आवो ॥ अेवुं कहीने पाजे लागी
॥ पीउजी चाल्यो ते आगना मागी ॥ ५ ॥ प्रेम घ
णुं फल जोती ॥ पडे आंसुडां जाणे मोती ॥ बाला-
जीनो वांसो न भमाय ॥ करीलुं अे तो बांधुं थाय
॥ ६ ॥ वजवजाट घणुं ले करी ॥ रोती मंदीर जाणे

તે કરી॥ નૈણે આંસુડાં મેલ્યાં છે રેડી॥ પછી સાસુ
એ લીધાં છે તેડી॥૭॥ ભેટ્યાં સુભદ્રાને પાંચાળી
વકુ નમ્યાં તે કેડને વાળી॥ હવે અભિમન્યું રણ
માં ચાલ્યો॥ રથ પ્રહારે મણીધર હાલ્યો॥૮॥
ત્યાર પેહેલે સૈન્યા આથડી॥ સામા સામી કટક
રહ્યાં ચડી॥ હું હલી રાજ્ય બકુ ગડગડે॥ જ્યમ મે
ઘ અષાડો ઘરહડે॥૯॥ ॥વલણ॥ ॥
ઘરહડે સેના મેઘની પેરે॥ રાજ્ય લઈ પોંચ્યો ગ
ગનરે॥ એમ કૌરવનો કંપાવતો॥ આવિયો અ
ભિમન્યુ રે॥૧૦॥૯૯॥ ॥કડવું॥૪૫॥મું
॥ ॥રાગ મારૂની ચાલ॥ ॥
કૌરવને થયું છે ભણ॥ અભિમન્યુ આવ્યો રે॥ ગ
યાં સુભટનાં ઓસાન, અભિમન્યુ આવ્યો રે॥૧॥
જો રણસ્થંભ મુકાવ્યો, અભિમન્યુ॥ સંગે ભીમસે
નને લાવ્યો॥ અભિમન્યુ॥૨॥ તેગ તે કરીને પવન
॥ અલીમન્યુ॥ તાપે બીજે કુતારીન॥ અભિમન્યુ
॥૩॥ બલે બુધે બેવો છંદ્ર॥ અભિમન્યુ॥ રીતણ
તા એ જેવો ચંદ્ર॥ અભિમન્યુ॥૪॥ ગંભીરપણે જે
વો સાગર॥ અભિમન્યુ॥ મહિમા એ જેવો હર॥
અભિમન્યુ॥૫॥ સ્થીરતાયે જેવો મેર[1]॥ અભિમન્યુ
॥ધન્ય કરી જીત્યો કુબેર॥ અભિમન્યુ॥૬॥ નીરમ
ળતા એ ગંગાજળ॥ અભિમન્યુ॥ રૂપે કરીને બીજે

૧ મેરૂપર્વત.

નણા॥ અભિમન્યુ॥૭॥ તેને જેવો જીતને ભાણ॥
અભિમન્યુ॥ સિમા જેસી તિ સમાન॥ અભિમન્યુ
॥૮॥ ધસવે સાર હુલની ફાણ॥ અભિમન્યુ॥ અતિ
ક્રોધે જેવો કાળ॥ અભિમન્યુ॥૯॥ જો ચાંપ ચઢાવ્યું
હાથ॥ અભિમન્યુ॥ નીલા॥ અશ્વ જે આછે રથ॥ અ-
ભિમન્યુ॥૧૦॥ જો લીલી ધ્વજ ફરૂકે; અભીમન્યુ
॥ આપણથી દ્રષ્ટ ન ચુકે॥ અભિમન્યુ॥૧૧॥ જો
ભૂષણ પેહેર્યાં ભવ॥ અભિમન્યુ॥ જો ભાથા લી-
ધા॥ ચાપ સ્યા॥ અભિમન્યુ॥૧૨॥ બાણ ગગનનો
ધુરનાર॥ અભિમન્યુ॥ ચક્રાવાનો ચૂરણહાર॥
અભિમન્યુ॥૧૩॥ સઉને દેખાડે યમલોક, અભિ-
મન્યુ॥ હવે મંદીર જાવું તે ફોક, અભિમન્યુ॥૧૪॥
દ્રોણે કીધો રોષ નાદ, અભિમન્યુ॥ સામો અભિ-
મને ફર્યો સાદ, અભીમન્યુ॥૧૫॥ ॥

ચલણ॥ ॥ સાદ કર્યો અભિમન્યુએ,
યુદ્ધ મંડાણું દ્વંધરે॥ ઘુલદે સુત કેવો લડે॥ તેકહે
ભટ પ્રેમાનંદ રે॥૧૬॥૧૦૦૨॥ ॥કડવું॥
૪૬ મું॥ ॥રાગ છંદ સવૈયા॥ ॥

કુરુક્ષેત્ર તણા કૌરવ ક્રમણ મરદન, આયો આવે
અભિમન્યુ હાથી; અંધક તનકે અંગ કપત હે, સર
પણ સબ છોડો રે સાથી॥૧॥ ગીરે હથીયાર કીરે
અસવાર॥ કહે જીત નહિ અબ આવ હાથી॥ ભાગો

द्वारिका आर, कुओ अणलगार, देखी कीरटी कुंवर
कण लाथी॥३॥ गुरुद्रोणके आगे आयो दुर्योध
न, कुंत बात अेक पाय लागी॥ प्रलु अपनेउ
पर कोन आवत हे, न्याके आवत मे सब सैन्य
लागी॥३॥ नर नारायण होउ तेहे नहिं, तो ति
सरो कोन ओठ्योरे लगी॥ स्वामी तुम लेसे सुर
की सामे सोंढत हे, आपेकी मोत लीयो हेरे मागी
॥४॥ मुनी कहेरे सुणको महिपति, न्याके रथपर
लीली हेरे धजा॥ लीलेकी टोपटारर ने पाखर,
लीला बाघा अंगे ई सजा॥५॥ सो कोधहीज
ण गोपाणको लाणज, आवत कीरत बांध हेरे ज
जा॥ कहे गुरुद्रोण छे नके मुख आगे, अपने सुल
ट सब हेरे अजा॥६॥ ॥राग सामेरी॥ गो
सनधाओ सरवे सुरधीर, जेणे पेरे ओल्या द्रो-
ण॥ युद्ध करवा वहोने मुखे, लेउ नीसरे छे को-
णकोण॥७॥ कोनहि नासे रणविषेथी, वीर ज
तां छे अेनुं मर्ण॥ जो मार्यो अलिमन्युने, जेणी
पेरे ओल्यो कर्ण॥८॥ छैयुं हैयुं धरि जाविशु, जेम
कहे दुस्यासन रुत॥ आपणा वायुथी उडशी॥ अ
लिमन्यु आकनु तृण॥९॥ अेअंस छे अजुनना
जेम कहे कृपाचार्य॥ नारीसो शर प्रहारथी, न
होय वस्त्र ताणयानु हारण॥ विश्रम आरत्याय-

१ अभांगेय २ द्रौपदीनां वस्त्र तांणेलाते

द्रोणे मुजे, ने कीधो शंखनो नाद ॥ आव्य सुभद्र
सुर धीर, शत्रु जे कीधो साद ॥२॥ ॥राग
डीपरनो चाल पदनी ॥ ॥ आव्यो आव्यो
अभिमन्यु आगणेरे ॥ चाप चढाव्युं छे हाथेरे ॥ भ
एळीमे चाप चडीने आव्यो, जेवो भीमसेन छे
साथेरे ॥ आव्यो आव्यो ॥१३॥ अग्नि सरखो स
रवे भक्षित, जेवो कृष्ट दमनरे ॥ वनराज[1] सरखो
सारथी, कौरव कुंजरनो भीरघनरे ॥ आव्यो आ-
व्यो ॥१४॥ पांच पुत्र द्रौपद सुताना, ते सारदुल
ने समानरे ॥ धर्मसुत सागर सरखो, शीतलपी
तरांछे सचीता कण समानरे ॥ आव्यो आव्यो
॥१५॥ तुरीयातन जे छे भुगम, ते भणे चंद्रविच
त्रेरे ॥ रूपे नणने तेज सुरज, जेवो जेष्ट पार्थनो पु
त्ररे ॥ आव्यो आव्यो ॥१६॥ सारे वीर अन्यो ढल
ट्या, जेम सैन्य आव्युं बंधरे ॥ चक्रावो च्यम
भूरण कीधो, ते कहे भट प्रेमानंदरे ॥ आव्यो आव्यो
॥१७॥ ॥राग छंद चाल दोहरा ॥ ॥
द्रोण कहे मां दोडरे ॥ बोल मान तुं मारा ॥ जे
ने आवके जुध करवा ॥ कण कौरव छे तारा ॥१॥
अभि० - कुमारा मुको मारा मुनी ॥ अभिमन्युने
रीशीओ ब्राह्मणने युध घटे नहि ॥ तमो मागो

૧ સિંહ સરખો. ૨ એવાં સમુદ્રનાં નામ.

घेरघेर भीजारा होए० - अन्यां भीज भाग्यो भुडुं नथी॥ जम ब्राह्मणनो अन्यासा पणली अभंग एवुं तारा तातने॥ तुने मोक्लुं जमपुर वासा॥३॥ अभि० - अभिमान मुक्यो माहा मुनी॥ जसु द्र भाजोछो शुंया॥ जमनगर तमने जाणकरी, त्यार पुठे आवीशे कुंया॥४॥ अेवुं कहीनेउछळ्यो, धनुष्ये करी टंकार॥ त्रासे हण कौरव तणुं॥ करे नाठानां तेवीश्यार॥५॥ ॥२॥ राग कडखा॥ ॥ आयो आव्यो अभिमन्यु, अरजुनको नंदन, कौरवको नीकंदनकारी॥ साथेरे हाथी, भीमसेन भाथी, रूधीर रंगीत गदाकरे धारी॥ आयो आयो॥१॥ हलक फुलकार, पडीरे पुकार, कीर राय कृषिके शरणे आयो॥ दीन होदीन होयके दुर्योधन, सेनापतिकुं शीरनायो॥ आयो आयो॥२॥ प्रभुतेरी ओथसे राज आस नहि, अयण अभय करी पायो॥ तेरे हियेकुं सेन महामुनी, उमंगीके अभिमन धायो॥ आयो आव्यो॥३॥ वद्दे वीप्र राज महाराज तुं क्या डरे॥ कहा कहे आज हे पीरहाठी॥ हो मुंढ मन धीरधर, प्रौढ प्राक्रम करु, कहां तु मारी अगीयांरे नाठी॥ आयो आव्यो॥४॥ बोले ऋषि वयन, भागअरजुनके तन, क्या आवत तुं मेरी डाढे॥ हो व्यंजनके सुत तुं कहालरी ज्ञने, मोकुं ह्याउंपेवत तेरो

रीरा कुटे॥ आयो आव्यो ॥५॥ अली०– अरे
अर्जुनके नंदक मत बीजयतुं, में रह्या कुं देतकु
रडी॥ भीमसेन भडकुं देवु सुसकरके, अजहि
डाले तेरो कुंभ रडी॥ आयो आव्यो ॥६॥ देयकौ
रवचुंरके सुर छिडत तेन नेसे कुकरडी॥ बाणकी
चोटमें भोर सबकुं कुं, चीरी डाकू चक्रावो चकुडी
॥आयो आयो ॥७॥ द्रोण०– अरे कर्ण सुभटकुं
कहा तुं जनत, अवनि आकाशकुं जे कहीकरे॥
शस्त्र सुभट पलटमें ले तोर्डकुं॥ त्रीलोक आजे
पीछे नारे फीरे॥ आयो आयो ॥८॥ दुःशासनकु
यौधन दुरमुख, पडते आभकुं पोभघरे॥ जेसे सु
भटकुं मुर्ख तुं क्याजनत, छेडतेही बीन मोतेकिम
रो॥ आयो आयो ॥९॥ अली०– सुन्यो रे बचन
पण बोल बिचारके, मारयो जयगो डो भीचारी॥
कर्णकी कहा तु किरत बढावत, न्याई जनतके नात
बहारी॥ आयो आयो ॥१०॥ जेसे हि बोलके घा
यो धनुषधर, द्रोणकुं कहे आचरे बिचारी॥ कहे जन
प्रेमानंद अभिमन दीपतो, आकाश अवनीमां ने-
शी बीजसी जेकु तारी॥ आयो आयो ॥११॥ ३२॥ कु
सा॥०३४॥   ॥कडवुं॥ ३७मुं॥   प
राग माडुनी चाल॥ त्रणसरी ॥   ॥आव्यां
हणमेय, डीनमीयाजन मेहा॥ चक्रागढ कौरवे स-

न्योरे॥अभिमन्युयुद्धे चड्योरे॥१॥आगळर-
ह्याछे द्रोण॥पोंठीनेरे आण, सूर्य नरेस्रो इवि भि
ड्न तोरे॥अभिमन्युयुद्धे चड्योरे॥२॥यमराज
शो करणी॥रोद्र बाघने वर्णी॥कर्णपण कहणे भूपनो
तारोरे॥अभिमन्यु॥३॥अश्वस्थामा चंद्र, दुर्यो
धन छेंद्र, कृपाचार्य ग्रहे स्पति कहणोरे॥अभिम
न्यु॥४॥कृतवरमा घन, मंगळ दुस्याशन, वीकर्णी
नरसो लक्ष्मणो परमाणरोरे॥अभिमन्यु॥५॥
महारथी कर्महुं आकु, भुरी सरवारा कु, शकुनीने
शनीश्चिर कहणोरे॥अभिमन्यु॥६॥ए आठे आयुद्ध
रवाने युद्ध, टेकु धीअश्वने चीर आगळवी तारे॥
अभिमन्यु॥७॥पिकोणनमोडं, हण हणे घोडं,
घरणी धूम वत्ता वीरघातारे॥अभिमन्यु॥८॥
शांतरा समोता, आपनी छाया जोता, बांकामुग
टळणके तोरारे॥अभिमन्यु॥९॥सुगंधे मसमस
ता, कोडे घण उलसता, छटकी आगळ थाय अंध
छोरारे॥अभिमन्यु॥१०॥कौरवकाणा, डी छाणेरे ला
ना, अकडे मांहो मांहे लाला कणीरे॥अभि
मन्यु॥११॥उछाणेरे जेडं, करे मांहो मांहे तेडी,
आडा वीतरे दुर्योधन लणीरे॥अभिमन्यु॥१२॥
जाचके सांकळ, मोटा महगण, हूके घ्यान बणके
अंआडीरे॥अभिमन्यु॥१३॥रंगीला रायलोते

सैन्यामांहे शोभे, व्यूह विराजे नवी वाडी रे ॥ अ-
भिमन्यु०॥१४॥ पांडवना सुरा, आव्या अणपुर
॥ २॥ ३ ऽ ध हो कीधो वीरे रे ॥ अभिमन्यु०॥ पांकुं
तां कुंवर जाणे ॥ अमर प्रमाणे, शोभा सरवे अ-
भिमन्यु शरीरे रे ॥ अभिमन्यु०॥१५॥ अज्ञाने बांध
र्म, भयानक नेनां कर्म, भीम भला से छे रसायरे॥
अभिमन्यु०॥१६॥ वाजंनी विश्वानल, निकुल
ते भास्कर, तेनो कौरव श्याम सहेरो दाहरे॥ अ-
भिमन्यु०॥१७॥ सहदेव सागर सार, मुकावे पल-
मां पार, पांचालीना पुत्र कृतांत काळ रे ॥ अभि-
मन्यु०॥१८॥ गदा रे मंडी, ग्रही छे शीखंडी, मध्ये
दुष्ट दमन वासुकी व्याळ रे ॥ अभिमन्यु०॥२०॥
कुंति भलो न, रही आवीने कोन, वैराट द्रौपद मध्ये
भूप रे ॥ अभिमन्यु०॥२१॥ अभिमन्यु ते आगळ,
बोहोनी ते भागळ, विराजे नवो विष्णु रूप रे ॥ अ-
भिमन्यु०॥२२॥ घसे घस भस, राकु सरसो गटोर
गछ, ते तो कौरवनो छे अहारी रे ॥ अभिमन्यु॥
२३॥ भोले करीने गर्व, अो आया जाणे सर्वा वडो
दर शाने राजे छे वारी रे ॥ अभिमन्यु युद्धे चढ्यो रे
॥२४॥ ॥वलण॥ ॥ वारी राजे वीरनो॥
न्यम अंकुरो मातंग रे॥ कहे प्रेमानंद पछी श्याम थयो,
चक्रावानो भंग रे॥ २५॥ २० पद॥ ॥ कडवुं॥
१ प्रद्युमन. २. अग्नि.

ચિત્રનંબર ૬ઠો.

४८मुं॥ ॥राग सामेरी छंद त्रण सरो॥
॥ ॥मुख्ये रह्या द्रोण गुरु, पुंठे सुरस
तु, वीर॥वीर अभिमन्यु आवियो रे॥१॥वीर
स्यो असरण पुर, जोने रणतुर, सुर चक्रावो कर
वाने धायो रे॥२॥गाने सागर जण, जेयां जेवी
हण, कण न पडे क्रियाडे रे॥३॥रोहान पंसुरण,
वीर व्याण ने वर्ण, धरणी धूने भीमने त्राडे रे॥४
॥आर्यो अर्य न अभिमन, जोध्या जे वहन, धनध
न देवता जोलेरे॥५॥भीमसेनने शाश्च, जणे जे
वी मच्छ, अटल वीछणे रोष डोलेरे॥६॥कुंती भोव
ने ऽर्प, भीन्या होय तेम सर्प, दर्प अन्यो अन्ये कडे
ने कणे रे॥७॥ अश्वस्थामा वीर, सात्वकी रणधी
र, शरीर लेहाजे कुःज नाग गणे रे॥८॥ सेनापतिरो
घे, आवीने रे आघे, साधे रे विद्या धनुषधारी रे॥९
वैराट माटा आलिक, युद्ध छे तेअधिक, रुधीरनी नी
को करी रे॥१०॥ शकुनीरे मामो, सहदेवना सामो,
पाम्यो पूरण प्रकार माद्रीने मारे रे॥११॥ भुरीश्र
वा निकुप, ने वारा रा ढूल, मूण जेरा कोर्ई नव कटे रे॥
१२॥ सोमदत्त ने द्रोपद, जेया मातंग मद, ऊधि वा
कीने आये धरस्या रे॥१३॥ दुर्योधनने धर्म, करे अकु
राम, धर्म लेवा सहवे कर्स्यां रे॥१४॥ कुंस्या[illegible]
सका मो, द्रौपदीतम लम्यो, गगन छायु ते आणा

१ सर्वमांजागेयान. २ कृपाचार्य. ३ कर्ण.

नजेरे।।पा।।ढुंकडीतरवारो।।करेमारामार।।हाथी
नपाम्या अंतकाजेरे।।नडा।।जकुमार।। छूटे,पा
ना वछूटे।।लाथी छूटया लड तणारे।।एका सव
ग्रे मुडे, चोट नवचूके, कुडे वाघनी पेरे वीर घणां
लावीर रह्यावरसी, कूरे जेजेकूररी, जाकररी
तीरत्राडेरे।।तणा कैये काम चाली, सामारे था
ली,जालीकेशने शीश वाडेरे।।रणांगण भुगठ
पडेरे लोंगण,कुणाकुणमोटो थयोरे।।रा।।घस्यीमा
रे दीठ,आवे कठंजे कीका।।छीक ज्यातां कोर्ठनो कु
गयोरे।।रणारोजायारे रणमां,गणेनहिं मनमां
कोपीजे चालीवीर लयरे।।रडाललारे लडभा
पा धिनालघड,कूडाकूड धरणे रीर कुटायरे।।रमा
सांग लोकतणी, जूगी लासानी अणी,घणी लों
गणना थाय लडकारे।।रेपा।।रथना घड घडाटा र
णतुर सणसणाट, कडाक तरवारना पाथ आ
कारे।।रद्दा।।साथी जेरे साथी, हाथीयेरे हाथी,हा
लाथी जीतस्या कुडेरे।।रज।।दुटे बखतर,पडे
पाखर, नर ना रुधिरनी छोळ्यो उडेरे।।रटा।।ल
मसेनल लड,घायो हजड, धड माथा वगरनां
रे।।रला।।धायो मात्रीराय,पाळोरे पाय,सनमुखाय
हेजीने सरवे जीधारे।।३०।।रंगु काणना काण,म
पिकाण,कणहेर्ठ सेन्या मांहे सोंके तारे।।३१।।

कोई आयुद्ध कहाडे, मुख्ये रे त्राडे, घणा योद्धानां मुस्त
क पड्यां रे ॥૩૨॥ भीम रे धायो, मारी रे गदायो, त्यारे
माद्रीराय मनमां कस्यो रे ॥૩૩॥ कूटरे अणधारी, सो
टी अेरीन भारी, आम गदा मारीये कही धस्यो रे ॥
૩૪॥ अेम न त्राडीये, आम वनडीये, मारी वेग पर्व
त अफाररे ॥૩૫॥ गदारे आगी, भीमनी केड लागी,
लागी लेहेर पड्यो भीम अफाररे ॥૩૬॥ कडानी कोरे,
पेलीरे मोरे, ठोर मुकावी कुंतेने काढ्यो रे ॥૩૭॥ पछा
ड्यु शरीर, ढणी पड्यो धीर ॥ वीर नाठा मुकीने राढ्यो
रे ॥૩૮॥ लाग्यो रे धावा, भीमने रे मुकावा, भवान
पाम्या माद्रीने मुजेरे ॥૩૯॥ पड्यो देखीने भाई, रो
या धर्मराई, धायो गदोर गस्छ तालने दुःजेरे ॥૪૦॥
चढीरे भ्रगुटी, मायाल प्रगटी, पटकीने वीर मारस्या ध
णारे ॥૪૧॥ अंधारुं रे घोर, थाय शोर बकोर, ठोर मुके
सुत अंधतणा रे ॥૪૨॥ शायर से थाप लल, पारीाणने
शाल, अंगे धाजे कृरीने न ऊठे रे ॥૪૩॥ कर दमकांटा,
रुधिरना छांटा, नासे ऊकराटा पडे मार पुंठे रे ॥૪૪॥
अहीद्र मंडड, धसीयो प्रचंड, पाड चीरथा अऊ नअ
कीणेरे ॥૪૫॥ दुर्योधन नासे, नहिं कोई पासे, त्रासे
भरायो वेवलां वीणेरे ॥૪૬॥ मरड्यो माद्रीराय,
आलीने अे पाय, काया पेछाडी भीमने तनेरे ॥૪૭
॥ पड्योरे ढणी, मुरछा रे वणी, अणेकरी भूम पाडी

दुर्योधनेरे ॥४८॥ घाघा जोरे क्रोध, तपासीओरे जोई, जो
शत्रु राक्षसे आघो करडीरे ॥४९॥ अभिमन्यु ति-
मीर, पडे अकु गीर, वीर शत्रुने मारे मरडीरे ॥५०॥
आपसरे मोडी, ऊठ्यो थवारे जोडी, लपडाक मारी
ने सामो थोल्योरे ॥५१॥ पछी अणकरी गटोरगछे
॥ मारी मुकी लच, कस्युं कवच कटका अणवंत शोल्यो
रे ॥५२॥ आव्या आथी आथी वावरे छे पद मुख हाथा
माथामां मारे पडे करीरे ॥५३॥ हडंअ माटी, ग्रहीछे
रे घाटी, लरावी जांटी पाड्यो कण करीरे ॥५४॥ म-
नमां अकुकली, कुद्या पर चढी, मुष्टीओ मारी दसवी
सहै चरे ॥५५॥ ढीके घपोयो, सारी पैठ घोयो, सा
ह्यो आथे लीमने छै चरे ॥५६॥ मुकाचारे लोघ, घाया
करीने क्रोध, रोघ कीधो हडंअ हाथीरे ॥५७॥ मोटा
मदगाग, लारेरे लोंगण, सर्व पछ मुकाव्यो साथी
रे ॥५८॥ छुंदो करी देह, पूर्व चढ्यो मेह, मेह वरसे
नेम धूमर धारारे ॥५९॥ हडंअ काढी, घस्योरे जाडी
लडकी कौरव करचा तारे तारे रे ॥६०॥ कोने लपडाक,
कोने थपडाक, कूडाक माथां फाटी जयरे ॥६१॥ कोने
आंचका, कोने आचका, डाचका आंअला करडी आ
चरे ॥६२॥ नासे रानोरान, कौरव कुल कान, घाण
गटोरगछे चाल्योरे ॥६३॥ को मारचारे मरडी को
आघारे करडी, नरडी चुसीने ठाम राल्योरे ॥६४

चतरडीने चाढ्या, हर्षी पाय तणेरे काढ्या, पाड्या
आडा सुता सारे ।। दया मुग्धवतारे माथ्या, लक्ष
कुडाळ लाव्या, अडधा नाठा थया तारे ताररे ।। दुदा
हेतो पुंठे होट, सोंढेरे सोंसोटा ।। कोट कोनी लीधी छे
फुंटीरे ।। दुवा ।। चक्रगढ चड्यो चाक, कें अनीढाका ।।
नाक कोनां लीधां छे फूंटीरे ।। दटा कोणीरे वागी,
तेनी केड लागी, वागी अडओथ ते अडअडतारे
।। दुव्वा कोवीर अडअड्यो, कुंथी लागी पड्यो,
नाभे चीसनेतर कूडतोरे ।। छणा चीराई कुंटी, को
ईली आंभ कूटी, पगढांघेथी छुटी पड्यारे ।। छीा
कूल्यां कुपोळ, रुधिरनी छोळ, रोळ थयो कोईथा
के पड्यारे ।। उवा के अंग हांके, कुणातां नथाके, तेनी
घाके कौरव नासेरे ।। छउ ।। देखीनी कुंदन, कांपतोरे
मंन, दुर्योधन आव्यो न्होण पासेरे ।। छ्वा मस्तक
रे नामी, वीनवी आरे स्वामी, पामी दुःख सेनासा
घणी मोहीरे ।। छ्पा ।। गरोरगढ पापी, नामेछेरेका-
पी, संतापी सकुण सेन्या राहि सोईरे ।। छदा ।। अमो
ने उगारो, आ युद्धने धारो, मारो कुंअनेरथ भेळो
रे ।। छा ।। चरस्या गुरुदेव, कई अेनी रीय, अचस्य
भेद अेतो लीधो कोडोरे ।। छ ।। ला सुस्यां प्राण कल्तर
जीवो लीम कुमार, अत्तु प्राये मुरछा पमाड्यो रे ।।
डपा ।। पांडवरे हार्या, ऋषियेल मार्या, त्यारे अ-

१ कुंभनीने. २ मचडीने लाषी नाखी.

भिमन्यु जे रांणे वढ्यो जोर रे ॥ ६ ॥ ॥ चलण
॥ ॥ रांणे वढ्यो अभिमन्यु जे ॥ पांडव
सरवे सज थया रे ॥ कहे प्रेमानंद केम कथे ॥ योद्ध
सहु कहे रे सुभट मार्या गया रे ॥ टी ॥ ॥ ७ ॥ ॥

॥ कडवुं ॥ १८ मुं ॥ ॥ राग सामेरी ॥ ॥

द्रोण सनमुख धस्यो अभिमन्यु, करी रांणनो नाद
॥ सेन्यापतिने सुभद्रने, प्रथम थयो संवाद ॥ १ ॥
अभिमन्यु जे क्रोध करीने, मूक्यो रांणनो नाद ॥ कृषी
कहे अल्या आव्य जोरो, ऊतारुं ऊन माह ॥ २ ॥ अ
ल्या विरुद्ध वोह्योछे जमतणो, ईंद्रे तेनव जोइय
अल्या निश्चे तारो काण फूटयो, जीवतां नहिं जवाय
॥ ३ ॥ भीमसेन हाथी गदा लईने, रण चढ्योछे जेवे
॥ कौरव सघणा त्रास पाम्या, कर्ण नीघो तेवे ॥ ४ ॥
लाग्युं दळ कौरव तणुं, घटोत्कच्छने मार ॥ त्यां र-
हीको नव रहयुं, करणे पण जाधी हार ॥ ५ ॥ द्रोणक
हेरे सुभट सरवे, थई रह्या तृणावत ॥ जेह कपी[2]-
ध्वजना कुंवर आगळ, सरवे थया जणरहित ॥ ६ ॥
जेवुं देखि अभिमन्युने, डांकीयो कपी राय ॥ अल्या
अविनाशीने नथी जाणतो, तुज थी कयम पेसाय[1]
७ ॥ चक्रावाना चक्र विषे, विखणुं ते आवे याना
जेवुं भणी थण नुं पाछो, २ ॥ ते पाणतुं ते ना ॥ ८ ॥

१ पेसाय. २ तेनी ध्वजपर हनुमान.

धनुष्य विद्याना मंत्र मांहे, जे वडोछे काठोर ते
थो कुंपरो जाणीने, तारो अरजुन पिता नाठो ॥३॥
कुंवर कहे रे हो गुरुजी, ते तमो जे जाणाव्या ॥ विद्या
रहित गुरुये शी जव्या, माटे अहिं नव आव्या ॥
४॥ पण मुजने जाणाव्यो जूधरजीये, वळी भील
गरणाचारज ॥ माटे आणावत मुनी मुजने, तमने
जतवानुं कारज ॥४॥ ओवुं कहीने ऊछळ्यो, पेहे-
लां बाण मुक्यांछे तरण ॥ जेक लेरयुं हृदये रुपीने,
जुगम पडियां चरण ॥४॥ ते पुंठेथी तेर मुक्यां, मु
नि किधा विरथा ॥ करणने पंच वीस मारयां, कोप्यो पु
त्र पारथा ॥७॥ दशे कुंत्या स्तनने लेद्यो, सत्तरे दुर्यो
धन ॥ अगिआर मारयां अश्वत्थामाने, सत्ता-
वीशे मामा सर्वैन ॥८॥ मुरछा पमाड्यो शा-
ल्ल्यने, लाग्यो ते भुरी श्रवा ॥ कौरव सरवने कीर
टी कुंवर, लाग्यो त्यां कष्टवा ॥९॥ भीमे छळ पाड्युं
घणुं, सात्यकीजे वाळ्यो संहार ॥ द्रौपद राजा ऊठ्या
सजथईने, नव सेहेवायो मार ॥१०॥ आरूढ थ
या जन्य रथ ऊपर, हुता तेमना तेम ॥ अभिम-
न्युने लीधो लटपेटी, सोमने राहु जेम ॥११॥
व्याकुळ कीधो जेतामांहे, डांकीयो सर जाण ॥
लीट पडी ज्यारे लत्रिजनने, त्यारे धाया धर्म भूपाण
॥१२॥ महिपति कहे रे महामुनी, स्वामी तमोरा जो

१ शकुनी

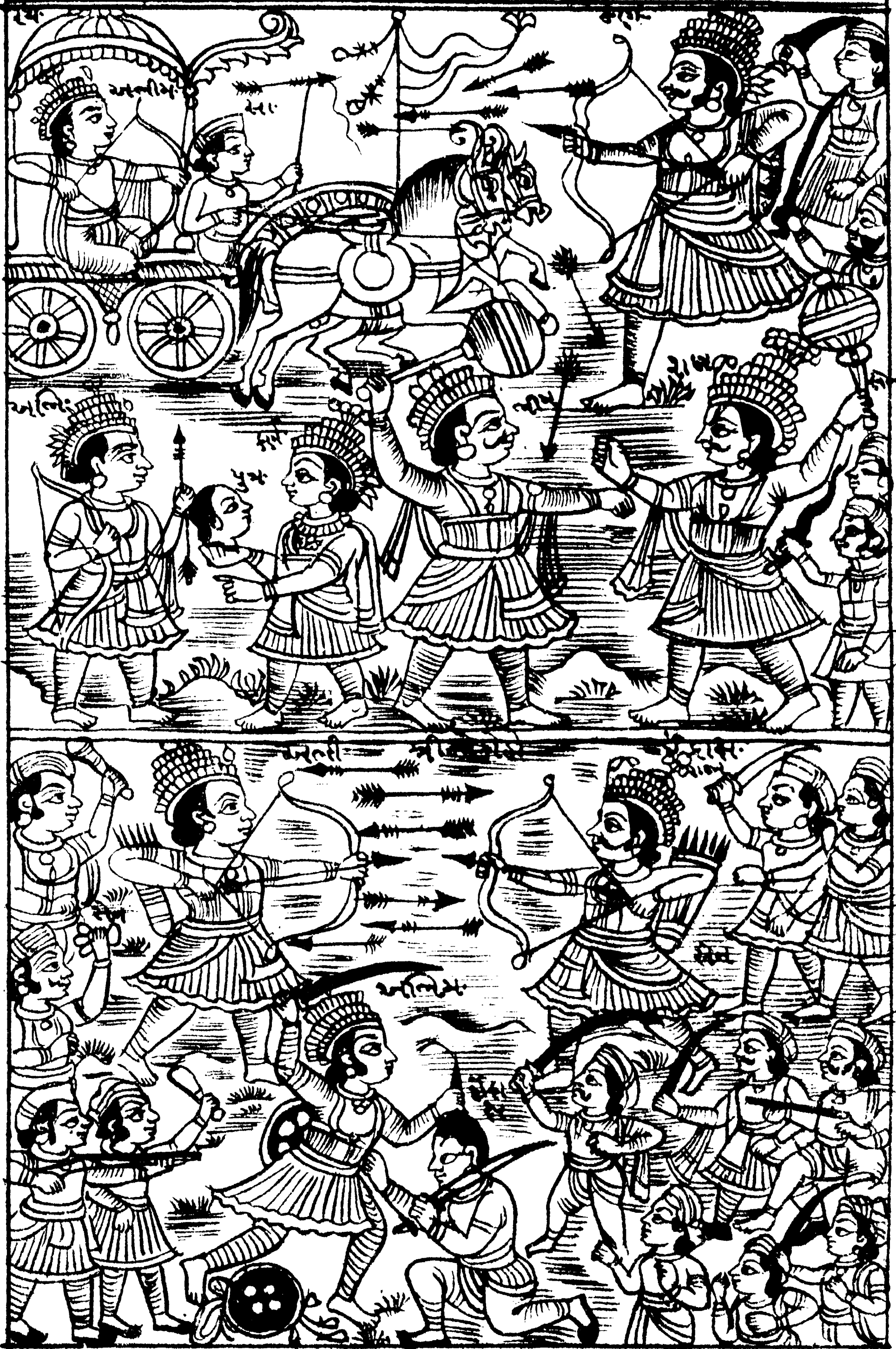
समद्रष्टी॥ प्रभु अमो कौरव समान तमारे, एम घटे
न करवी कष्टी॥१५॥ अभिमन्यु बाळकनी सामा, त
मो क्रोध करीने बोल्या,॥ वचन माटे वढवुं पडे पण,
आरीते नव बोल्या॥१६॥ कुंवर कहेरे कालावाला, के
म करोछो काका, बीक बहु धरता दीसो छो, एम बोला
मांहे थाक्या॥१७॥ तुजो तमासो तातना मारा, स
मने थाओ भतीया॥ जे कृपाचार्य द्रोण अश्वथ्था
मा, केटलुं वढशो कणवैरीया॥१८॥ अरजुन लावेओ
सरे, कुंतो नमाव्यो नहिं नम्युं॥ एवुं कहीत्रण बाण
मुक्यां, द्रोणनुं काप्युं कांगेमुं॥१९॥ सात बाणे पाड्यो
पृथ्वी, मुनी मुरछांगत कियो॥ अभिमन पेठो चक्र
व्यूहमां, पेहेलो कोठो लीधो॥२०॥ ॥वलण॥
॥ ॥ लीधो गढने द्रोण हारया॥ पांडव सा
थ पुंठे गयोरे॥ कहे प्रेमानंद पछे शुं थयुं॥ बीजे कोठे
राधे रह्योरे॥२१॥४५॥ ॥कडवुं॥४६मुं
॥ ॥राग रामग्री॥ ॥बोहोमां
पेठो अभिमन्यु बाळक॥ धरणी धूजवतो कौरवने
पडी फाळक॥ कौरवे पाछा चलाव्या चरणक॥ बीजे
कोठे धायो करणक॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥
करण धायो बीजे कोठे, हठीलो महासुर॥ लेईने अ-
भिमन्यु आवने, रच्यो लागी अतो लूर॥१॥ अल्या
काने करण सांभळ्यो हशे, दीठो हशो कंई चारा॥ पण

१ भीखमागनार. २ धनुष.

आ समे छे दोहलो, सोहे योरीकुनो मार ॥७॥ कुंग
र्भ वंतीना गर्भ पाडुं, धनुषने टंकार ॥ सर चोट
कहाडुं सोंसरी, मेरु परवतने पार ॥८॥ आदित ईंदुने
यांथी लेउं, ताराने पींधुं ताकी ॥ कहेतो जेक आणे
जेकलो, पृथ्वी चढावुं चाकी ॥९॥ अभिमन्यु चण-
तो बोलीयो, तुं क्यां करे अभिमान ॥ रेगुलार ता-
णी लेछे भांथे, तेम सकट कठण स्यान ॥१०॥ वच-
न सुणीने वीरनां, कर्णने चढीयो क्रोध ॥ पछी क्रोध
करीने मोकल्यो, वृषसेन नामे जोध ॥११॥ पिताक
हे पुत्र पराक्रमी, सोंढीये बळवंत ॥ में मारयो घटे न
हिं, तुं आणे जेनो अंत ॥१२॥ कर्ण कुंवरे कह्युं जोरे, के
टलुं ए काम ॥ अभिमन्यु सामो संचर्यो, करी तात
ने प्रणाम ॥१३॥ वृषसेननां अगणित बाण ते, घर
णे वणी गयो वेग ॥ अभिमन्युने आछादियो, जे
म चंद्रने ढांके मेघ ॥१४॥ काढतो ने मुकतो, ताडलो
शिघ्रता ए बाण ॥ वीर वीराने वीतणी सरजो, कौर
व करे वखाण ॥१५॥ हय सारथी अभिमन्युना
पाड्या, पाडियो शीर टोप ॥ कवच छेद्युं अंगलेद्युं,
तव चड्यो कुंवरने कोप ॥१६॥ रीसे थयो छे रातडो, अ
रुणो दयने समान ॥ आप रूपे थयो पोते ॥ चणतो
पारथ तनय ॥१७॥ करण कुंवर अकळावीयो, ढांकीयो
शर जाळ ॥ विरथ कीधो वृषसेनने, ते करे नाठानीपा

लाख॥४॥ चर्ण चलावी नव राख्यो, आणे तेडी घोसे
घा॥ धनुष लागी धज छेदी, तव ग्रही गदा करी क्रो
धाधि॥ कर्ण कुंवर केसरी सरजो, धस्यो मुकी दोरा
त्यारे अभिमन्युए जाणनी, सामी करी सांसो
टा॥५॥ गदा कापी करी कटका, नाख्यो भिन्न भिनाथ
॥ पछी भाला मांहेथी छेदीया, वृषसेनना अंग
था॥६॥ कर विना कुंवर विराजतो, पण शोभतो
क्रणज लाथी,॥ शोभे छे जेवो मातंग, जेम
दंत वोडोणो हाथी॥ घटा जेक पैडुं पड्युं लुरथत
णुं, ते अंगुठे लरावी॥ भीछाड्युं ते गगन मारग
अभिमन्युने चाग्युं आवी॥ पणा कीरटी कुंवरे आ-
ण मुक्युं, रीस अंतरमां व्यापी॥ मुगट कुंडल सहि
त मस्तक, वृषसेननुं नाख्युं कापी॥ २०॥ ॥
चलण॥ ॥ काप्युं मस्तक कुंवर केरूं, धडतो
धरणे पड्युं ढळीरे; शीश पड्युं जई कर्णने उछंगे,
देखी राधेने मुरछा वळीरे॥ २॥ २१॥ ॥
कडवुं॥ २१ मुं॥ ॥ राग धनाश्री॥ ॥
कर्ण पडीयो ते मुरछा आवीजी॥ कौरव पासे आव्यां
धाईजी॥ आंसु लोही शोक समाव्योजी॥ एवे
चाली अभिमन्यु आव्योजी॥ १॥ ॥ढाळ॥
आव्यो अभिमन्यु उपरे, बोलतो क्रोधे वाण॥
अल्या भीलो रहे रे पुत्र साथे करावुं तारी काण॥

त्यारे करणे धनुषी योध्धा क्रोध करीने॥ आणी कुंवरनी घा
जो॥ पांडवनी सेन्याने मरदतो॥ नेम कुंवर कमणने
लाको॥३॥ भिम धर्मने निकुळ सहदेव, आवता कि
धा विरथा॥ ग्लान पाम्यो कान्ह देखी, क्रोध्यो पुत्र पा
रथा॥४॥ अरे शुं सुंढे छे सेनने, तुं आव्य करण
आहार॥ सुख्य पामीश मुज सनमुखे, नेम पाम्यो
तुज कुमार॥५॥ अेवुं कही शत बाण मुक्यां, शीश
अंतरमां व्यापी॥ पछी पलक मांहे आवतां, ते करणे
नाख्यां कापी॥६॥ पछी वेर वाळवा पुत्रनुं, करणे मु
क्युं बाण अगनास्त्र॥ पांडवनी सेन्याने पावक बा
ळे, बळ्यां वाहनने अस्त्र॥७॥ ज्वाळा धुम्र धुमे
घणुंने, थाय ऊलकापात॥ त्यारे अभिमन्युअे मे-
घास्त्र मुकी, आणी यो वरसाद घात॥ परजने कौरव
पडीया, तव करणे प्रेर्यो वायो॥ मेघने तो मिथ्या क
र्यो, पांडव सेन उडी जायो॥८॥ त्यारे अभिमन्यु
अे सर्प मुक्या, उडे लक्षो लक्ष॥ वाहन वीरने व्या-
ळ वळग्या, पवन कीधो भक्ष॥९॥ सरप सरवे स-
माविया॥ करणे ते मुक्या गरुड॥ अभिमन्युअे
गरुड मारया, पहाण प्रगटाव्या प्रौढ॥१०॥ करणे
काण अर्ध बाण　　काढ्युं॥ अंतर आणी रीश॥
अभिमन्युना सारथी केरुं, करणे छेद्युं शीश॥११॥
धनु कापी धनुष्य छेद्युं॥ अश्व मार्या च्यार॥ करणेला

ड्यो गाजवा, अभिमन्यु जे आवी हारा॥१३॥पे
छी भागतो भणी भत्रीजने, भीमे ते दीठी ओटप।
त्यारे कर्ण नाठो रणवीचेथी, नव सहे चाई चोटा॥
१४॥ नाठो दुर्योधन भाई साथे, आगण अश्वत्था
मा॥ चौद सहस्र भीमे मार्या, होनासता होसाम
र्थ्या॥ आघो वधीने पाछो वळ्यो, ज्यां त्यां दुर्योधन
राया॥ भाई कोई छो आ सैन्यमां, जे भीम सामो
जया॥१६॥ एवुं सांभळी भीम सामो, गयो गा
जीने सज्ञ॥ बांध्यो गदाधर बोलता, जेम होय
मोटा मल्ल॥१७॥ एवे मुरछा वळी अभिमन्युने,
गाज्यो पुत्र पारथ॥ तव शल्यनो पुत्र आव्यो ध
स्यो, जेनुं नाम छे रुक्मरथ॥१८॥ लक्ष्मण पुत्र प्रा
क्रमी, आव्यो करी अहंकार॥ तेणे अभिमनना देहमां
हे, बाण मार्यां चार॥१९॥ आठ आठ बाणे भेदी-
या, सहदेव नकुळ सुभट॥ हस्ती उपरथी धर्मने पाड्या
॥ बाण मार्यां अढार॥२०॥ साठ कुंवर चीरीयां, म
र्या चौद सहस्र तोखार॥ नव सहस्र सुभट हण्या
॥ गाज्यो शल्य कुमार॥२१॥ त्यारे क्रोध करी अभि
मन्यु जे, बाण मुक्यां बीस॥ रथ चोहोण्यो रुक्मरथकि
धो, छेद्युं सारथीनुं शीश॥२२॥ आंडु कहाडी धस्यो कुं
वर, आपीआ पेकु सामामणी॥ सायवे धरबां आंड
तणा, मणके छे जेम विजणी॥२३॥ आंडाने जड जड

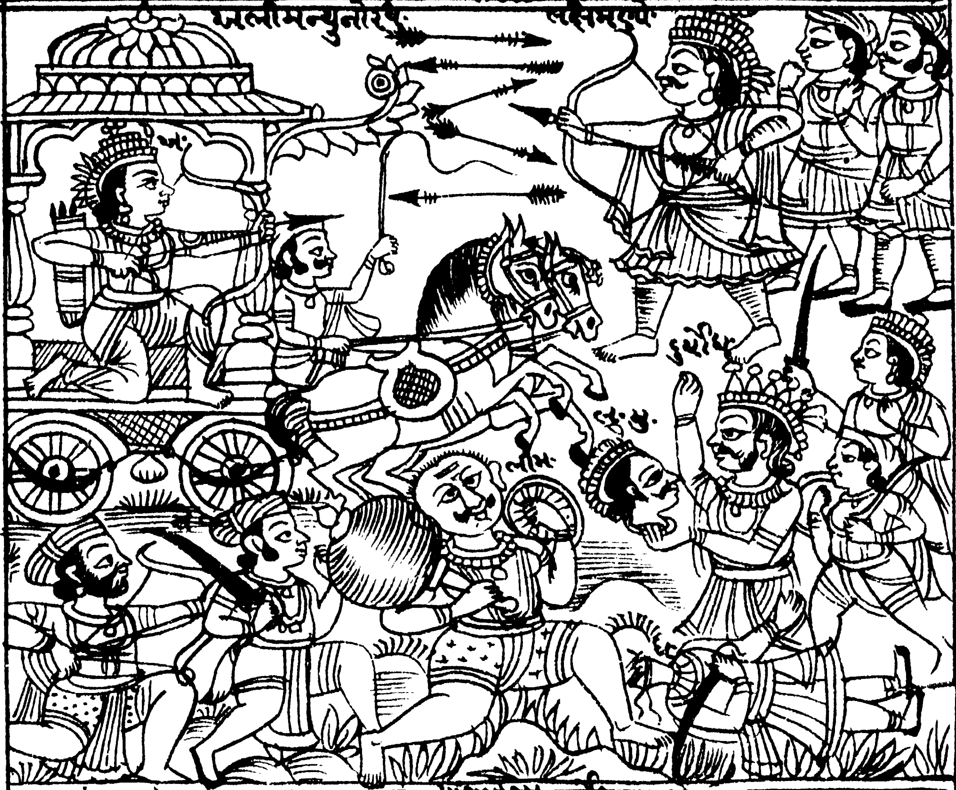
चतो, आवियो हाथि ने धासी॥ त्यारे अभिमन्यु हेठो
ऊतरी, कह्युं आवजो त्या तपासी॥२४॥ जांग प्रहारे
अभिमन्युए, छेदिया जे जानु॥ मुगट पाडी केस
झाली, कापी नाख्युं माथुं॥२५॥ ॥चलण॥
॥ ॥छेद्युं मस्तक कुमरथनुं, ते राजानी
पासे लई पड्युं रे॥ नाठा कौरव कोठो मुकी, पांडव सैन्य
कोपे चड्युं रे॥२६॥२२॥ ॥कडवुं॥ ५२ मुं
॥ ॥राग सारंग॥ ॥नाठा कौर
व दीठा दिशाए, दुर्योधन अति बीजे॥ जो काकासा
थे कीरटी कुंवर, आवियो कोटे त्रीजे॥१॥ छे को लश्को
आसमे, शत्रुने जावतो हांके॥ जे घडी थोडी करे को
ई, लईने ऊलो रहे नाके॥२॥ जयोध्धानो ईस कहा
वे, ईद्राक्ष जेवुं नाम॥ दस सहस्त्र शुभट संघाते,
आव्यो रायने करी प्रणाम॥३॥ सर्व साथी हाथी
ऊपर, पोते गज पर चढीयो,॥ अभिमन्युशुं आ
वी आथडयो, वाघनी पेरे वढीयो॥४॥ एके वारे
सर्व संघाते, दश सहस्त्र शर छूटे॥ एक एक शत-
धा सहस्त्रधा, कोटी गणतां पार न खूटे॥५॥ आका
श अरघुं आछादियुं, आव्युं अंधकार॥ आयुद्ध धारा
अभिमन्यु ऊपर, जेम वरसे मेघनी धार॥६॥ अम
रे एम विचारियुं, जे अभिमन्युं पाम्यो हवे नाश॥ ए
ल्लि माहि कोरवे जाण्या, को लई राख्या नहि पास॥७॥

॥पछी हरी सहस्त्र जाण अभिमन्युजे मुक्यां अंतर
आणी रीस॥ अयुत योद्धा अयोद्धाना, ते सर्वनां
छेद्यां शीस॥८॥श्रीती ऊपर ईंद्राक्ष पाड्यो, च्योट-
तो आव्यो वुलट॥ खांडा प्रहारे मस्तक छेद्युं,त
व नाठा कौरव थट॥ना लाग्युं घण कौरव तण्डुं,अ-
भिमन्युने मार॥ तव कर्ण पण रह्यो खसीने,कौर
व किधा तारोतार॥९॥ ॥वलण॥ ॥
तारोत्तार सैन्य थयुं, अति पांडव करे कलोलरे॥
अभिमन्यु आव्यो चोथे कोठे,रीसे रातो चोळरे
॥९॥१२३॥ ॥कडवुं॥ ५३मुं॥ ॥
राग सारंग॥ ॥वैशंपायन वाणी वद्या
राय जन्मेजय धरजे कुंद्यानाम॥कौरव वल्लोने मो
थे॥पांडव चोथे कोठे॥१॥ ऊलो थई बोल्यो दूर्यो
धन॥ छेको क्षत्राणीनो तन॥ गयुं राजकोई मारूं
चाले॥ पांडवपुत्रने आवतो खाळे॥२॥ तातनां
वाक्य सांभळी॥ ऊठ्यो लक्ष्मण ऊकळी॥ आ-
वी पिताने कर्यो प्रणाम॥ हवे कुं केडो जेनो ठाम
॥३॥ अभिमन्युनुं पराक्रम शुंय॥ जेक क्षणमां
मारूं जेने कुंय॥ ज्यारे कोप्यो तमारो दीकरो॥
त्यारे पांडवनो शो आशरो॥४॥दूर्योधन कहे रत्न
साट्लो॥ तें जन वाळ्युं मारूं कुळ॥ सरजे सरजा
छे क्षत्री कुमार॥ साथे लीधा छे सोळ हजार॥५॥

समान वस्त्र ने समान काया ॥ सरखां रूप केन
ओळखाय ॥ एवी शोभा लक्षमणा तणी ॥ चढी
आव्यो अभिमन्यु भणी ॥ ६ ॥ सुभट साथे सर्व पे
रीयो ॥ आवी अभिमन्युने घेरियो ॥ जेम शशिने
ढांके घन ॥ तेम शरे कीधो आछादन ॥ ७ ॥ सोण स
हस्त्र साथे तुटिया ॥ एके वारे शर छुटिया ॥ शक्ति
भुशाण गदा ने तूल ॥ तोमर भोंगळ मारे त्रिशूळ
॥ ८ ॥ कुंजर अकुडीकीयाडा केरा ॥ खड्ग सांकळ सुंढे
घेरा ॥ कुंभस्थळने मदधारा झरे ॥ आगळ जावे
ते मस्तक फाटे मरे ॥ ९ ॥ कौरव पांडवनो थयो रोण ॥
जुडे रणमां रुधिरनी छोण ॥ लक्षमणा वीरने चक्क
रतो ॥ हाथे सुभटने संहारतो ॥ १० ॥ एम वीर कौर
वना विफर्या ॥ पांडव योद्धा पाछा ओसर्या ॥ भीम
ने राय दुर्योधनने धर्म ॥ ते वढे अकु करी सर्म ॥ ११
॥ जे कर्ण आव्यो करतो मार ॥ त्यारे पांडव नाठी हार
॥ पारधीनी पेरे टोळे मळ्या ॥ भीम सेनने वींटी वळ्या
॥ १२ ॥ धर्म कहे अभिमन पाछा वळो ॥ ओ भीमसे
न कीधो आकळो ॥ काकानां वचन सांभळी ॥ त्यां
अभिमन्यु पाछो वळी ॥ १३ ॥ कौरव मुखे करता मरक
लां ॥ तेना ठाम जेम जुडे चरकलां ॥ शरधारा अभिम-
न्यु तणी ॥ मारया कौरव विणी विणी ॥ १४ ॥ अण
आणे पाड्यो कर्ण ॥ थयो अचेत पाम्यो भणे मरण ॥

नाठा अश्वस्थामा कृपीराय।। तेम धाधना त्नयथी
शाय तेणी धा।। कुस्यारान ने घेंद्यो रारत्रैणो।। नासे पु
ने वेवलां बीणे।। छत्र छत्र पाड्यां धेगे करी।। नाठो दु
र्योधन नीये उतरी।।१९।। अेम सेन्य नाठुं सर्व कोय
।। आप रूप अलिमन्यु होय।। देखी लक्ष्मणाने रीस
ढी।। अलिमन्यु उपर मुकी कुडी।।२०।। सोण सह
स्त्र तेडा साकिता।। करे लक्ष्मणो युद्ध अमित।।२१।।
कायर पुरुष ते नाठा त्नय।। लक्ष्मणाये मार्या न्ने
ह्वाय।।२२।। रथ सारथी पडी द्यवनय।। अस्त्र अ-
लिमननां कीधां वृथाय।। सुलद्रे कीधो पाणो पाय।।
बीन्ने रथ मोकल्यो धर्म राय।।२३।। ते उपर थयो
आरूढ।। पछी पराक्रम कीधुं प्रौढ।। अेके वारे सोण
हत्नर।। बाणे मुक्यां कीरटी कुमार।।२४।। ते ल
क्ष्मणाना संगी अतिरा।। ते सोण हत्नरनां छे
द्यां शीर।। वीरथ कीधो लक्ष्मणो वीर।। तेनुं बाणे
परोव्युं शरीर।।२५।। चाले श्रोणीतनो प्रवाह।। दे-
खी दुर्योधन करे त्राह त्राह।। लक्ष्मणो पडयाने
लडपड्यो।। त्यारे अलिमन्यु उतरी दडबड्यो।।२६
।। न्नेतां सत्री सरव नरेश।। पाडी मुगटने झाल्या के
श।। विलखी सवळुं अडवडीयुं।। उंचो हस्त
करी आडियुं।।२७।। ते ने न्नेअननो उनमाद।। दुर्यो-
धनने कीधो साद।। अरे अहंकारी ओरो आव्य।।

चोथो कोठो.

पांचमो कोठो.

तारापुत्रने तुं मुकाव्या॥लक्ष्मणो बोल्यो टळवळी॥
मुखमां घाली दशे आंगळी॥ ताढे चतुर थैछे मांयू
का॥ पिता साढे कंपतो मुका॥ ६॥ लक्ष्मणानी
आंखलडाढे॥ मुक मुक आ मुखने लाढे॥ जेम कुंवर
अतिशें रुवे॥ नव थाले कौरव सर्वे ज्जुवे॥ ८॥ वद
नकमळ रह्यें छे हसी॥ जाणे प्रगट्यो पूर्णमनोश-
री॥ अद्भूत शोभा मुखपर वशी॥ जेवुं मस्तक छे
वुंघरी॥ ९॥ त्यां ऊठ्यो दुर्योधन राया॥ मस्तक मा-
हुं रुदिया मांहा॥ कौरवनां लाग्यां आंसुए॥ पांडव
नां वाग्यां नीशान॥ १०॥ कौरवपति करे विलाप॥
कोण मारां प्रगट्यां पाप॥ लक्षणवंता को लक्षम
णा॥ केम ऊतारी गया सगपण॥ ११॥ दिकरा नव
दीठे दुःखडां॥ हवे कुं कोनां जोऊं मुखडां॥ ऊठो होल
रकणा कुंवर॥ तमो बेसाडुं मारु घरा॥ १३॥ चडते
लोचन गयासऊ छतां॥ कुंवर थेर आवो लरकंता॥
प्रेम आंखे आंसु लूपती लरे॥ द्रोणादिक आस-
वासना करे॥ १३॥ रोये सुधन आधे रणा॥ मारो
कुमुई थाओ सगा॥ दुर्योधन कहे कुं नथी मरतो॥
हुं मुवा पत कुं कंपतो॥ १४॥ पुत्रविना दुं लोगवुं
लोग॥ हवे लेवो घटे मारे जोग॥ अभिमन्यु मे
वाणी रुधिरनी नीका॥ हवे राजन मां पेछे पीका॥ १५
॥ अंध पीता जेरी रह्यो॥ पुत्र ऊठीने चालतो थियो॥

पछीकर्णेशकुनीये दिधो जोधारथीपर चढाव्योजे
द्धा॥३४॥ ॥धवल॥ ॥जुद्ध चढा
व्यो रणविषे॥ सुण धृतराष्ट्र रायरे॥ लक्ष्मणनो
वधसांभळी॥ अंधने थई मुरछायरे॥३५॥रागप
॥ ॥कडखुं॥पंचमुं॥ ॥रागगो
रीजे॥ ॥वायक संजय तणांरे, सुणी
धृतराष्ट्र राय॥ लक्ष्मण नासनोरे, वाग्यो हियडा
भीतर घाय॥१॥ मारा पुत्रजीरे॥ एम नकीजे नाट॥
आलिंगन दिजेरे॥ आवो भेटीं तमारी वाट॥२
॥संजय आपडारे॥ क्यां पिडे बेसीने पास॥ वैरी
पांडव तणारे, तुं मारांनो करे छे नास॥३॥ आगळ
रु थयुंरे, अम जीतो दुर्योधन॥ द्रोणे पछी मारियोहे
अरजुन अंडण केरो तंन॥४॥ संजयउचरेरे, रा-
जा क्यां पामो व्यथाय॥ शोकने मुकियेरे, तो करुं आ
गळ कथाय॥५॥ कुंवर तम तणोरे, जे पाटोधर जण
वंत॥ ते रीसे थयो रातडोरे, बोल्यो अधूर डसी-
ने दंत॥६॥ सुभटो सांभळोरे, कोछे हस्तिना
पुरनो राय॥ हवे जुद्ध माहुरे, भाईयो पांचमा
कोठामांय॥७॥ कहुं हाके करीरे, करुं पांडवनो कुना
श॥ लक्ष काढ्यो कईरे, जे जावे अभिमन्यु पास॥
८॥ एवे आवियारे, पांडवना सरवे जोद्धा॥ सामा
सामी थयारे, कुंवरे कीधो अति क्रोध॥९॥ अभि

मन्यु आगळेरे, जेम व्याघ्रनी पासे कोरंगा ॥ दीठो
आवतोरे, काप्युं अधर्मि केडुं अंग ॥ १० ॥ थरथरधु
जतोरे, जाणे आमणां करशे नाश ॥ रथ्ये मोकलेरे
मुजने पुत्रज केरी पास ॥ ११ ॥ ॥ वलण ॥
॥ ॥ पुत्र पासे रथे मोकले, एम कोप्यो दु
र्योधनरे ॥ हवे कयम सामो पेसतो, अरजुनकेरो
तनरे ॥ १२ ॥ १२७ ॥ ॥ कडवुं ॥ ५५ मुं ॥
॥ ॥ राग मारु ॥ ॥ शुंकर-
तो अभीमन्यु हाथी ॥ जेने भीमादिक छे साथी
॥ १ ॥ कौरव छे पांचमे कोठे ॥ रह्या दंत करडीने होठे
॥ २ ॥ सणसणार सरजकु छूटे ॥ जने कलापील
डजा फूटे ॥ ३ ॥ गण गणता तेव्याले गोळा ॥ तड
तड थडे तूपनां टोळां ॥ ४ ॥ ढालडाल डगहाना लडका
॥ जडाजड भडगना जडाका ॥ ५ ॥ कौरवे बांध्यो त्यां
बंधा मुकी धर्म बंधायो ध्वंधा ॥ ६ ॥ नासे रथ पेज्या
सारथी, कोना मरण पाम्या मारथी ॥ ७ ॥ जेम घ
णानो आवर हा फूट्यो ॥ सैन्यानो थयो पूर्ण कूटो
॥ ८ ॥ कोईनां पडीयां टोप कचच्य ॥ कोईनां मस्तक
छेदायां टच्य ॥ ९ ॥ कोईने लाजो वाग्यो लच्य ॥ को
ईनां नाक कपायां कच्य ॥ १० ॥ त्यारे भीम तेजुद्ध
लाग्यो ॥ त्यारे माद्रिपति रणथी लाग्यो ॥ ११ ॥ अ
श्वथेजा सात्वीक सामा ॥ त्यारे नाठा जरासंधस्याम

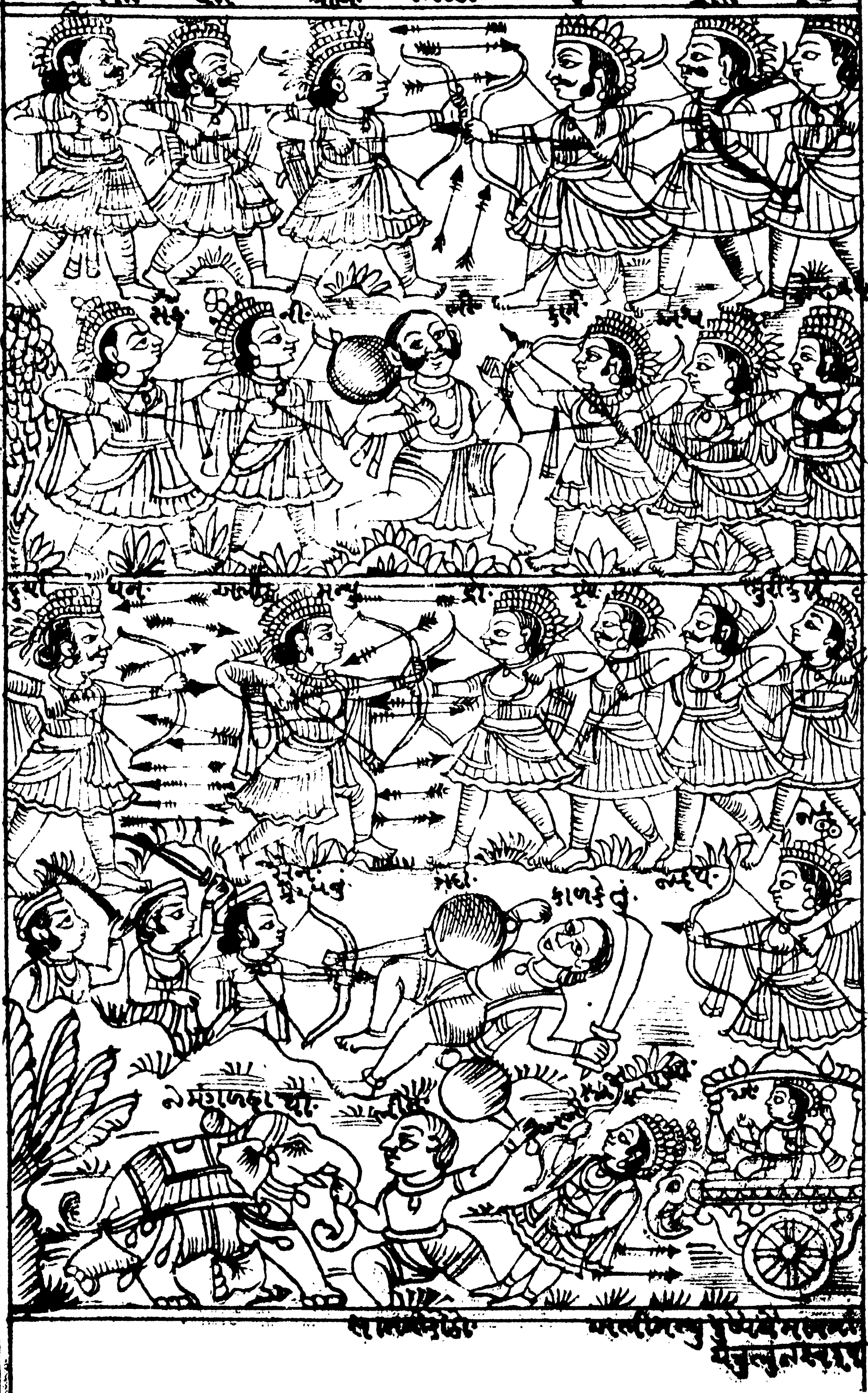
॥१३॥ ज्यारे पांचाळीये पोकर्युं आण ॥ तेणे मोरूप मा-
ड्या द्रोण ॥१४॥ केड बांधी राय वैराट ॥ वढो कीधो हाही
वाटे ॥१५॥ नकुळ सहदेवने पांचाळी ॥ रोळ्ले रण मांहे
रोळीयाणी ॥१६॥ पांडवे वढो ज्यारे रोप्यो ॥ त्यारे दु-
र्योधन राय कोप्यो ॥ दीपापी तांबरे फरी बंधन कीधी ॥ य
म्र गदा कर मांहे लीधी ॥१७॥ विस्तर्यो वपु धर्युं विकराण
॥ पांडव ऊपर हेतो काळ ॥१८॥ घूमतो ते कर कमथाडा ॥
सुभट पाड्या गदाए आडा ॥१९॥ रथ घोडा नाख्या लं-
गाधी ॥ गजदंत काढ्या स्यस्यावी ॥२०॥ पुंछ पकडी ग्रह्या ।
तोखारा ॥ नाख्या ऊंधे मांथे असवारा ॥२१॥ नाग ज-
व लई ने नेना ॥ जेम प्राने कीधी सऊ सेना ॥२२॥ ग
ज परथी धर्मने नाख्या द्रोणी ॥ काया निकुळनी गहेकी
॥२३॥ सहदेव पाड्यो पद प्रहारे ॥ देखी अभिमन्यु लरा-
यो भारे ॥२४॥ जेणे सांग हाथमां लीधी ॥ ते दुर्योधन
पर दीधी ॥२५॥ देखी शक्ति जजूस मान ॥ नाठो दुर्यो-
धन अज्ञान ॥२६॥ नाठा कौरव सर्पना लारा ॥ च-
क्रावो कीधो तारे तारा ॥२७॥ जेम जय पांडवो ए कीधो
॥ प्राक्रमे पांचमो कोठो लीधो ॥२८॥ कौरव छठमे कोठे
ठरिया ॥ त्यां पांडव वीर परवरिया ॥२९॥ दुर्योधन अभि
कुणकुणतो ॥ अभिमन्युने देखी भणतो ॥३०॥ सुभट
प्रत्ये जेम ऊच्चरतो ॥ लाजीयो लज्जी ने नथी मरतो ॥
३१॥ ने हथ कौरवनो जनेवी ॥ वळतो वाणी वदे छे केवी ॥

उरा मारूं वचन सांभळो अनिता ॥ तेम आपणी थाये जता ॥३३॥ आपणे कपट कांई अे करीने ॥ ते पाप थकी नव डरीने ॥३४॥ पाछी सेना सरव कुं वाळुं ॥ पांडव च्यारे ने आवता टाळुं ॥३५॥ अभिमन्युने आवया देशीं ॥ सातमे कोठे तमारे ताणी लेशीं ॥३६॥ त्यां विं रीवण अने भट रथी ॥ अेने राखनारो कोई नथी ॥३७ ॥ सेन्या मुजने सोंपो सघळी ॥ पांडव नहिं शके अेने मळी ॥३८॥ सांभळी कौरव हरख्या मन ॥ तेद्रथने कहे धन्य धन्य ॥३९॥ हवे भट रथी मां कोण कोण ॥ रीक्ष कृप अश्वत्थामा द्रोण ॥४०॥ दुर्योधन भुरीश्रवा ॥ भट रथी जे टोळे हवा ॥४१॥ ॥वलण॥ ॥ टोळे थया त्यां भट रथी ॥ कौरवे कीधुं कपट रे ॥ कहे संजय राय सांभळो ॥ पछे केम वढ्या सुभट रे ॥४२॥ ॥१७॥ ॥कडवुं॥ ॥पद मुं॥ ॥राग पर जा॥ ॥वैशंपायन वदे वचनतुं ॥ सुण जन्मेजय भूपाळ रे ॥ पछी भट रथी जे भपकरीने, मार्यो अर्जुननो बाळ रे ॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥ भाणक ने सव्य सचीनो, सुभट सुभद्रानो जयो ॥ छठे कोठे कोप करीने कौरव ऊपर धायो ॥२॥ छठे गढ अभिमन्यु गाज्यो, तव कृष्ण चिंतातुर थाय ॥ अे गढ साते जीतिने, आवे अे जीवतो मांह्य ॥३॥ नृप तिये मनमां विचार्युं, भीम छे अेनी पास ॥ त्यारे

सुधी जे अभिमन्युतो, नथी पामवानो नाश॥२१॥ जे
कुंधारी परवरिया पोते, त्यां पांडुरायना तन॥ महोन्म
त मातंग जणियो, छोडीयो जई पावन॥ पेण पुरमां
जईने छोडीयो, मातंग जणियो जेह॥ भ्रष्ट लाग्यो
पीडवा, रह्या लयन लाने तेह॥२२॥ हाहाकार थई र
ह्यो त्यां, लोक नागरे जयाजे॥ जणियो जेहु नहिंवे,
गजने जईने सहाय॥२३॥ अभिमन्यु कहे काका मारा,
तुं करो सैन्या मांहे॥ सजण सोर त्यां थई रह्यो छे, अ
कंदकर सणीत्यां हाट॥ सेवक त्यांथी संचरियाते, जा
व्या युधिष्टिर पास॥ स्वामि जयमंगळ[1] छुटयो छे, करे
छे सैन्यानो नास॥२४॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, भि
मने तेणीवार॥ जयमंगळ बंधन करीने, आवो वेगे
आणे ठार॥२५॥ अभिमन्युने भीमसेन कहे, कहो हवे
केम कीजे॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, शो उत्तर त्यां दी
जे॥२६॥ अभिमन्यु कहे काका मारा, रह्यो छे को जे
का सातमो तो हुं नथी जहेतो, तमने कहुं छुं विचारी
॥ माटे कुंवर कहे काकाजी, पछी हवे तमारे काम॥ वेगे
जई वेळा आवो अहीं, थाशे महासंग्राम॥२७॥ त्यारे
वृकोदर कहे कुंवरने, आवी राक्षण जेह मांया॥ निश्चे
करीने मानजे तुं, मारो प्राणछे आंया॥२८॥ आज्ञा
मागी नीसरियो, भिमसेन तेणे ठार॥ कृष्णे एम प्रपं
च करीने, काढयो तेने बहार॥ पाछा गजगढ मांया लीजा

१ हाथीनुं नाम.

चित्रनंबर. ९ मो.

ध्यो, अर्जुननो कुमार॥ कृष्णकेरा कपटनो, कोई ये नमी
छयो पार॥ ५द्धा॥ कृये त्रिय[1] पोहोर समे पांडवे, युद्ध
मांड्युं पुनरपि॥ अभिमन्यु शोभवा लाग्यो, ज्यो हरीत
पिंटयो नृपे॥ १॥ पांडव पांचाळीने सात्यकी, वैराटने द्रौ
पद॥ गाडागाडी पेठा छे कोठे, बेने अणनो छे अति महा
आह्वआह्व करी दुर्योधन बोल्यो, हाथि जन्यारे धसिया॥
पेठा पांडव पसो कौरव, कहे तामांहे धसिया॥ २॥ कृप
द्रोणने कर्ण कहिये, शकुनी अश्वस्थामा, ॥ दुर्योधन
दुरमुखने जयद्रथ, सोमदत्त चाल्या सामा॥ ॥ रणआक
लीक शोभते अणवंत आकु, लोलने लुरी श्रपा, भट
में कोठे सुलट सरचे, सेणलोणल्यां हवा॥ ३॥ रथी-
शुं रथने अश्वशुं अश्व॥ पडे हाथीजे हाथी॥ भांडं
भूपां त्रिशूल तोमर, सजण चापरे साथी॥ ररापटो
पटाटर सेन्या अक्तर, पाभरते कपाती॥ स्याम रुधि
रनी नदियो लयंकर, जणके वहेती अती॥ ४॥ कु
अरनां कुलस्थण काच्छा सरखां; मीन धीरलोचंन
॥ लडना लूब लोरंग सरखा, मधर माथा पिनांजे
तना॥ रडा सेवाळ पिरना केस रीरना, छोण रुधिर
ना छांटा॥ पडे पाणाने प्राक्रमी, अंतराय आंतरडा
ना आंटा॥ ५॥ मांसे पाण जंघाई अपासे, जेथी-
लयानक नदी॥ शुं कहुं नमेनय रान्न, मुजेन लये

१ त्रण पोहोर दिवस चढ्यां. २ हारेबा लोहा गजार्थी मळ्या.

वधी ॥२८॥ कुरुक्षेत्र लोहीए जाणुं दीसे ॥ जाणे[1] फागण
नो पाखो स ॥ सुभद्रना मार आगळ, करे कौरवना-
सा नास ॥२९॥ अमर गण अंतरिक्ष रही स्तवे, करे
पुष्पनी धार ॥ पेठो अभिमन्यु चको विषे, कर्युं स-
न तारे तार ॥३०॥ नाठा कौरव जेटरथी ते, गया सात
मे चंक ॥ चार पांडव जेद्रथने देखी,[2] रह्या रण औसंक
॥३१॥ सदाशिवनी वाणी[3] सफूण, जेद्रथी जाने थई
॥ अभिमन्युनी पुंठ फाको, अर्जुन रोक्यो जई ॥३२॥
सरितानी पेरे धायो अभिमन्यु, प्राण मुकु आजी मु-
ठ ॥ मन मध्ये एम विचारे ते, कदा आवे छे पुंठ ॥३३॥
॥ ... ॥ वलण ॥ ॥ आवे पुंठ कटक
जाणी ॥ चोहोमां चाल्यो जयरे ॥ जन प्रेमानंद ए-
म कहे ॥ हवे सातमे गढ रंग थायरे ॥३४॥ ॥
कडवुं ॥१०७ मुं॥ ॥ राग मारु ॥ ॥
सातमे गढ अभिमन्यु आव्यो, जुवे लीमनी वाट
रे ॥ माटे आव्यो नहीं, एम करे छे उचाट ॥ कका आ-
वो ने रे ॥ टेक ॥ वचन दई मुजने गया छो, गजने
बांधवा पास ॥ सातमे गढ मने घेरीओ, त्यां हती
तमारी आश ॥ कका आवो ने रे ॥१॥ माताए मुज-
ने वारियो, वळी वार्यो घरनी नार ॥ वेर हतुं शुं का-
का मारा, लाचियो आगे ठार ॥ कका आवो ने रे ॥२॥

१ फागणमां केसु जीलेछे तेथी वन अधुं रातुं वर्णे देखायछे. २ जेद्रथे पांडवने रोकी राख्या. ३ जेद्रथने महादेवनुं वरदान हतुं के अभिमन्यु मार्यानुं तने नीमि-त आपशे.

युधिष्टिरे ना कहि, ना कहि नीकुळ सहदेव ।। वचन दे
छे शीखडीयो मुजने, भीम अरजुन तमारी सेवा ।। हा
हा आवोने शेठ ।।४।। द्रोण जनमनुं वेर हतुं जे, मनमां
राख्यो आंटो ।। अेकलो मुकीने गया नाशी, धार्यो ह
ढयो मारो कुंवर ।। हा हा आवोने शे ।।५।। हाले संशय प्र
तथी आवशे, पीता मुज अरजुन ।। त्यारे तमने पुछ
शे ते, क्यां गयो सुत अभिमन ।। हा हा आवोने शे
।।६।। त्यारे त्यां शो उत्तर देशो, मुजने मरावीने ह्यांय
।। आवी तमने पुछशे जे, कुंवर मारो छे क्यांय ।। हा हा
आवोने शे ।।७।। ।।साखी।। ।।
हा हा हा कही कुटे ।। मुके मुख निश्वास ।। पड्यो रे
जडे नहिं ।। तो जीव्यानी शी आश ।।१।। कुडुं कीधुं भि
मड ।। मुने नाख्यो अरिदळ पास ।। वचन दिधुं कर
मारे ।। अति अहारीनो शो विश्वास ।।२।। अहारी
व्यसनि जाणसु ।। लंपट हरामी जेह ।। परदुःख दाझे न
हिं ।। तेने व्हालो नीज देह ।।३।। इति ।। कडवुं ।। ।।
कडवुं ।।५२।। मुं ।। ।।राग आसावरी।। ।।
वैशंपायन बोलीया, सुण जन्मेजय राजन ।। जाणे
कहवणां आवशे, अेम विचारे अभिमन ।।१।।
सैन्य सरवे जेहथे रोक्युं, ते नथी जाणतो वीरा से
ना सरवे पुंठळ आवे छे, अेम धारिने धायो धीरा ।।
।।धातां मांहे आवि गयुं, अेक पृथ्वीनुं नीसाण ते

जट रथी काण सरिजा दिठा, ऊत्ना यदावीने जाण
॥३॥ अभिमन्यु जे कहिने लेयुं, नव दिठो कोडनो
जोडो॥ अरे कौरवे कपट कीधुं, आगण जांध्यो छे होडो
॥४॥ द्रोण द्रोणी कृप ललुरीश्रवा, शल्य करण वल्या विंटी
॥ अंतर अभिमन्यु जे विमास्युं ने, हवे जीत्यानी
आरी कीटी॥५॥ अेवे पुंठथी बहु सैन्य लेईने, आव्यो
दुरजोधन॥ शत्रुना सागर मध्ये पड्यो, अरजुनकेरो
तन॥६॥ कहे दुश्यासन जट रथीने, लाई अोरो सुरे वि
चारो॥ आवो समय पछी नहिं मळे, माटे सरवे मळि
ने मारो॥७॥ कहेतां मांहे बाण धारा छुटी, कुंवरने ली
धो ढांकी॥ अभिमन्युने बाण उगारे, त्यारे पडी वेळा
वांकी॥८॥ अेक धारा तथा सहस्त्र धारा, लक्षधा को-
टी आयुद्ध॥ अंधकार होकारमां मार मारे, बहु कर्युं
कपटे युद्ध॥९॥ तेणी वेळा अभिमन्यु पोते, आपरू
प त्यां कां होतो॥ कौरव रूपीयां साववनने, अभिम-
न्यु ते दहातो॥१०॥ सुतर प्रगट विद्या करतो॥ रीस
अंतरमां व्यापी॥ नीमेष मात्रमां कौरवनां जाण,
जण करी नाख्यां कापी॥११॥ कडकडतो ने मुकतो, लाड
तो करी मन सर्त॥ रथ ऊपरते करवा लाग्यो, नृ-
ण मांड्युं छे नर्त॥१२॥ पावक जेम प्रगट थईने, बा-
ळे कष्टने वणी दर्ल॥१३॥ ईंदु न्यम अजगोनी सरे, लेधी
वायुने अर्ल॥१४॥ त्यम रीस [illegible] स्त्र छाया छेदन कीधी

अभिमन्युनिकल्यो नीशाणो॥पछी सोसो जाणे पृथ्वी
पाड्या, द्रोणने द्रोणनो साणो॥१४॥रथ उडाड्यो अ-
श्वत्थामानो, जेम उडे वायूथी तुष पत्र॥ दुर्योधन की-
धो लुंट्या सरजो, छेद्यां ध्वजने छत्र॥१५॥ सारथी मा
र्यो शाल्वनो, कर्णनुं लेयुं कृपाण॥ मुरछा पमाड्यो दुस्या
सनने, करे कौरव हाहाकार॥१६॥ कृतवरमा ने शल्य सो
मदत्त, ते सरवे गया रण छांडी॥ जेम कुंजर ने नयरा
ज, ते युद्धने मुज मुज मांडी॥१७॥पछी प्रद्युमनने सं
भारीने, मुक्युं बाण अगन्यास्त्र॥ रतिपतिनी पासे
लह्यो हुतो॥ धनुषविद्यानुं शास्त्र॥१८॥ तेणी वेळा
ए प्रगट्यो पावक, उठी भयंकर ज्वाळा॥ अस्व गजे र
थ वस्त्र बाळ्यां, कौरव कीधा पाळा॥१९॥ बाळी अंबाडी
ध्वज कोनी, नाखतां देह दझाडी॥ कोना मुछना केस ब
ळ्या, कोनुं शीर ने डाढी॥२०॥ भूमी पडे ने कुंको मारे,
शरीरे थाय फोल्ला॥ तरफडे सैन्या रण विषे॥ जेम हये
दाझ्या होला॥२१॥ पछी जटरथीये रण रोप्युं, बाण मु
की आण्यो परजन्य॥ अभिमन्युनो रथ जळमां तणायो
होलव्यो कृशानना॥२२॥ तव पवन मुक्यो पांडव पुत्रे, ना
ठो मेघ पियुं धूण करता॥ वेरी पडाव्या वंटोळिये, उडाड्या
होको वटा॥२३॥ द्रोण कर्णे सर्प मुक्या, वायु भक्ष जथे
थण गया॥ अभिमन्युए गरुडास्त्र मुकी, सर्प कीधा भ-
क्षण॥२४॥ द्रोणे तव पर्वतास्त्र मुक्युं, पडे पहाण प्रचं

॥अभिमन्युए व अस्त्र मुक्युं, शल्या कीधी शतखंडा॥ रेषा॥ ॥वलण॥ ॥शल्या कीधी सतखंड सर-घे, त्यारे कौरव सर्व कोपे मज्यारे॥ संजय कहे राय सांभ-ळो, ते कुंवर उपर तुटी पड्या रे॥२८॥३८०॥ ॥

कडवुं ७०मुं॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥चंद्रकेतु कर्णनो कुंवर, ते आव्यो करीने रीस॥ हण्या मात्रमां अभिमन्युए, छेद्युं तेनुं शीश॥१॥ सहस्त्र रथने त्रण सहस्त्र हस्ती, ने चौद सहस्त्र तोखार॥ अभिमन्युए मारीया, वली सात लाख असवार॥२॥ पछवाडेथी कर्ण आव्यो, कपट करीने पापी॥ तेणे अभिमन्युना सारथीनुं, मस्तक नाख्युं कापी॥३॥ दुष्टकर्म मुनी द्रोणे रे कीधुं, छेदी धनुष्यनी प्रतंच्याय॥ तुरी अश्वाये घोडा मार्या, मार्या शाह्ने तेही कायाय॥४॥ कृतवरमाये कवच कापयुं, अश्वत्थामाए मुगट॥ जेम आकाशे दिसे सर्वे मणि, सुलक्ष सुत सुलट॥५॥ सोसो बाण अंतरथीजे मार्यां, शरीर कीधुं चारणी॥ करमांहे गदा जेक झाली, धायो कौरव पर करी घरणी॥६॥ नेवो बाण अंतर कूले फागण मासे, जेवी दिसे छे हेला॥ नारायनतनां बाण वाग्यां, पड्या सांसरा वेळा॥७॥ अकुं बाट की मणीन्यम पोप वेंघे, जेम पड्यो छे त्यांय॥ घणुं कष्ट कुंवर पाम्यो पण॥ द्रोण आवे त्यां सहाय॥८॥ कृष्ण अर्जुन संभारिया, पीता मातुल[1] को धाया॥ घणा बाण वागे चंपण

[1] मामा.

मृग देख्यो, कुव्यानी शी आशाय॥६॥ हाक करीने
साद कीधो, कोई ना सांभले बोल॥ तीमने कानेस्व
र पडे नहि, कौरव वगाडे ढोल॥७॥ अभिमन्युये मन
विचार्युं, दोहली वेळा कोनो साथ॥ आणी वेळा ऊ-
गारशे मुजने, मुने मारा हाथ॥८॥ एवुं विचारीने
धायो कुंवर, कर्ण सामुं कीधुं मुख॥ गदा प्रहारे कर्ण पा
ड्यो, झुंटावी लीधुं धनुष्य॥९॥ कर्णना चापे टंकार
कीधो, ने भूलव्या योद्ध लोक॥ द्रोण कहे नासो दुर्यो
धन, एने जनवुं छे कोक॥१०॥ नाठा कंईक जुव लईने
कंईकना घडिया घाट॥ दुर्योधन मन एम विचारे, एने
मोकले यमपुर वाट॥११॥ हवे कुंवर ऊभो रह्यो छे, धनु
ष्य टेकीने धरणी॥ एक छेडो अवनी ऊपर, बीजे ग्रीवा
आगळ कर्ण॥१२॥ पाडवे पड्यां आण विणयां महावीरे,
ने मुखे कीधो होकारा॥ रखे लाणे न्यन भरे, जेम कृष्णे
कीधो विचार॥१३॥ कपट करीने कृष्णजी आव्या, रूप
मुषकनुं धरी॥ अभिमन्युना धनुष्यनी त्यां, प्रत्यंचा क
तरी॥१४॥ ब्राह्मब्राह्म देवताए कीधुं, एनव घटे गोपा
ळ॥ लाग्युं धनुष्य ते लाग्युं कौरवे, तव चिंटी लीधो भा
ण॥१५॥ रथ ऊपर ऊपरी लई पड्या, छुरी कीधो कायाते
ये तंने गदा लईने, कौरव ऊपर धाया॥१६॥ पडे पृथ्वी
ने बेठो थाये, मुख करे केसरीनाद॥ आवो कौरव छो
को योद्धा, एम करे सौने साद॥१७॥ पाद प्रहारे पृथ्वी

१ कृपण. २ अणी आगळ. ३ ऊंदरनुं.

पाड्यो, दुष्ट दुर्योधन राय॥ छ रथीने अकेकी गदा मारी
अभिमन्युने माथा मांय॥ ३॥ नासता पुरुषने च
एँ आली, डीक्या धरणी साथ॥ वीस सहस्र प्राक्र
मी मार्या गया, अभिमन्युने हाथ॥ ४॥ दुकु कोई जे
कथाअे नहिं, स्हेवाय नहिं संग्राम॥ दुःस्यासननो
पुत्र चाल्यो सामो, कालकेतु जेनुं नाम॥ ५॥ तेना हा
थमां अेक गदा मोटी, ते अभिमन्यु ऊपर नाखी; त्यारे
ऊठीने अलगो पड्यो, देह पोतानी राखी॥ ६॥ अेवे
समे शत्रु राजाअे, मोकोटी मेहली सांग॥ ते सर्प
सरखी आवी वागी, अभिमन्युने अंग॥ ७॥ पाछे
ऊदयाणतो करणे मार्यां, ने तुरीअ पाअे लोगण॥
अेवे त्रण गदा कालकेतुअे मारी, न चली कुंवरने कण॥
८॥ द्रोण कर्ण ने कृतवरमाअे, बाण मार्यां चपि॥ म
हा प्रहारथी पारथनो पुत्र, धरणिये पड्यो ढळी॥ ९॥
रूपवंतो ने गुणवंतो, पातळो कटीनो मोड॥ अेक पार्थने
अवनी पड्यो, न्हाण्यो लाग्यो चंपक छोड॥ १०॥ अध
निये अड्यो नहिं, चंपाई रह्यो अंतरिक्ष॥ शक्ति लागी
शरीरनी, तव थुं अे रग मग भक्ष॥ ११॥ निशान गड
गड्यां कौरव केरां, तव बोल्यो दुर्योधन वीर॥ कालक
केतु कर पुरो अेने, पड्यानुं पण छे दरीर॥ १२॥ आहा
आहा देवता करे, द्रोण लाग्यो कहेवा॥ आदूणी अेम अ
रणाई ने मरशो, तुं राजा देनी रहेवाडी॥ लूपके

कदापी जुवेतो, आपणे नहिं जवाया॥ एवुं कही काण
हितुं मोकल्यो, चाल्यो पांडु ग्रही कर मांय॥७२॥ मुक्त
कछेदवा आवतो, तव दीठो पड पितराई; त्यारे पड्यां
पड्यां अभिमन्युने, क्रोध आव्यो भराई॥७३॥ अकृते
वा एवी आव्यो भणी, सुतां गदा नाखी नीरवाण॥
शणकेतुनुं मुस्तक फाट्युं, गया ततक्षण प्राण॥७४॥
अभिमन्यु जे मन भणीयुं ने, प्राण गया रीपूतणा॥
पछी भामा कृष्ण संभारिया, जेना गुण छे अति घणा
॥७५॥ रोता पई सूतनी कायाजे, त्यारे समर्या श्री
भगवान॥ जे बे स्वर्गथी आवी अपछरा, लेईने दि-
व्य विमान॥७६॥ प्राण नीसर्या अभिमन्युना, देहते
देवनी धरी॥ वीमान बेशी गयो स्वर्गे, श्रोताजन बो
लो श्री हरि॥७७॥ ॥वलण॥ ॥श्री हरि
मुखे कहो सरवे॥ जेम पड्यो अभिमनरे॥ पछी पांड
वो जे शुं कर्युं, कृष्ण अर्जुन आवी भोवनरे॥७८॥
१४५८॥ ॥कडवुं॥ ६० मुं॥ ॥राग धना
श्री शोरठी॥ ॥अभिमन्यु पडियो रे॥ पांडवे सां
भळ्युं॥ तव सैन्य सघळुं रे, शोके ते धरणी ढळ्युं॥१
॥ हाहा थारे रे॥ आव्या धाईने जी॥ पडियो दीठो रे, अ
भिमन्यु भाईने जी॥२॥ चंद्र सरिखुं रे, दीसे वदनने जी
॥ प्राण पाखीरे, कीधुं सयनने जी॥३॥ आक्रंद करता रे,
हाहाकारने जी॥ भीम हाथे करता रे, रुधिया प्रहारने जी॥

॥४॥ कोणे आणकडा रे, भोलो कुडा जी ॥ अमोने वल्लभ्या
रे, कौरव कुडा जी ॥५॥ कुवे युधिष्ठिर रे, ऊठो आपण जी ॥
अरजुनने रे ॥ शो देईश नवा पण जी ॥६॥ सुभद्रा
कुंतारे ॥ वली पांचाळी जी ॥ तेनी हेडी रे, द्विज राजा न
ण जी ॥७॥ कुवे अद्भुत रे ॥ रमणनी पांखडी जी ॥ ते
स्यमंत वरी रे, ऊत्तरा रांडी जी ॥८॥ कुवे भीमसेन
आरे, शाया कांपी जी ॥ पारथ गयो छे रे, मुजने सोंपी जी
॥९॥ आवणती पाडी रे ॥ भीमे चीरा जी ॥ नाठा कौरव
धीरा दिशा जी ॥१०॥ पांडव कुरिया रे ॥ सरवे शीआ जीर जी
॥ कुंताचार भुवे छे रे, हवडां आवशे वीर जी ॥११॥ सु
भद्रा ऊत्तरा रे, कुंताने पांचाळी जी ॥ अभिमन्यु नाथ
होरे ॥ सैन्या भाणी जी ॥१२॥ वाजिंत्र न वागे रे, सै-
न्य शोके भरियुं जी ॥ सनमन्युं सरवे रे, पुरमां परवरि
युं जी ॥१३॥ अभिमन्यु केरी रे, वारता सांभळी जी ॥
नारीयो सरवने रे, त्यां मुरछा आवी जी ॥१४॥ जेम ज
ळ विना मीन रे ॥ जेम सती तज पति जी ॥ वीरने सं
भारी रे, वामा वल्लपति जी ॥ सुभद्रानो शोक रे,
न जय समावियो जी ॥ एवे समे रे, अरजुन आवी
यो जी ॥१६॥ पाये छे चाटे रे, मान रसकन जी ॥ सुके कंठ
रे, शरके लोचन जी ॥१७॥ पुछे कृष्णने रे, कोत्रि लोचन
धणी जी ॥ शोक भरि सैन्या रे, दिसे छे आपणी जी ॥१८
॥ मनुष्य दिसे छे रे, कुंचीजा आवतां जी ॥ क्या पण कुंभी रे

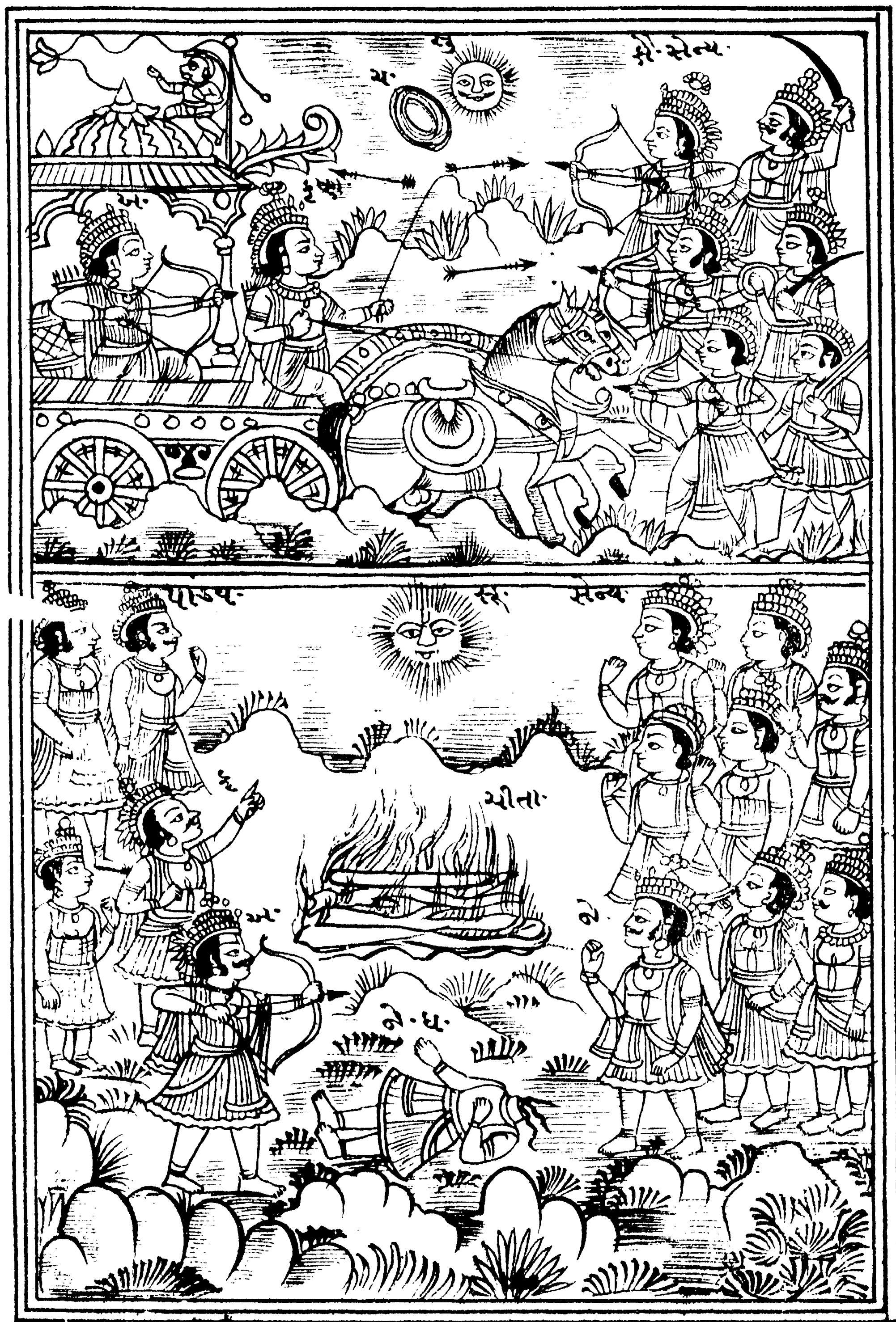
रो नथी वालतां जी।। आपणा मारा मनमां रे, में लहुं स
घेथी।। लाणी न तमा शोरे, लएं जवतो नथी।।२ नाद
वेरुं पारोरे, ले जे सायुं दशे जी।। दीकरो नलतां रे, स
रवे नशनरो जी।।३।। कृष्णजी बोल्यारे, जेम न कीजी
ये जी।। रोई रहुं वणतारे, तपारस लीजी ये जी।।२।। ज
ग्यासलामां रे, बन्यो दरबाल्या जी।। पारथने देखी
रो।। पांडवने रोई पड्या जी।।२३।। युधिष्ठिर बोल्या
रो।। शुं हवे आव्या तमो जी।। अर्जुन रुपीरे, सुरज
आथिम्यो जी।।२४।। ।।वलण।। ।।
आथम्यो सुरज सांभळी।। नरनारायण धरणे
ढळ्या रे।। अभिमन्युना गुण संभारीने।। दुःखी था
इ रे बन्यो रड्या रे।।२५।।२४३।। ।।कडवुं।।
६१ मुं।। ।।राग येशाडी।। ।।अर्जु
न पुत्रने घणुं टळवळे जी।। त्रिकम तमणुं तेथी वलव
ले जी।। द्रौपदराणी जे आसना वासना करी जी।। रोये
कुंवर न आवे फरी जी।।१।। ।।ढाळ।। ।।
फरि न आवे रुदन करतां, नाहाया अरजुन थीज्या
धारा।। पछी सर्व पर्ठने सव्य सच्ची, पुछे भीमने
समाचार।।२।। कय मे पड्यो कुंवर मारो, कुणथी
आ ज्यो के तारियो।। नासतो मुओ के मुओ सामो
कहो कोणे मारियो।।३।। भिम कहे भत्रिजे भलो,
जळतो जेनुं कहेवा जे नहिं।। कौरवकुंवर मरदन

कीधा, अभिमन्यु मोटो सही॥२॥ हरी सहस्त्र सुभट
संगाथे, मार्यो अयोद्धानो शल्य॥ सोण सहस्त्र
योद्धा संगाथे, मार्यो लक्षमणो तेना॥४॥ वणी श
त्रु सुत रुक्मरथ मार्यो, कर्ण सुत वृषसेन॥५॥ कौरव-
नी सैन्या नासती फरे, जेम वाघना भयथी धेन॥
६॥ सवा क्षोणी सैन्य मार्युं॥ रणे राढ कीधी अवी
॥ पछी कौरवोए कपट कीधुं॥ मोकल्यो जेद्रथ जनेवी
॥८॥ तेणे अमो सरवेने आण्या, गयो अर्जुनो सुभ
टा॥ सातमे कोठे आण साधी, रह्याता रथी भटा॥
टा॥ सरवे मणि अजुवाळियो, नव भाण्युं जेद्रथ कि
धो नारी॥ अमो भेया गया त्यारे, काणक लु पड्यो
दीठो पास॥१०॥ एवुं सांभळी बोल्यो अरजु
न, मुखे ते उचारियो; मुस्तक छेद्या विना मुजो मा
टे, वेगळेथी सरवे मारीयो॥११॥ जेद्रथे अनर्थ की
धो जे, आणिया भड तमो॥ जे पापीने मारवा, प्र
तिज्ञा करुं छुं अमो॥१२॥ स्नान संध्या षटकर्म ब्रा
ह्मण, पछीने चूके जेह॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो
पाप मुज शीर तेह॥१३॥ स्त्रीने कोई रण तजेने,
गो[2] ब्राह्मणने उथापे॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो,
ते जेसे मुजने पापे॥१४॥ परनारीने भोगवी, गर्भपा
त करावे जेह॥ काले जेद्रथने मारुं नहिं तो, पाप मुजशी
र तेह॥१५॥ काले सांजे एनुं मस्तक, छेदुं नहिं तो क

[1]सिंह. [2]गाय.

॥ तो छे ओतेर पखियां मारां, ते पडे कुंली पाक ॥ ५ ॥
जो सांज पहेलो न मरे, ने सुरज अस्तांगत थाय
॥ तो काष्टनी चितामां सोंपु, निश्चे मारी काय ॥ ६ ॥
एम ज्यारे प्रतिज्ञा कीधी, ने गाज्यो गांजीव पाण ॥
त्यारे युलटे शंखनाद कीधा, घा वज्यां नीशान ॥ ७ ॥
त्यारे दुर्योधनने सेवके, जईने कह्यो समाचार ॥ स्वा-
मि पारथे प्रतिज्ञा करी, जेद्रथने मारवानो विचार ॥ ८ ॥
॥ चिंता पेठी कौरवने अतिशे, राते सटकाव्यो डाढियो ॥
पछे सैन्याने अंते लोयरामां, जडतो जेद्रथने दाटियो
॥ ९ ॥ वहाणुं वाने युद्ध किधुं, दाझ आणी अरजुन ॥
जेद्रथ तो जड्यो नहिं, त्यारे कृष्णे विचार्युं मन ॥ १० ॥
चक्र सुदरशन अंतरिक्ष मुक्युं, लोपियो अजुवाण ॥
च्यार घडिका दिवस छे, श्यामणे कीधो संध्या काम ॥ ११ ॥
तव अरजुने आयुध छोड्यां, पड्यो रथथी ऊतरी ॥ पा-
ण घसीने अग्नि मुक्यो, लाग्या रथ अरका करी ॥ १२ ॥
नमस्कार कीधो सर्वने, कुजे पांडवने मोरार ॥ तव कौरवे
अनर्थ कीधो, जेद्रथ कहाड्यो बहार ॥ १३ ॥ जेवे समे
श्री कृष्णजीये, सुदर्शन अलगुं कर्युं ॥ अविनाशी जे सा-
न करी अरजुनने, पारथे धनुष पाछुं धर्युं ॥ १४ ॥ का-
ळचंद्र एक बाण मुक्युं, अंतर आणी रीस ॥ मुगट कुं-
डळ सहित छेद्युं, जेद्रथ केरुं शीश ॥ १५ ॥ अरजुन प्रत्ये
बोलिया, समर्थ अशरणशरण ॥ जेनु मुस्तक जने पडे

चित्र नंबर. १०

हेठुं, तो ताहरुं पडशे घणुं ॥२६॥ पछी पारथे शीश
उडाडियुं, ते गयुं गंगा मांह्य ॥ आडु कहे छे जेद्रथनो
पिता, नाम वेद्रथ राय ॥२७॥ दिकरानुं मुस्तक देखी
ने, आण कहेमां वाग्युं ॥ हाथे वती हेठुं मुकतां, पोतानुं
साथे लाग्युं ॥२८॥ राय धृतराष्टर सांभळीने, संज
य प्रत्ये पुछे, जे मुस्तक संगाथे पडियां, ते कहोने का-
रण शुं छे ॥२९॥ वरदान माग्युं देव पासे, ते पोताने
आवी नडयुं ॥ संजय कहे सांभळो राजा, पांडवनुं छेडु
वेडयुं ॥३०॥ जीती पांडव वळ्या वेगे, पछी मार्यो दुर्यो
धन ॥ कुंता कुंवर जीतीयाने, पाम्या राज्यासन ॥३१॥
वैशंपायन ओच्चरया, सुण जन्मेजय राजन ॥ एक
था परिपूरण थई, अभिमन्युनुं आख्यान ॥३२॥ अनु
क्रम छंदने एकसठ कडवां, त्रण सवैया पद एक कहेवाय
॥ पांच साखी एक कडजो, वळी पांच दुहा गवाय ॥
३३॥ राग सत्तर छे एना, बीजु चाल चोत्रीस सार
॥ अभिमन्युनी चोपाई छे पूरण, चारसें त्यारीनें
एक हजार ॥३४॥ श्रावण शुदी पंचमी कहेवाय, पुर
ण काव्य पद बंध ॥ वटपत्र वासी[1] चातुर्वंशी[2], विप्र प्रे-
मानंद ॥३५॥ करता हरता कृष्णजीने, नीमीत मात्र ते
कुंया ॥ शरीरो अविनाशी केरो, कर हेया मुज पर तुंय
॥३६॥ महिमा मोटो कृष्णजीनो, कह्युं अभिमन्युनुं
चरित्र ॥ सांभळतां सहु पाप जाये, काया थाय पवित्र ॥

१ वडोदरा. २ चोवीशा ब्राह्मण.

▲

छुआगायभणेने सांभळे, जणे तेनां कुडां कर्मा॥मह
भारथमां अभिमन्युनी कथा, द्रोणपर्व मांहे छेपर्म
॥३॥ शुद्ध चित्ते सांभळीने, दे ब्राह्मणने दान ॥
ते आ लोके यश पामशेने, परलोके बहु मान॥३५
॥ ॥वलण॥ ॥पर्म कथा अभिमन्यु
नी॥ कहीछे जे प्रेमे करीरे॥ भट प्रेमानंद ए मकहे,
श्रोताजन जोजो श्रीहरिरे॥कडवां॥५१॥३॥ ॥
॥इतिश्री आख्यान अभिमन्युनुं संपूर्ण समाप्त॥

